

MAMUT TOUR

Jirus – Moje první maratonská bedna

Letošní Mamut začal oproti všem předchozím atypicky v tom, že jsem poprvé nespal v Přerově, ale doma a na závod vyrazil až ráno. Kolíkáč to tak udělal už loni a chválil si to a plánoval i pro letošek, tak jsem se po krátkém přemýšlení rozhodl to udělat taky tak. Domluvil jsem se se Skopcem, že vyrazíme ve 3:30 a budeme v Přerově cca v sedm, což nám dává dostatek času na prezentaci, převléknutí se i rozjetí. Nakonec to díky nepříznivé předpovědi počasí dopadá trochu jinak. Výprava z Prahy se zredukovala na jeden kousek, kterým je nezdolný a ve vodě nerozpustný Kolíkáč. Takže jsme se dohodli, že si dáme v Praze sraz a pojedeme dál ve třech. Super, nemusím řídit, odpočinu si a v klidu se najím, co víc si přát. Cesta utíká dobře, jen ty občasné přehánky nejsou nic moc a to černo před námi už vůbec ne. Za Brnem volá Kapr, že v Přerově podle radaru neprší a jde to pryč. To nás na chvíli uklidňuje, ale když se blížíme k cíli cesty opět začíná pršet. No co se dá dělat.

Na prezentaci jsme podle plánu. Potkáváme známé tváře, prohodíme pár slov a říkáme si, jestli to byl vůbec dobrý nápad sem jezdit a to bez ohledu na počasí. Všude se totiž pohybují vyšvihání borci v upnutých dresech s naleštěnými stroji a odhodláním v ostře řezaných tvářích. Tak i my tři tatíci vyndáváme z auta své náčiní a soukáme svoje faldy do závodního oblečení. Naplnit kapsy dopingem ve formě sojových suků, mysli tyčinek, magnesliřů a anticrampů a hurá na rozjetí. Jen nechápu, proč jsem měl v minulých letech ty kapsy vždycky tak přeplněné, když se mi to tam letos tak pohodlně vešlo. No, odpověď se dozvím asi tak za pět a půl hodiny, až budu z doprovodného auta Pavla Popiolka žebrat o housku se salámem (díky moc Pavle). Jdeme se tedy rozjet. Letos jen na konec lesa, je chladno, mokro, tak to musí stačit, snad se zezáčátku moc nepojede. Vracíme se na start, ale tam je již plno, tak se tlačíme dopředu pod páskou. Před nás se jich natlačí ještě tolik, že se za pásku ani nevejdou. Ještě počkat až dá Jirka Ježek rozhovor na mikrofon a je tu start.

Jede se za zaváděcím autem, takže pomalu. Až do Prosenic pohoda, ani žádná nebezpečná tlačinka, nejsem úplně na čele, ale hlídám si ho. Stejně tak i Standu Prokeše, to by měl být dnes můj magnet. Tam, kde bývaly kostky je pěkný asfalt, což je super, neměl jsem je rád. A tady se tvoří první únik a vidím v něm i oranžový dres. To je Mc Hammer hlásí Kolíkáč. To je super říkám já, budou hezký fotky. Já se rozhodně nikam necpu, do cíle daleko, kdoví co se ještě přihodí. Tempo je vlažné, chvílemi až výletní. Malé brdky vždy přelítmem, trochu se to natrhá, ale pak se to zase sjede a tak pod Tesák přijíždí celkem početná skupina. Někdo těsně přede mnou bere obrubník a kácí se k zemi. Jen tak tak ho objíždím a za sebou slyším řev a nadávky, asi jich šlo k zemi nakonec víc. Kolíkáč jede na druhé straně silnice, tak se tomu vyhnul. Dobrý jsme tu spolu, tak se připravit, teď to přijde. Silnice se pomalu, ale jistě zvedá, ale tepy zatím minimálně. Tak kdy to přijde? Teď? Ještě ne. Tak teď? Taky ne. A najednou jsme nahoře ani to nebolelo. Ale taky se to nijak nenadělilo. Tesák jen přehoupnem a hurá do sjezdu. Jede nás pořád hodně, utíká to skvěle. Před námi vidím osamocený oranžový korálek, Mc Hammer. Za chvíli ho máme. Říkám mu, ať se zabuduje někam dozadu a dáchně.

Po pár kilometrech, když si říkám, že tu bude za chvíli Hadovna mě Kolíkáč vyvádí z omylu. Nejdřív je tu ještě jedna stojka v lese. Kde? Vůbec si ji nějak nemůžu z minulých let vybavit. Až když se silnice zvedne, tak mi to secvakne. No jo tu si pamatuju, ale nemám ji spojenou s ničím nezapomenutelným, prostě jeden z mnoha brdků. A ani letos se asi nijak nezapíše, vyjíždíme ji totiž v poklidném tempu bez sebemenší ztráty pozic nebo sil. Teď už je to ale opravdu Hadovna. Najíždím si na ni na jednom z prvních míst. Tady už se musí docela zabrat. Pár borců jde přede mě, mezi nimi i Jirka Ježek. Prokeše nevidím, to je dobře. Na hoře jsem maximálně desátý, nebo tak nějak a cítím se dobře. Sjezd se jede rychleji než jsem na tom mokřím slizu čekal, ale jsou tu samí zkušený borci, nikdo zbytečně neriskuje, jede se rychle, ale opatrně. Jsem rád za kotoučovky, reagují rychleji, ale stejně musí s citem, aby to neklouzlo,

nebo aby to do mě nenaprál někdo zezadu. Pod sjezdem to roztáčíme, abychom využili toho, že se to konečně trochu natrhalo. Konečně se začíná jet. Líbí se mi to, jen abych zvládl Grapy, pak to snad až do rozdělení tratí nějak vydržím a pak se jako vždy zvolní, ó jak jsem se zmýlil. Prudká levá a je to tu. Grapy. Ta silnice se snad vlivem posunu kontinentálních, nebo litosférických desek rok od roku zvedá ve stále kolmějším úhlu. Řetěz šplhá po kazetě vzhůru podstatně rychleji než já směrem vpřed. Všichni se tlačí dopředu, já se nechal vytlačit úplně vlevo do hromady písku a musím hodně zabrat, abych se z ní vyškrábal. Ale to není důvod, proč mi všichni začínají ujíždět. Prostě to nejede. Nějak jsem se nechal ukolébat dosavadním tempem a teď, když je potřeba zabrat, tak nemůžu. Čelo se mi vzdaluje, vedle mě Standa Prokeš. Tak to teda ne, toho si musím ohlídat. Daří se, na konci louky u lesa jedeme bok po boku, ale já jsem v háji. Řvu bolestí, opravdu a nahlas a Standa mi pomaloučku odjíždí. Nadávám si, teď už jen v duchu, ale nemůžu víc zabrat, tak dělám co se dá, abych neztrácel moc a měl šanci si to ve sjezdu docvaknout. Otáčím se, jak to vypadá za mnou a zajíždím moc ke straně. Slizké listí klouže a stahuje mě do pangejtu. Než se za hlasitého klení vyhrabu Prokeš mizí v dáli a předjíždí mě ještě několik borců. Dolů z kopce se dáváme dohromady asi čtyři a nakonec se nám podaří čelo dorazit, ale byla to setsakramentská dřina. Naštěstí čelo nejede nijak závrtně, takže se dá vydechnout. Dokonce se odvažuji zastavit na záchod a věřím, že si to pak dojedu. Právě v tu chvíli nás dojíždí i skupina s Kolíkáčem. Slyším, jak řve, že vidí moje lýtko. Super. Jsme tu spolu, nemá to chybu. Až do rozdělení tras se jede relativně pomalu. Kontroluju, kolik lidí jede dlouhou a moc jich teda není. Nakonec nás odbočuje šestnáct. Kolíkáč to počítal, věřím mu.

Mnou očekávané zpomalení se nekoná, ba naopak začíná se jet. A mě začíná být nedobře. Pobolívá břicho, co chvíli vyjíždím ze skupiny, abych si hlasitě ulevil, ale moc to nepomáhá. Nějak se mi daří stále tam viset, ale už jsem se s Kolíkáčem i loučil, protože mi bylo fakt zle. Pod Fonckami jsem tam, ale je mi jasné, že je to konečná. Začínám ztrácet, šlapu, prdím, šlapu, prdím, ale ani Žiža fotící a povzbuzující mi na náladě moc nepřidává. Nahoře nejsem rozhodně poslední, ale čelo není ani na dohled. Sóló přejíždím Troják a když najíždím na stoupání na Tesák, tak se přese mě převalí několikačlenná skupina včetně Kolíkáče, který na mě řve, ať se taky háknu. Bolí to, ale podaří se. Pak sjezd a valíme neskutečné tempo. To udává hlavně Roman Broniš a díky němu jsme pod Lázy opět v kontaktu s čelem. Tady se to zase trhá. Ti co na to mají, mi pomalu mizí z dohledu, ti co jsou za mnou taky. Takže nahoře jsem sám. Dolu jedu hlava nehlava, musím dojet skupinu s Prokešem. Ale po pár kilometrech je tu opět Broniš na čele malého vláčku. No co, tak zase do háku. Jsem unavený, ale do kopce vždy o něco odjedu a na rovině mě opět dorazí. Pod Hubertem koukám, že už jsme bez Kolíkáče. Tak to je v háji. Melu už celkem z posledního a poznávám vysvětlení mého podivu nad tím, jak je možné, že se mi letos všechno jídlo tak pohodlně vešlo do kapes. Vzal jsem si ho prostě málo. Tak sežeru alespoň poslední hroznový cukr zpod kraťasů a cestou vzhůru ještě předjíždím několik odpadlíků z čela. Broniš s Popiolkem zůstávají daleko za mnou. Dolů pak jedeme ve dvou a brzy ještě někoho dojíždíme. Ale to už je tu opět dvojice B+P. Najednou se ti dva zvednou a nasadí takové tempo, že nikdo ani nestihne zareagovat. Ale já vím, že buď se zvednu a zkusím to to s nimi, nebo se tu budu plácet s ostatními až do cíle. Bolí to, hrozně to bolí, ale dotáhl jsem se k nim a teď tu jen vydržet. Za námi se dělá díra a je jasné, že už nás nedojedou.

Poslední kopec kolem lomu, je delší než jsem si ho pamatoval, ale nahoře jsem stále s nimi, dokonce malinko před nimi. Teď už to půjde. Pokud s nimi vydržím, tak už do cíle nějak dojedeme. A najednou se před námi objeví pár korálků a my se k nim pomalu přibližujeme. No to snad ne. Tempo je rychlé, vítr fouká chvíli proti, chvíli ze stran a já už jsem pěkně prošitéj. Konečně se nám podařilo skupinku před námi dorazit a kdo to tu není - Prokeš, Gonda. To je sen, jen škoda, že si právě teď musím vystoupit. Ne ještě to zkusím, vždyť támhle jsou Prosenice a pak už jen pět kilometrů do cíle. Jsme venku ze vsi, najedu za Prokeše a říkám si, že tady vydržím a do spurtu s ním nepůjdu. Přece jen jel podstatně líp než já. Ale najednou kolem nás

pro letí dvojice B+P a já ani nezkouším hák. Jednak je mi to vůči Prokešovi blbý, ale už bych to asi ani nedokázal. Takže tak přijíždíme k výstavišti. Pavel Gonda jde do spurtu, Prokeš si drží tempo a já dojíždím za ním. Jen si hlídám kohosi za mnou, aby mě už nepředjel. Nakonec se ukázalo, že to byl Béda Průcha. Asi nevěděl, že jsem už v jeho kategorii, jinak by mě nenechal a zkusil by to. Teda pokud na tom byl alespoň o trochu líp než já.

V cíli se mi ještě podařilo si smazat záznam z tepáku a pak už jsem se jen svalil na záda do trávy a čekal, kdy že to konečně umřu. Ale to už je tu Kolíkáč a vypadá podstatně líp než já. To byl můj poslední maraton, to mi za to nestojí. Trocha energetáku a ibalgin mě postavili na nohy natolik, abych se doplazil do sprchy. Tekla úplně ledová voda, to mě probralo definitivně. Pak jsem vyrazil zjistit, jak jsme vlastně dopadli a to mi dokonce zvedlo náladu natolik, že jsem začal uvažovat o tom, že bych možná ještě na nějaký ten maraton vyrazil. Kolíkáč v kategorii šestý a já třetí. Moje první maratonská bedna. Třešničkou na dortu pak bylo vítězství v týmech. Takže nakonec to nedopadlo nijak zle a prohloupili všichni, kdo se na to kvůli počasí vykašlali. Škoda mohli jsme si to ve víc lidech víc užít. Tak snad příště...

Kolíkáč – Se strelou v maratonskem nebi!

V minulém roce jsem se přehoupnul přes 70 účastí na silničních maratonech a letos tak nějak jsem k nim vzhlížel s otazníkem. Ani jsem si nezaplatil dopředu na Mamuta startovné a byl jsem rozhodnut, že za špatného počasí nepojedu. Ale letošní Mamut mě znovu přesvědčil, proč to dělám, ta málem 7 hodinová zážitková jízda v sedle, to všechno okolo, to prostě má pro mě stále neskutečné kouzlo.

V úterý poladit nohy na Orlík, i když jsem stále nebyl rozhodnut jet do Přerova, tak výlet s mašinou Turistou v jarní krajině se sluncem nad hlavou mě hodně nakopl. Předpověď na víkend špatná, a i plánovaná účast orange byla dost tristní oproti minulým rokům, ani Stavařov se nezamluvil. A tak mi hlavou plynuly vzpomínky na všechny ty předešlé ročníky, těch obličejů, co se mi zjevovalo v paměti, těch příběhů, co jsme zažili.

Je pátek ráno a stále váhám, až Jirusova jasná odpověď v diskuzi, že jede, mě pomalu překlápí na stranu deště, zimy a větru. Dreamera nakonec nezlomím, domlouváme se s Jirusem na ranním odvozu a konečně to na mě přichází. Takové podivné předmaratonské napětí, které už znám 16 let, převijím si celou trasu, málem v každé zatáčce si říkám, kde musím být vepředu, kde shodit na malou placku, kde se najíst, napít...

Sobotní vstávání před 4 h., setkání s Jirusem a Skopcem a v autě plném natěšení to mastíme na Brno a Přerov. Kapr volá, sděluje aktuální počasí a dodává do té naší nálady další potřebné impulzy, díky Karle! Prezence, jedu místo Strejdy, ještě přihlásit týmy na dlouhé a luxusně se vyprázdnit na oné místnůstce. Po keč s Indiánem, s Mílou a dalšími známými tvářemi, každý sice říká, že už nic dalšího nikdy nepojede, ale rok se s rokem sejde a ta vášeň je stále stejná. Dres, vesta, dlouhé letní rukavice, návleky na ruce, na tretry, namazat nohy hřejivkou, narvat zadní kapsy. Pochválit Jirusovi cyklistickou kěrku na levém lýtku a furiantsky prohlásit, že ji chci dnes vidět co nejdéle. Vůbec v tu chvíli netuším, jak proročskou hlášku jsem pronesl. RiCovi předat blatníček, rozjet se v kalužích vody ve 13°C, ale kvitovat, že ze shora voda nepadá a dle radarů by ani padat neměla!

Nějak ani necítím nervozitu, stojíme pod nafukovací branou a tradičním orange rituálem si boucháme pěstmi o sebe pro štěstí. Hned po startu se zabudovávám do top 20 a dokonce si snad užívám toho stísněného prostoru mezi ostatními jezdci, ale je pravda, že se jede ohleduplně a bez většího stresu. Navíc odjíždí první trojička a v ní je i náš MC Hamer! Očekávám louži v d'olíku, spadnutí řetězu na Šišmě, ty moje fatální problémy z minulých let, ale dnes se z toho nic nekoná a užívám si bezbolestně majáčku zaváděcího vozidla.

Trojice v úniku v nedohlednu a my začínáme stoupat na první vrchol dnešního představení. Tesák! Vpravo to lehlo, já jedu levý kraj balíku a šteluji se do předních pozic, ať se mám kam propadat. Autobus stojí dnes už v dolní části, asi jedeme pomaleji než v minulých letech, že

jsme ho nepotkali v zatáčce. Tak kdy to začne? Stále stíhám dýchat nosem ne, to kecám, ani nevím, čím jsem dýchal, ale připadlo mi to takové bezstarostné, bez nástupů, krásné tempo. V hlavě nepopsatelně parádní stav, Tesák zdolán, vrhám se do mokrého sjezdu a kroutím zatáčky ve stejném rytmu jako všichni okolo. Schovat se do lajny před Trojákem a pak si ten magnet vyhoupnout jako nic. Z bufetu není šance něco vzít, je nás příliš mnoho na těch pár ochotných podávajících rukou. Nevadí, zásoby mám, zatím jsem do nich ani nesáhl, tak se aspoň napít, lupnout si jeden suk a hurá na Kašavu.

Pár slov s Jirusem, euforicky mu sdělit, že jeho lýtko stále vidím. Ještě si nás dost lidí dojelo, zdolávám tuto stěnu znovu bez větších problémů, nějak začínám cítit, že to tam dnes prostě je. Menší rozbitou objížďkou jedeme k Hadovně, kecám s MC Hamerem a za námi v závětrí jede Tomáš Čer. No může být na světě lépe? Jediným problémem se stává hřejivka, přece jenom v předtuše zimy a mokra jsem si ji naplácal na kolena v pěkné vrstvě a teď sviha hřeje jako čert, navíc když ještě začalo svítit i slunce. Zkousím ji rukavicemi trochu setřít, ale už je hodně zapitá. Před odbočkou na další hit Mamuta zase pěkně dopředu, shodit to na malou, ať se to nekousne někde v kopci v záběru a plně se soustředit.

Hadovnu jsem nezvládl úplně podle představ, ani nevím proč, nejelo se mi špatně, ale prostě na nejlepší jsem nestačil, hákovat skvělého Jiruse, na to jsem neměl v tu chvíli hlavu a ani nohy. Stále jsem spíše čekal na nějaký magnet, především na Mílu nebo Indiána. Ale to byla chyba, vůbec jsem nezpozoroval, že jsme je vytratili již na Tesáku. A tak se koušu za MC Hamerem a především za Patrikem Swaczynou, se kterým jsem dojížděl Rampušáka před rokem. Čelo je stále na rovnějších úsecích vidět a tak do sjezdu se spouštíme s minimální ztrátou. MC Hamer jede možná ještě s větším respektem než já, zase tu mám před očima ten crash do klád před pár lety, sjezd je tradičně mokrá, místy bahno. Jsme dole, skládáme se do vláčku se snahou sjet čelní grupu. Ještě trocha občerstvení a jde se na největší brutal dne - Grapy.

39x28 tam skočilo, jazyk na představec a točím a točím. Na Tesáku jsem na Žízu nějak zapomněl, a tak když se na té krásné jarní zelené louce, v té nejprudší části, když každému lezou oči z důlku, zjeví náš obětavý dvorní fotograf, je to zase velká euforie! Chce se mi plácnout si dlaněmi, ale každý máme obě ruce zaměstnané, on foťákem a já říditky. A tak si jen zařveme na pozdrav! Blíží se konec této brutality a okolo mě se začíná motat Pavel Popiolek. Tak to je magnet. Začínám se pomalu rozpomínat na minulý rok, jaké chvíle jsem díky němu a jeho domestikovi Romanovi Bronišovi zažil na Rampušáku. A situace se opakuje, brdky točíme společně a jakmile se to trochu narovná, tak hup do háku za „slovenskou strelu“.

Sjezd z Hostýna do Bystřice znovu na jedničku, dnes mám v hlavě dobře vymazané brzdicí buňky. Prudká levá, a tam kde před 2 lety na mě čekal Kapr, je znovu pro mě osudové místo. Pavel úkoluje Romana, aby mu zajel do doprovodného auta pro bidon a tyčinku. Trocha zmatku a tvořící skupinka je taková rozháraná, začínáme se šikovat do lajny, ale někdo tam udělal díru a odpojil část od vláčku od rozjíždějící se slovenské strely. To snad není možný! Řvu vzteky na všechny okolo sebe, že tohle musíme ještě sjet. S MC Hamerem přikládáme asi nejvíce, abychom díru rychle sjeli, ale místo aby se vzdálenost zmenšovala, tak se zvětšuje. Kleju jako dlaždič, toto je fatální chyba!

Na bufetu chytnout banán a v následujícím magnetu vidět v dáli čelo na horizontu a slovenskou strelu, jak se pomalu blíží k čelní skupině. Do háje! Bočák nás hoblují, ale v té naší mini grupě se překvapivě nesvěšují nohy a většina má chuť jet. S MC Hamerem to znovu burcujeme, jak jsem rád, že tu je se mnou, celý v oranžovém! Bejku díky moc, tady se rozhodovalo o mém letošním mamutím osudu a ty jsi neskutečně přiložil nohy k dílu. I když v tuto chvíli vůbec netuším, jak se to ještě parádně vyvine. Koukám totiž na čísla kolem sebe, všechna označená B, propadám se hluboko na dno, já snad odbočím na dlouhou sám

Začínám přemlouvat MC Hamera, ať jede se mnou, že si to užijeme ve dvojičce, ale on mě naopak láme na krátkou... Jsem dole, je to zase vše při starém, vlastní blbostí jsem neháknul ten správný vláček... Když v tom se před námi v dáli začínají zjevovat doprovodná auta. To mi

ho vyndej! Neskutečná injekce do našich žil, řveme po sobě, musíme se schovat do kolony a pak to přeskákat k závodčákům. Točíme pekelný kolotoč, vůbec nepřemýšlím, co mě ještě čeká dál, ta touha jet v té vybrané společnosti vše překrývá. První auta na dosah, skáčeme jedno za druhým, Jirus močí v krajině a já opojně řvu: „Woéé vidím zase Tvoje lýtko!“ Plácám si dlaněmi se svými soukmenovci, nejvíce s naším MC Hamerem, tak toto byl majstrštyk!

Bliží se dělení tratí, odbočujeme s Jirusem doprava, na dlouhou. Dvě Šlapky v 16-ti členné elitní skupině maratonců, je to sen! A začíná se jet, tento nezáživný úsek k druhému Tesáku-Foncky si letos prožiju úplně naplno. Pavel defektí, Roman zůstává s ním, tak aspoň malá jistota, že když by mě náhodou někde vyklepali, že bych se s nimi možná sklouzl zase zpět. Dva borci nastoupili a udělali si menší náskok, a v jednom dolíku jde po nich brutálně Tomáš Čer, tak to je představení vidět to na vlastní oči. A všichni se dávají do sjíždění, jsem na ocase, hákuji Standu Prokeše, Jirus odpadá a řve tak čau! Panáček zase dělá, že nemůže, to známe! Trochu nám to poodjelo, některá doprovodná auta nás předjela a teď se zase pracně přes ně vracíme. A táhne to znovu obživlý neúnavný Jirus. S jedním Polákem v autě mám konflikt, nechce mě jakoby pustit zpátky, vztekla na něj řvu, a pak se gumuji ve výfukových plynech, ale nakonec jsem zpět. A zpět je i slovenská strela, která přitáhla jak Pavla, tak asi i další dva borce, jelikož v Rajnochovicích je nás 18 kusů. Z doprovodné motorky беру plný bidon a odkládám tam svůj prázdný, láduji se gelem a magnesiem.

Jedu v exkluzivní společnosti na Foncky, tam kde jsem před rokem obdivoval Jiruse co dokázal, tak letos se v tom maratonském nebi koupeme společně! Hlava se vznáší, jako kdybych ani nejel na kole, ale užíval si nějaké omamné drogy, jakoby jsem vykouřil nějaký skvělý cigáro. Ale ty stavy vlastně nemůžu posoudit, já ty hříchy světa nikdy ani nezkusil, ale tahle cyklistická droga je teda pošušňáníčko, to vám povím! Odbočka doprava na úzkou asfaltku, pomalu se to začíná topořit a já zjišťuji, že nohy jsou úplně k.o. Co tady vlastně dělám, vždyť už jsem byl dávno odpáraný a nějakou vyšší mocí jsem tady. Jsme na 130km a já koukám na ty střelce, které znám jen z podíí, modlím se ke svým kopytům, ať ještě chvíli vydrží, ať si ten mejdan ještě chvílku užívám a nejedu sám. Jirus taky hlásí, že je na sra*ky, ale dá se mu někdy věřit? Koncová světla zaváděcího auta v ponurém lese svítí jako svatozář, jako bychom vjížděli do cyklistického chrámu na Foncky! Nejlepší začínají pomalu mizet, nejsou to nějaké nástupy, ale prostě stále udržují konstantní tempo, a přitom se sklon zvedá a zvedá a já pozvolna klesám a klesám. Jirus je ještě vidět a za ním duo Roman+Pavel + 2. Jsem už v koloně aut, ale vnitřně ještě bojuji, zkus toho Pavla, nejed' sám! A do toho Žíža, zase stojí na tom nejlepším místě na světě, parádně povzbuzuje a i pro něj se musím zvednout a zkusit ten horizont jet na plný plyn. Díky Jirko Žížo že jsi!

Je to tam! Nohy se roztočily a hákuji Pavlovi zadní galdu, ten zase galdu Romana a tím pádem je jasné, že začneme pomalu sbírat odpadlíky z čela. To snad není možný, dole pod Foncky bych na sebe nevsadil ani pětník a teď jsme přehoupli Tesák a já se znovu vznáším! Mokrý sjezd zase bez problémů, vše funguje jak má a letím v pekelné lajně za slovenskou strelou. Máme Jirusovo lýtko + 2, bufet na Trojáku chytout banán a kelímek s ionťákem, ty wado já se nedokáži ani napít, ale ionťáku je mi líto, tak to do sebe na několik hltů nakonec natlačím. A to je chyba, díra naskočila, banán už nedám, cpu si ho pod dres a lehám na to ala Sagan. Mydlím ten sjezd zase na hraně, nechápu, kde se to ve mě bere, ale dole si ten rychlovlak docvakávám. Konečně mini chvílka do sebe naládovat banán a pak se již soustředit na vzorný hák. A najednou před námi božský pohled! Zase vidíme kolonu doprovodných aut! To snad není možné! Po kolikáté dnes?

Děkuji slovenské strelce, ten odvěti, že mi pošle číslo účtu, je jasné, že bez něj bychom se nemohli znovu houpat v tom maratonském nebi! Znovu řvu na Jiruse, že vidím jeho lýtko! Gel, magnesium, bidon z motorky, a vroucně si přát: „Lázy s Pavlem!“ První stojka v Kateřiněch, borci za to krutě berou, během chvílky jsou už o zatáčku výše, já se jen soustřeďuji na Pavla. Jeden borec s baťůžkem se loučí a odpadá, co ten tady dělá? Jirus naopak mizí v kopci, i když

si ještě na něj tradičně zařvu, ať si užívá ty krásné výhledy, protože ty sytější zelené kopce jsou tady fakt nádherné. A na Pavla si začínám věřit, v kopci si dokáží i od něj na pár metrů odskočit. A daří se, vrchol Lázů a Roman, Pavel, Kolíkáč těsně za sebou. Dobře!

Letíme nepřehledným sjezdem dolů, nabíráme dalšího cestujícího a v dáli je vidět Jirus. Blaženost dostupuje vrcholu, teď už to musím s nimi dát. Roman jede neskutečný řemeslo a Pavel je parádně vyladěný, chvílemi se na mě otáčí, jestli ještě visím. A když už jsem myšlenkami málem na cílové rovině, přichází pro mě asi spravedlivá komplikace. Těch sjižděcích šrotů už mám za sebou dnes nespočet, a tak když mi naskočí v jednom magnetu díra, tak ve stehnech se probudí křečci a nemůžu jet na plný plyn. Prostě to nejde, ze sedla, do sedla, nechci, aby se kousli, a díra se zvětšuje a zvětšuje. Doprovodné BMW Pavla je mi nápomocno, řidič na mě řve: „Jed, ať nejedeš sám!“ Je mi to jasné, ale nohy jsou proti, do háje, do háje! Dojeli Jiruse a já jdu do kytěk! Kuwaaaaa!

50 km do cíle a mě mizí rozjetá „strela“ a já nejsem schopný s tím nic udělat. Zběsile se otáčím, jestli baťůžkář z Kateřiníc mě nedojede, ale tam pusto prázdno. A kdo další by mě tak mohl dojet? Představuji si vypečenou grupu, Míla, Indián, Robert Kleiner, jéé ti budou mít radost, koho si sjeli. Nesmí! Nesmí mě dostihnout, jedu za Šlapky, jedu do pořadí týmů, nesmí mě nikdo dojet. A tak se vydávám na strastiplnou pouť vlka samotáře, to co vlastně z duše nesnáším, jet sám, si i chvílemi užívám. Na bufetu si zastavím, dám tyčinku, naleznu tam svůj doplněný bidon a pak překodrcám poslední vážnější kopec Hubert. Vzpomínky se linou, jak jsem tady jel jeden ročník s Kaprem, další v dešti s Jirusem, jiný ve trojčce s RiCem a a v té době ještě Jirkou (Jirusem)... Vítr sviňák vane jako o život, občas se otočím, stále tam v myšlenkách vidím nějakou grupu, ale naštěstí je tam stále prázdno.

Ještě ten zatracený trojúhelník před Radslavicemi a rovina před Prosenicí, kde to fouká přímo proti. Jak tady asi musela letět slovenská strela! Škoda, věčná škoda, že mě takhle vysadili. Ale Kolíkáci, buď rád, co jsi zažil. Kdyby Ti někdo ráno řekl, že budeš na Lázech vidět zaváděcí auto, tak by ses mu vysmál. Rovinka k lesu, naposledy se otočit a vidět to prázdno, teď už to vzít dole za oblouky a dostrkat to do cíle. Je to tam, dojíždím celkově na 16.místě na dlouhé trase.

Rychle najít Jiruse, který leží na dece u auta a začít si sdělovat dojmy, voláme Kaprovi a užíváme si ty nesdělitelné cílové pocity. A když pak Jirus zjišťuje, že má bronzového Mamuta, tak euforie nezná mezí! Jirko, jel jsi parádně! Dáváme to nejlepší pivo na světě, tleskáme vítězům a fotím oranžového Jiruse na podiu veteránů. A když vyhlašují týmy, tak tam jde znovu! A já se taky rád přidám, za to, že jsem Šlapky ráno nahlásil při prezentaci

Safra to jsem se rozepsal, já vím, šlo to i napsat třeba takhle:

„Myslel jsem, že maratony už mě nemuzou nicím moc překvapit, že jsem všechno zažil. Ale mylil jsem se. Dnesek si zapisuji hluboko do paměti. Vidět zaváděcí auto na 150km na Lázech to bylo maratonské nebe! Neskutečné zvraty přinesl dnešní den. MC Hamer skvele ukazoval dres v uniku hned od startu, balík je dostihl až za Trojakem. Jirus bez problému s celem Hadovnu, ja s MC jízda se zasekem. Grapy s Zizou dokazaly znovu vzít za srdce! Díky bejku! Pak začal uradovat Roman Bronis a Pavel Popiolek. Bohužel před prvním bufetem nam frnkli a ja se utapel v depresich, ze je to vsechno v cudu, ze na dlouhou odbocim sam. Marne jsem premlouval MCHamera. Ale spravedlnost existovala, celo nejelo a my si je docvakli! Deleni tras a na prochazku v maratonskem nebi odbocuje 15 borcu z toho 2 Slapky! Zazivam paradni navaly endorfinu, ale i paradni vydej sil pri sjizdeni der. Rajnochovice nohy z nebes, to snad neni mozny, to co jsem videl pred rokem z auta a rikal si, tohle nemuzu zazit si ted uzivam jak na vylete na Jested. Myslenky na vsechny ty zimni orange vylety me plynou hlavou, najizdime na Tesak a krize prichazi, ta hruza z dalsich kopcu a malem 90km do cile ... Ti nejlepsi odjizdi, Jirus taky a pomalu i Pavel s Romanem. Dole bych na sebe nevsadil ani petnik, ale vrchol Tesaku hakuji Pavla. Roman pak rozjizdi peklo a v rodisti meho dedy - Ratibori jsme znovu s celem. Nezapomenutelný chvíle! Lazy začínají brutální stojkou, neblázním, hakuji jen Pavla,

stejne na ostatni nemam. Jirus jede famozne, ma na dohled Standu Prokese, tak si ani neuziva krasne vyhledy do krajiny. Lazy jsem vydrapal s R+P a zacinam verit, ze bych to s nimi mohl domrskat do cile. Ale neni mi souzeno, v mirnych brdkach, kdy se za lokomotivou R neodvazuji ani napit, me v obou stehnech pocukava. Staci 1-2 metry a dira je tam. Zrovna kdyz si dojeli Jiruse, tak je koncim. Pro me desivych 52 km do cile, na samotku me to nebavi a ani to neumim. Za mnou pusto a prazdno, pocitam ze minimalne 15 minut tu nikdo nebude. A ja se plouzim, kopce uz nemuzu jet naplno. Po Hubertu se to ale rozjelo a v hlave to je, nesmi me nikdo dojet! Je to nekonecne, konecne rovinka pred Prerovem, les, je to tam! V cili radost z bronzoveho Jiruse a zlato v tymeck! Dalsi z hrdinu je RiC, ktery jen o 2 minuty pretahl svuj planovany cas. Maratonsky mejdan bez vody z nebe, jen silnice nahazovaly. Diky vsem za podporu.“
ale ja si to chtel hlavne pro sebe uchovat i v delsi podobě. Převážně jsem to sepsal, když jsem se naléval projímadlem před vyšetřením střev, a když mně pak strkali do zadku kameru, tak jsem do toho šel bez obav, protože v hlavě jsem si zapnul ten velkofilm, který mě přinesl letošní Mamut!

McHamer – Konečně je to tady!

Konečně je to tady a Mamut splněn Před závodem jsem si řekl, že bych právě tady chtěl něco zajet a tak jsem v posledním tejdnu prakticky jen vyjížděl.

Bohužel moje plány vzaly za své potom, co začalo pršet. Pač za deště riskovat prostě nebudu. Taktika tedy byla jasná, pojedeme napřed Jede se docela příjemný tempo, ale zároveň se balíku moc nevzdalujeme a občas to vypadá, že nás opravdu dojedou. Bohužel i tady v krátkých sjezdech ztrácím a kolegy si musím po rovinkách nebo do kopců vždy dojíždět Pod Tesákem se jede docela dobrý tempo a pravidelně se točíme těsně před vrškem se zrychluje ale moc na to nereaguji a jedu si dál svoje pač je jasný, že ve sjezdu je v životě nechytím.

Pod Trojákem mě dojíždí balík a cítím, že už nejsem zrovna čerstvý. Říkám si, že na Hadovně a v Grapech to bude pěkněj průser.

Hadovna se k mému překvapení a v porovnání s minulým rukem jede o poznání pomaleji Ke konci ale balík začne nastupovat a tak si jedu konstatní tempo až na kopec. Ve sjezdu mě to všechno předjíždí a pod kopce se už ocitám u Kolikáče Po Grapy si trochu odfouknu a jede se dál. Od začátku řadím kašpara a pěkně tempo až na horu. Zde toho docela dost předjedu a no kopci je první skupinka stále na dohled. Bohužel ve sjezdu mě to opět všechno předjíždí a pod kopcem už první skupinu nevidím.

Dělá se asi 5 členná skupinka i s Kolikáčem a gumujeme se, až po 15 km dojíždíme naprosto vygumovaný do balíku

Zde odbočuje na krátkou a cejtím, že pro mě brzo přijde konec, pač nohy jsou absolutně KO. 15 km před koncem v 1 km brdku se začíná nastupovat a pro mě už neni žádná šance zryclit. No kopci se sjíždíme v několika členou skupinku a valíme až docíle.

Po závodě jsem docela spokojenej, cejtím, že výkon byl super a v kopcích se to aspoň doufám lepší. Na kdyby si nehraje, ale bejt sucho tak si dovoluju říct, že by únik vydržel až na Grapy. Tak snad už to s tím počasím bude jen lepší a lepší.

Standa Prokeš

Je sobota 14. května ráno a já se chystám na svůj letošní první cyklomaraton. Přerovský Mamut tour je klasika. Nádherná 212 km dlouhá trať situovaná do zvlněného terénu Moravské brány je korunována pěti náročnými kopci v Hostýnských vrších. Jen to počasí nás zlobí, točí se tady nějaká tlaková níže, takže občas prší. Na sobotu je však zatím slibováno protrhávání oblačnosti a jen ojedinělé srážky.

Ráno před startem situace zas tak růžově nevypadá, ale díval jsem se ráno ještě na modely a mělo by se to během dne vylepšovat. Před výstaviště mě ráno doprovází moji drazí matadoři – Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Ještě než stihneme najít místo k zaparkování, je tady Hanka, která

se už v pláštěnce projíždí. Nedivím se, stále občas trochu kape. Avšak je poměrně teplo, kolem 13°C, ale zamračeno. Hanka se vypravila na Mamuta, ačkoli už prakticky závodně netrénuje. Má naději, v případě vítězství v ženské kategorii, na zisk sošky mamuta. Dnes by to měla být její maratonská derniéra. Držím jí palce.

Rychle se obouvám a vyjíždíme se s Hankou rozehrát za město. Je mokro a na silnici je ještě dost vody. Návleky na boty budou nezbytné. Stejně tak si nechám zadní blatníček, v kopcích bude mokro většinu dne. Vracíme se a před bránou se potkávám s Petrem Janoušem, který opět dělá Hance doprovod a fotografa. Startovní koridor se čtvrt hodiny před startem začíná rychle plnit. Rychlé poslední úpravy dresů, sundat vestu a kontrola obsahu kapes. Obvyklé předstartovní úkony. Jsem jako obvykle, před prvním maratonem sezóny, trochu více napjatý a nervózní. Víím, že se to po prvních desítkách kilometrů zlepší, a snažím se tomu moc nepoddávat.

Minuta do startu, podání ruky s Hankou a jedeme. V balíku to na tom mokru moc příjemné není, téměř permanentní sprcha. Usazuji se blízko čela pelotonu a hlídám si pozici. Úsek za Prosenicemi je letos v pohodě, rozlezlé kostky jsou minulostí a zůstal jen krátký úsek v Opatovicích. Kostky jsou však už skoro suché a tak je nepříjemný úsek rychle za námi.

První krátké stoupání v Pavlovicích se bez problémů držím v popředí, v závěru výšvihu kolem kostela se skupina natahuje a tak se proplétám blíže k čelu, do následného sjezdíku jen dobře. Silnice jsou stále mokré, sjezdy je třeba jezdit zvlášť opatrně s očima na št'opkách.

Svižným tempem se blížíme přes další brdky k Bystřici. Ve městě se musíme trochu proplétat provozem, zastavují nám sice dopravu, ale tak nešťastně, že to stojí i v našem směru, nezbyvá než se protáhnout křižovatkou v protisměru. Ještě je třeba si dát pozor na mokré kostky na náměstí a vyjíždíme směrem Chvalčov vstříc prvnímu stoupání na Tesák.

V lese je stále hodně mokro a taky místy leží na silnici zbytky z odkvetlých stromů. Vjíždíme do mlžného lesa. Mám už hodně zastříkané brýle, ale jak se je snažím utřít, tak to jen zhorším. Okamžitě se zamlží a koukám jak z ponorky. Dávám si je tedy až na špičku nosu, abych přes ně viděl na silnici a doufám, že se během stoupání odmlží. Do sjezdu je budu potřebovat. Závěr se jede už docela svižně, zatím stíhám a do sjezdu najíždím společně s první skupinou. Brýle se naštěstí odmlžili.

Vypadá to, že je před námi nějaký únik, protože na prémii se nespurtovalo. V sevřené skupině vyjíždíme krátké stoupání na Troják, kousek před vrcholem mě Pavel podává flašku. Rychle ji dávám do držáku a opatrně se proplétám kolem občerstvovačky. Občas tady bývají v balíku strkanice, ať se jen proboha k žádné nepřiletu. Banány jsou pochytané a rozjíždíme první sjezd do Kašavy. Silnice jsou ještě hodně mokré a tak se jede opatrně. Někteří až moc, raději je rychle předjíždím.

Vedoucí skupina se zatím drží hodně pohromadě a jede se svižně. Krátký výšvih před Lukovem je rychle za námi a svištíme skoro osmdesátkou dolů. Tady si to už můžeme dovolit, silnice je suchá. Ještě přeskočit pár brdků a je tu Fryšták. Ten se opět objíždí přes Horní ves. Ve městě to ještě jde, ale ta spojovačka mezi poli je samá díra. Jet tohle ve skupině je mírně řečeno o ústa. Nerozumím tomu, proč nemůžeme jezdit, tak jak se jezdilo dříve, přes město? Tohle řešení je leda tak pro někoho pohodlné, ale rozhodně ne bezpečné pro nás! Letos je tady navíc hodně mokro a spousta kaluží je plná vody, takže není dopředu jasné, jak jsou hluboké. Skupina se naštěstí trochu natahuje, ale i tak projíždím jen se štěstím a nadávám jak špaček.

Konečně Lukoveček, rychle se připojuji do skupiny a snažím se získat co nejlepší pozici, než se najede do stoupání na Hadovnu. Silnička je to úzká, tak ať si pak nemusím moc sjíždět. V začátku stoupání se jede opět docela svižně, ale mám dobrou pozici, takže se držím v závěsu za čelní skupinou a bez potíží vyjíždím až na vrchol. Opět se nespurtuje, asi opravdu před sebou máme nějaký únik.

Sjezd do Rusavy bude opět plný zbytků z těžby dřeva a někde bude i bláto. Letos je navíc mokro, takže hodně opatrně. Je to nakonec lepší, než jsem čekal. Mokro a bláto sice je, ale není

to nic hrozného. Stačí si dávat pozor a jet soustředěně. I tak se peloton natahuje a v Rusavě se první kilometr na silnici dotahují do čela. Moc času nemám, za chvíli je odbočka k dalšímu stoupání na Grapy. Tam se bude opět tvrdit muzika.

Zatím se jede pro mě bezpečné tempo, dokonce se před odbočkou na úzkou silničku mezi domy trochu posouvám dopředu. První prudký úsek kolem chat zvládám se skupinou, zatím to není žádná vražda. Jenže v prvním výšvihu na louce už se přece jen skupina natahuje a chytám menšího odlepa. Jedu hranu a snažím se udržet odstup v rozumných mezích a mít čelo stále v dohledu. Jako obvykle to dost bolí, ale daří se. Ve střední zvlněné pasáži se stále držím na dohled, na čelo jsem ztratil asi sto metrů. To bych měl ve sjezdu pohodlně zlikvidovat.

Vylámu poslední výšvih a rozjíždím to do sjezdu k Bystřici. Silnice je místy ještě trochu vlhká, ale mám ji pro sebe, takže bez potíží zkracuji odstup od skupiny. Jsme v Bystřici a ostře točíme doleva na Slavkov. Krátké stoupání jede skupina dost ostře, snažím se moc nezaostat, ale mám nahoře Pavla s flaškou. Budu muset trochu zpomalit a vzít si ji. Jenže jsem nějaký roztěkaný, nesoustředím se a flaška mě při strkání do držáku padá z ruky. Asi jsem si do ní kopl kolenem. Průšvih! Co teď! V poslední chvíli zahlídnu, že Eda, který mě fotí, má u nohou položenou náhradní. Volám: „Edo!“ Naštěstí bleskově chápe, rychle se shýbá a na poslední chvíli mě bidon podává. Uuuuf, to bylo o fous!

Jenže tenhle logistický problém mě stál pár vteřin. Už mám zase na skupinu zásek více jak sto metrů. Rychle to rozjíždím a ve sjezdících k Chomýži si pomalu skupinu dojíždím. Ovšem tady se jede ostře, že by se spurtovalo na rychlostní prémii u pomníčku? Měl jsem za to, že je někdo před námi. Jenže až do Prusinovic k bufetu se jedou prdy, a tak vlají jako na gumě za skupinou. Na bufetu se tradičně občerstvuje, konečně se dotahují. Ve stoupání k Dřevohosticím pak konečně vidím důvod spěchu, před námi je odjetá dvojička, ale stahujeme je. Předpokládám, že to jsou závodníci z krátké trati. Za chvíli se budou dělit tratě a krátká to bude mít něco málo přes třicet kilometrů do cíle. Pochopitelně si tedy nechtějí nechat únik moc ujet.

Krásný nový asfalt je ve sjezdu do Dřevohostic vystřídaný starou hrbaticí, dávám si pozor na díry. Ještě nás krátce natřepou kostky na výjezdu z města a jsme venku.

Přes brdky se rychle blížíme k rozdělení tratí, které je v kopci za Prusinovicemi. Ještě poslední výšvih v Prusinovicích a kousek za vesnicí se dělí trati. Na křižovatce my z dlouhé točíme doprava z kopce na Radotín. Na dlouhou nás odbočuje necelá dvacítká. Přes Soběchleby se začínáme opět blížit k Hostýnským vrchům. Za Dolními Nětčicemi čelo skupiny najednou zrychluje. Byl jsem zrovna na špici a tak jsem ten nástup zachytil dost pozdě a chytám v mírném stoupání ztrátu. Musím si to pak v následující pasáži sjíždět, ale skupina pak přece jen opět zvolnila. Na výjezdu z Býškovic si konečně do skupiny opět dojíždím. Je tady trochu blázeinc. Motají se tady doprovodná auta a navíc je silnice rozkopaná. No v prvním brdku za vesnicí, se konečně dovážím do skupiny.

Do začátku stoupání na Tesák od Rajnochovic se tempo skupiny už moc nemění. Jede se svižně, ale žádný další nástup se nekoná. Bez problémů akceptuji tempo skupiny v první polovině stoupání, ale za studánkou na posledním prudkém kilometru se tempo na špici zvyšuje, takže začínám trochu ztrácet. Držím se zuby nehty, ale tentokrát se bude na čele spurtovat o prémii, musím se pokusit udržet rozumný odstup. Poslední dvoustovku jedu ze sedla. V okamžiku, kdy se na čele spurtuje o horskou prémii, projíždím metou 100m do HP. To je dobré znamení, ztrátu bych si měl v následujícím sjezdu dojet.

Sjezd z Tesáku jde dobře a v dolní pasáži se dovážím do vedoucí skupiny. Dnes podruhé vyjíždíme krátké stoupání na Troják, kde opět dostávám plnou flašku od Pavla. Ještě stačím krátce poděkovat Edovi za rychlou reakci na předchozí předávce a jedeme dnes podruhé sjezd z Trojáku. Už je skoro suchý. Dole odbočujeme na Ratiboř. Tempo redukované skupiny je svižné, není nás více jak patnáct. Trochu jsme na Tesáku prořídli. Střídáme se na špici a blížíme se do Kateřinic pod poslední velké stoupání. Mám pocit, že se k nám během průjezdu vesnicí připojilo pár odpadlíků.

Hned na prvním prudkém výšvih na výjezdu z Kateřiníc se začíná na čele skupiny závodit. Asi šest závodníků se nám začíná vzdalovat. Přebírám iniciativu a snažím se je v první půli stoupání neztratit z dohledu. Jenže v nejprudší pasáži na louce už to tlačím na sílu a čelo se nám definitivně vzdaluje. Zbývající polovinu stoupání se snažím držet vysoké tempo. Kolem mě je dost lidí, máme na to udělat slušnější gruppetto.

Konečně je poslední výšvih za námi a spouštíme se do prudkého sjezdu přes Lázy. Nahoře nás ještě motorkář varuje před rozbitou horní částí. Znáám to tady a tak se do toho vrhám jako první. Na široké silnici v závěru sjezdu pak před sebe pouštím ostatní. Dole se rozhlížím po naší skupince, je nás šest. To je dost, abychom dokázali rozumně spolupracovat. Je tady také můj největší soupeř z minulých let Bedřich Průcha. Sice má jiné kolo, než míval, ale poznávám jej. Koukám, že má už dlouho oba držáky na láhve prázdné, a navíc se mu oba kývají. Jsou ve šroubech uvolněné. Vůbec nechápu, jak pije! V cíli se mně Bedřich svěřil, že vezl bidon pod dresem na břicho. Úžasně! S takovým hendikepem zajel skvěle.

Rychle stavíme lajnu a rozjíždíme více-méně kolotoč. Budeme to teď mít nazpátek proti větru, je třeba maximálně spolupracovat. Přes Kelč se začínáme blížit k předposlednímu stoupání na Maleník. Znáám to tady jak své boty a snažím se toho využít v náš prospěch. V Malhoticích na výjezdu mě čekají kluci a dostávám od Pavla poslední plnou flašku. Nahoře na kopci je také poslední bufet, kde občerstvují ostatní. Ve sjezdu se jim snažím naznačit, že v Opatovicích nás čeká kros přes překopy. Ne všichni pochopili, v silném větru je špatně slyšet, takže přes první překop je maličko zmatek, než všichni pochopí, že musíme tudy. Sám bych byl také překvapený, ale byl jsem tady před dvěma týdny, takže mě ten kros nepřekvapuje.

Další krosy nás čekají v Paršovicích. Tam už se řítím na čele, abych ostatním ukazoval cestu. Stejně tak se z čela pouštím do stoupáku na Maleník. V druhé půli se na čele střídáme s Pavlem Gondou. Držíme vysoké tempo a společně dojíždíme na vrchol a valíme do sjezdu k Týnu. Některé pasáže jsou už hodně rozbité, našťastí to tady znám a vybírám si sjízdnější stopu.

Za Týnem se formujeme do lajny. Koukám, že jsme zůstali jen tři. Já, Pavel a Bedřich. Rovinou kolem Bečvy se blížíme k poslednímu kopci na Hlinsko. Snažíme se jet, co to dá. Teď už nechceme, aby nás někdo zezadu sjížděl. Konečně vrchol. Máme to sice více méně z kopce, ale bude důležité udržet vysoké tempo v tom nepřijemném severáku. Až do Prosenic ho budeme mít téměř stále zepředu.

Jenže pod kopcem kousek před Radslavicemi Pavel hlásí, že nás sjíždějí. Nechce se mě věřit. Vesnici a kostkový úsek odtáhnou na špici a pak se odpojují a krátce ohlížím. Opravdu, za námi se dotahuje malá skupinka. Proboha, kde se tady vzali? Vůbec to nechápu, jenže na přemítání není čas. Opět se vytahují na čelo a tlačím poslední úsek proti větru do Prosenic.

Snažím se rychle proplést přes dědinu, ale za druhou prudkou zatáčkou vidím, že se k nám už docvakli. Na výjezdu z vesnice se dostáváme po větru, rozjíždím špici na maximum. Do spurtu nepůjdu, musím jet na max. a pokusit se je utahat.

Jenže v půli úseku před oborou se kolem mě přežene dvojice, co nás dojela. Jsou moc rychlí, to nedám. Vzápětí se za nimi osamoceně vydává i Pavel. Stále to nevzdávám, Bedřich je ještě za mnou a toho si potřebuji pohlídat. Musím to zkusit dotáhnout ze špice až do cílové rovinky a tam ho před sebe nepustit.

Konečně jsem v lese a dostávám se z bočního větru. Okamžitě se zvedám a rozjíždím tempo. Nechci se ohlížet a ztrácet čas. Jedu prostě naplno, hlava nehlava. Vjíždím do města, poslední kilometr a jsem stále vepředu. Zatáčka u policajtů a nájezd do poslední dvoustovky. Čekám, kdy se na mé úrovni objeví Bedřich, ale stále nic. Nenechávám to však náhodě a jedu hranu. Na cílové čáře sotva točím nohama. Jsem v cíli! Nemůžu tomu uvěřit, ale Bedřich zůstal za mnou. Takhle dramatický závěr závodu jsem tady v Přerově už dlouho nezažil. To bylo neskutečné! Musím především pochválit svoje nohy, podržely mě až do cíle!

K mému překvapení byl lídrem skupinky, která nás dojela v Prosenicích, Roman Broniš. Překvapilo mě, že borec s takovou výkonností zůstal vzadu, ale pak mě bylo řečeno, že dělá

domestika Pavlovi Popiolkovi, čímž se to vysvětlilo. Nicméně, moc tomu nerozumím. Závodník s jeho výkonností by měl reálnou šanci na celkové umístění. Navíc to bylo zbytečné, Pavel Popiolek měl v cíli na druhého v kategorii náskok tři čtvrtě hodiny. To je o armádu parníků!

Copak já! Mě se podařilo uhájit druhé místo, což mě nesmírně těší. Romana bych stejně v přímém souboji neporazil. Na celou situaci tedy nejvíce doplatil Bedřich, neboť s Romanem se dopředu dotáhl také Jirka Zárybnický, který pak Bedřicha v závěru přespurtoval. Což jsem se dozvěděl až v cíli.

Můj osobní názor na tyto tzv. týmové hrátky na amatérských maratonech je léta stejný. Jaký to má význam, když jeden tým závodí proti ostatním maratoncům – jednotlivcům? Jen jim tím kazí zábavu. Nedívím se, že to některé maratonce nebaví a je to jedna z příčin, proč už maratony nejezdí. Vždy jsem měl za to, že maratony jsou taková masová zábava pro amatéry. Koneckonců, za to si přece platíme startovné. Jenže když se z toho začne dělat prestižní záležitost (prize money, kolony doprovodných vozidel, profíci v pelotonu)? Myslím, že je to jedna z věcí, které odradí hodně lidí a pak není divu, že počty účastníků maratonů mají klesající tendenci. No, třeba se mýlím a maratonské závody ještě čeká renesance. Moc bych jim to přál a nejen kvůli sobě!

Avšak zanechme planých úvah, jak to vlastně v naší kategorii dopadlo? Vyhrál s přehledem Roman BRONIŠ. S odstupem 29 vteřin jsem dorazil do cíle já. Na třetím místě sedm vteřin za mnou dojel Jirka ZÁRYBNICKÝ, který nechal čtyři vteřiny za sebou Bedřicha PRŮCHU. Jak vidno, naše kategorie byla pěkně našlapaná a to zde letos chyběl loňský vítěz Petr Zahrádka. Soupeřům blahopřeji ke skvělým výkonům a těším se, že změříme síly na dalších závodech. Ještě jednou se omlouvám, že jsem nestihl bednu a moje místo je tedy na fotce prázdné.

Hanka nakonec zajela dobře a podařilo se jí, po velkém boji především sama se sebou, uhájit první místo v ženské kategorii, i když to bylo až do konce hodně napínavé. Svou soupeřku Lenku Bartošovou předstihla o necelých deset minut. Ze své zřejmě poslední účasti si tak odváží Mamuta. Velká gratulace!!!

Co se týče organizace závodu, zde téměř není co vytknout. Organizátoři z Myko Cycles Přerov odvedli vynikající práci. Podle mého názoru mají dnes jednu z nejkrásnějších maratonských tratí, která téměř nemá hluchá místa. Také v zázemí závodu vše klapalo a letos bylo i velké pódium s živou hudbou. Organizátorům posílám svůj obdiv a velké poděkování. Doufám, že je nižší účast závodníků neodradí od pořádání závodu v dalších letech. Byla by to velká škoda.

Co mě spíš mrzí je poměrně nízký zájem závodníků. Víím, že počasí nebylo zrovna ukázkové, ale zase taková vražda to nebyla. Tento týden jsem v časopise četl medailonek paní Elišky Junkové. Moc se mně líbí její krédo, které bylo ve zmíněném článku otištěné: „závod se jede za každého počasí“.

Miki - Od Krále po Mamuta aneb soška pravěkého chobotnatce za 3 vítězství (2002, 2015, 2016) na královské trati 212 km je doma...

Asi je na místě nejprve vysvětlit poněkud tajemný název reportáže:). Tak pěkně postupně...Mým vůbec prvním maratónem (160km) byl před 20ti ! lety v roce 1996 Král Šumavy a jak se tak 20 let sešlo, tak tím posledním se stal Mamut tour v Přerově. Když jsem loni končila s kariérou, tak jsem to opravdu myslela vážně a nic se na tom nezměnilo. Postupně jsem se stala cyklistickým turistou a trénink se stal pouhou historií. Nicméně když jsem viděla na stránkách Mamut tour, že je pro mě připravená soška mamuta za 3 vítězství na dlouhé královské trati, tak někde vzadu v podvědomí zůstalo, že se možná v roce 2016 zúčastním a Mamut se tak stane mojí maratónskou derniérou. Nicméně mi bylo jasné, že vítězství je skoro utopií a musely by mi hrát do karet všechny okolnosti včetně počasí, účasti závodnic a štěstí. A nezbytností byla také účast mého dvorního fotografa a doprovodu Petra Janouše. A když kývl on, tak se rozhodlo.. Ve startovní listině se nakonec objevily 4 ženy a tak se bylo na co těšit. Já

znala jen Lenku Bartošovou a na tu jsem si ještě jakž takž věřila:), zbylé dvě statečné jsem neznala. Jak se blížil start, tak se postupně začala zhoršovat předpověď počasí a to byla první mozaika, která mi hrála do karet. Sice sama nesnáším deštivé závody, ale umím se s nimi velice dobře vyrovnat a právě v extrémních podmínkách jsem v kariéře zajela nejlepší výsledky. Prostě cyklistika je venkovní sport a rušit start jen kvůli počasí je prostě špatně...Přesně to nevím, nicméně dvě účastnice se na startu neobjevily a nic bych za to nedala, že se počasí v tom hrálo alespoň nějakou roli. Zůstala jen ošlehaná a zocelená Lenka Bartošová a já...Nicméně to jsem na startu nevěděla.

Bohužel asi měsíc před startem u mě nastaly poměrně velké problémy a bolesti s pravým už 2x operovaným kolenem a vše vyústilo až k vyšetření NMR a stanovením přesnější diagnózy. Moc děkuji hlavně fyzioterapeutce Nině Čechové a následně i MUDr. Vítkovi Ježkovi! K mé radosti se neobjevily problémy s mou krizovou chrupavkou, ale odnesly to vazy a trošku menisky. Takže nakonec se moje velké obavy z další operace naštěstí nenaplnily. Shodli jsme se na tejpování, rehabilitaci a šetření kolena. A proto jsem vyrazila na Mamuta...Ach jo doktoři to se mnou nemají snadný to uznávám.

Ještě v pátek vyrážím za Ninou, která na mě zatepuje všechna - a že jich není málo - krizová místa a následně s Petrem vyrážíme směr D1 a Přerov. D1 nezklamala a moc pěkně a několikrát jsme si postáli a dorazili v 17,30...

Naštěstí v Přerově na Výstavišti na nás čekalo milé přivítání pořadatelů i ředitele závodu osobně Mirka Koláře osobně a vzhledem k tomu, že začlo postupně pršet, tak jsme vyrazili klasicky do "Labutě", kde jsme byli ubytováni. Rychle věci nahoru a hurá za jídlem. Bohužel restaurace v Labuti je spíše pivnicí a tak hurá do víru města:). Nakonec jsme na hlavním náměstí narazili na sice dražší ale super podnik a oba jsme si dali bombovský "hambáč" a musím říct, že proti tomu hnusu od mekáče to byla královská mňamka!

Ranní vstávání na maratonech mi nechutnalo po celou kariéru a i když na Mamutovi je to doba milosrdná vzhledem k startu v 8,30, tak se na tom nic nezměnilo ani v mém posledním závodě. Co se ale čím dál víc postupně zhoršovalo byla moje neschopnost cokoli ráno pozřít...:(. A tentokrát to bylo fakt krizové - když trošku přeženu tak jsem jela na "hlad'áka"...

První ranní pohled nicméně patřil radaru na telefonu a ten byl poměrně milosrdný, i když přšelo skoro celou noc. Bylo mi jasné i přes naději, že už nic nespadne, že veškeré kopce a sjezdy budu za mokra a třeba sjezd z Hadovny sliboval brodění bahnem. A dopředu musím říci, že se moje předpověď poměrně přesně naplnila:(. V duchu jsem si gratulovala, že jsem nevezla Jureho a jedu na "bahňáku" jak mile nazývám momentálně Kubu.

Před startem se snažím maximálně udržet v teple a mám i pláštěnku a teplé návleky, i když závod je jasně na návleky, vestu a krátký dres. Přesto bylo na startu co se týče oblečení vidět ledascos včetně teplého dresu, kalhot a zateplených rukavic! Do slibovaných 19°C docela masakr:). Opět se potkáváme a jdeme rozjet se Standou Prokešem, sypeme poslední suplementy a hurá na start.

Potkávám opět pár známých, ale co mě opravdu překvapuje je doslova "vyhrožování" pořadatele, že když nebudu mít číslo na vestě, že budu diskvalifikována. Podotýkám, že se čas měřil čipem a že mám vestu, kterou je určité číslo na dresu vidět či se lze přece bez problému na kontrole na číslo zeptat. Přišlo mi to jenom jako "buzerace" a my s Petrem pak narychlo předělávali umístění čísla. K tomu je třeba ještě podotknout, že plno lidí mělo číslo vespod a co vím tak k DNF nedošlo...Podle mého naprosto zbytečná akce a stres...

Všude je nádherně mokro, louže kam se podíváš a tak po startu je jasné, že se krásně osprchujeme a v duchu si říkám můj zlatý blatníček:) Přece jen 200 km s mokrým zadkem fakt jet nechci a myslím, že je to naprosto zbytečné. Snad poprvé se po startu moc nejede a docela v pohodě se vezu i já. Nicméně je mi jasné, že hned v prvním brdku na 10tém kilometru se za to veme a já se opravdu hóóódně proseju dozadu a v duchu se modlím: hlavně ať nejedu sama! A že to je jak uvidím myšlenka prorocká:(

Hned na 10tém kilometru přichází první rozřazovací brdek a já se zepředu propadám a propadám...Právě v těhle krátkých výjezdech na silu a na max se nejvíce projeví, že netrénuju! Horší nahoře je, že jsem skoro ve vzduchoprázdnu okolo mne je jen malá hodně neurovnaná skupinka maximálně 20ti lidí. Sjezd nám ještě příjemní Soňa Ježková, která se mezi nás tak ne úplně vhodně zamotala a tak se proplejtám kolem auta jak na Tour. Následují brdky a v jednom z nich dělám školáckou chybu a schazuju na malou...A skupinka je pryč! To bych se po...Bohužel moje nynější spíše nevykonnost než výkonnost mi neumožňuje si ji dojet, i když je stále kousek přede mnou. Horší je, že jedu skoro sama a po chvílce úplně sama:(Zdravím Petra, který fotí o stošest a chvílku pokecáme po Cardu, speciálním komunikační věčičce, kterou jsem pořídila loni na ultrazávody.

V Bystřici pod Hostýnem na kostkách se jen tak tak vyhýbám autu, které se jaksi nevšimlo, že je na vedlejší...Následně už jedu v úplném vzduchoprázdnu a tak se rozhoduji po chvílce počkat na skupinku, která jede za mnou. Asi 15 lidí, z toho 3 holky a jedna z nich je Lenka Bartošová - moje soupeřka na dlouhé trati. Kdepak by mě v tom okamžiku napadlo, že svedeme poměrně vyrovnaný souboj na celé trati. I když je pravda, že s Lenkou tentokrát jede jako vodič a bodyguard její manžel Tomáš:). Loni jsem se s ním potkala sama a jeli jsme do cíle v závěru spolu. Snažím se si co nejvíce ofrknout po docela tvrdé práci ze začátku závodu, protože na nás čeká Tesák, první velké stoupání na 38mém kilometru.

Na začátku lákám Toma, že zas pojedem spolu ale jasně odpovídá, že tentokrát jede celou trať s Lenkou. No jo no. Hned na začátku stoupání Lence odjíždím a moc dobře si uvědomuji, že kopce jsou právě to, kde bych stále ještě měla mít navrch. Jinak se vše bude odvíjet od toho, zda si najdu nějakou skupinku či ne, protože Lenka má vodiče jasného a rozhodně ji neodjede:). Kluci mi postupně odjíždějí, ale holky ze skupinky mám stále nadohled. Ke konci Tesáku jsem dokonce zvětčena a tímto děkuji za fotografie od Jirky Pražáka nejen z Tesáku ale i následně z Grapů.

Nahoře jsem skoro sama nicméně přede mnou je rozsetá zmíněná skupinka a tu si postupně na mokru sjíždím. Přesně jak jsem předpokládala je všude v lese fest humus a mokro. Hodně mě překvapuje, že i na tomto setsakra kluzkém povrchu to docela pouštím a ani se moc nebojím:). Naopak na zbytku je vidět, že si až tak jistí nejsou a několik lidí si sjedu a tak jedu dole zas ve skupince i když zredukované. Lenka zůstala za mnou a s ní samozřejmě Tomáš a pár dalších lidí. A dá se říci, že karty jsou rozdány!

Pod Hadovnu, druhé těžké stoupání, už jedu sama jen s jedním kolegou, s kterým svorně nadáváme na silnici a trochu pokecáme o ultra.

Nicméně přesto si dokážeme navzájem zavařit:) Jedu v docela těsném háku, asi nedávám moc pozor a kolega buď neukáže nebo já gesto přehlížím. Nicméně v jedné vesnici najednou uhne vlevo a vzhledem k tomu, že jedu vlevo od jeho kola tak je jasné, že se už chystám si najít místečko na poskládání na asfalt. Vzhledem k poměrně hodně zraněnému kolenu, kdy jsem dostala jasné pokyny, že na něj nesmím spadnout...uhýbám říditky vlevo až skoro do pravého úhlu, abych si nelízla což by znamenalo jasný pád jak asi ví každý cyklista. Podaří se mi doslova cirkusový kousek, kdy doslova nachvilku zapanáčkuji na ohlém předním kole a jak jsem vše ustála fakt nechápu doteď...:) Uf!

Na Hadovnu už vyrážím sama, protože jsme se dohodli s kolegou, že on pojede pomaleji. Já opět přidávám pod kotel, protože jednak si jsem vědoma, že v kopcích na Lenku můžu nejvíce získat a jednak je Hadovna moje oblíbené stoupání. Jedu ho po x té při různých maratonech a vždy se mi v něm daří! Vrchol je zdolán poměrně bezbolestně na 66tém kilometru závodu a přede mnou je opravdu hnusný zabahněný (pokaždé se zde tahá dřevo z lesa...) a nebezpečný sjezd, který si v každém závodě vybírá své desátky na závodnicích! A v něm si nádherné místečko za kládami našel Petr k focení:)

Dole mě sjíždí další cyklista zezadu a vyloženě mě chce potáhnout:) Nenechám se nijak přemlouvat a až pod královské stoupání Grapy se vezu za ním. Tam se naše cesty rozchází a já

mu ujíždím s tím, že jsem co se týče převodů připravena na všechno. A ani 20%tní sklon mě nerozhodí:):aby taky jo mám "naloženo" 34/29! Možná i právě proto mi Grapy nijak zabíjícky nepřipadají, i když samozřejmě zadarmo se nahoru člověk nedostane. Kromě toho se fakt fest oteplilo a leje ze mě jak z vola...Nicméně co se týče počasí tak na prvním Tesáku bylo 12°C a bylo to hodně chladný čili moje zvolené oblečení bylo naprosto optimální - to prostě na krátký není. Nyní ale rozepínám vestu, stahuju rukávky z rukou a je to tak akorát.

Ve svahu je opět fotící Jirka Pražák a podařily se mu fakt pěkný fotky. Díky. Nahore na mě čeká už Petr a tady se projevuje slabší místo Mamuta. Na mnoha místech trati nejsou ani šipky a ani regulovčící a pokud člověk trať nezná a jede vzadu jako já, tak se prostě bloudí. Já si naštěstí z loňska trať trochu pamatuju, ale nahore se proti mě vrací 2 cyklisté a přiznám se, že mě trochu zvyklali zvláště když za nima jede i Petr...Nicméně já jsem přesvědčená, že jedem dobře a nakonec to tak je. Nicméně jak říkám na těchto lesních silničkách, kde je křižovatka by prostě měly být šipky! O tom jak je maratón zorganizovaný nerozhoduje vedoucí skupina se zaváděcím autem, ale především závodníci z konce pole, kteří mnohdy jedou sami a jsou odkázáni na pořadatele a jejich servis...

Ve sjezdu z Grapů náhle vidím koutkem oka v zatáčce stát cyklistu a Petrovi do komunikátoru říkám: Petře myslím že si někdo ustlal a budeš mít pasažéra! A taky že jo:) Naštěstí je kolega víceméně ok a ještě mi z auta posléze předává nějaké to jídlo. Petr ho vysazuje na další občerstvovače v Prusinovicích, kde přeseď do jiného auta aby nemusel se mnou objíždět celou trať. Jsem fakt ráda, že můj doprovodný vůz mohl i pomoci dalšímu závodníkovi v nouzi a že moje rozmazlenost podmínkami (jsem holt z ultra zvyklá na nonstop péči na trati:) byla užitečná i jinak.

Grapy byly mojí labutí písni co se týče jízdy s někým. Jsme teprve na 80tém kilometru a na mě čeká až na posledních -+ 25 km sólo jízda! Sodoma gomora! A co hůře přesně podle předpovědi se zvedl doslova a do písmene víchř a trať se postupně stáčí víceméně stále proti - SZ občas z boku. Kromě toho je to 50 kilometru neskutečné drbačky nahoru dolů v naprosto otevřené krajině! Šílenost. Petr jede se mnou, snaží se mě po interkomu rozptylovat, parádně krmí, napájí i fotí:). Přestože se nevlákám a makám co to jde tak je mi jasné, že Lenka společně s Tomášem bude mít v této části tratě obrovskou výhodu! A to ještě netuším, že nejedou jen ve dvou...Nicméně krev nejedu, protože do cíle je fakt daleko a tentokrát prostě nemám natrénováno a jedu závod víceméně "z voleje". A závěr závodu mě moc pěkně ukáže, že platí maximálně heslo: bez tréninku na závod nelez! :)

Konečně se přiblížil druhý Tesák na 134tém kilometru a s Petrem se domlouváme, že změřím můj odstup od Lenky. Co se týče závodníků přede mnou, tak si v tento moment myslíme podle aktuální situace, že už nikoho dojet nemůžu. Na silnici je opět neskutečný bordel a já se v duchu jen modlím, abych nepíchla...Už dlouho se mi chce na záchod a tak plánuji odlehčení těsně před úsekem, kdy se začne stoupání výrazně zvedat. Mám v sobě druhého Speeda 8 a musím říci, že to je fakt zázračné "dítě" Petra Fořta. Je to naprosto špičkový preparát pro povzbuzení organismu, který funguje ve dvou rovinách: fyzické i psychické. A tak pocity jsou zase lepší z důvodu jednak opět najetí do kopců a jednak již zmíněného psychického vlivu.

Brzo ovšem přijde psychická sprcha, když za chvíli je Petr ve stoupání za mnou a hlásí informaci: Lenka je za tebou pouhé 3 minuty! To mě fakt zarazilo a docela jsem začla další vývoj vidět černě. Přestože jsem věděla, že můžu ještě trochu přitlačit, tak prostě jasný byl fakt, že se pojede až 20 km do cíle proti víchru a po rovině a Lenka jede ve skupince. Doufat jsem mohla jen v to, že prostě tělo má najeto, Lenka závod trochu přepálila a já málokdy na konci ztrácím. Reaguji okamžitě a rozhoduju se v následujících dvou těžkých stoupáních - Tesák + Lazy jet doraza a uvidíme kolik se mi podaří na Lenku najet. Je to moje jediná šance - získat v kopcích, kde každý jede za své a žádný hák mu nepomůže.

Nahore už mám náskok 5 minut a docela optimisticky vyhlížím další a poslední těžké stoupání na Lazy. V Ratiboři na 148mém kilometru se prudce uhybá doleva a hurá na kopec. Lazy jsou

kopec, který mi vyhovuje - má několik schodů - a člověk si orazí. Bohužel mě ke konci dohání moje letošní turistika na kole a postupně dostávám křeče do všech možných i nemožných částí těla:(.

Tady se na chvíli zastavím, protože mezi cyklisty panuje roky a roky pověra, že křeče jsou důsledkem nedostatku "horčíku" či "sodíku". Není tomu tak. Procento těchto případů je naprosto minimální u většiny závodníků jde o druhý případ. Člověk v daném závodě jede nad svoje poměry, na které má natrénováno a svalová vlákna tuto nezvyklou zátěž a přetěžování prostě nezvládnou. Výhoda těchto křečí je v tom, že se dají vyřešit ve většině případů tak, že člověk se snaží najít jinou pozici pro šlapání než ve které má problémy. U mě to třeba šlo vyřešit jízdou ze sedla a tak jsem si závěrečné rovinky šoupla pěkně ve stoje teda aspoň chvílema...Jinak jsem vlastně vůbec v sedle přitlačit nemohla. Druhým problémem bylo, že jsem skoro nemohla držet řídítka neboť prsty také vypověděly poslušnost...Prostě pánbuh byl jen a jen spravedlivý, protože švihnout si takto intenzivně maratón bez tréninku si o takovéto potrestání říká:) Jenže ona ta soška mamuta byla tak lákavá:DD!

Na vrcholku Lazů už mám 6 minut náskok a co hlavně postupně vidím před sebou dalšího borce a v duchu si gratuluji, že to je přesně to co mi pomůže psychicky a ve válce s větrem!

Je to Petr Skřivánek z Vyškova a dojíždím ho před poslední občerstvovačkou. Nabízím plný servis z auta výměnou za odtah do cíle:). On zpočátku tak trošku nechápe proč takhle vzadu spěchám:) což docela chápu. A tak mu objasňuju situaci...

To ještě nevím, že Petr v autě zakufuje a tak pojedeme oba asi půl hodky na sucho:).

Po sjezdu z Lazů, které jsem jela na doraz před sebou vidím vlakový přejezd před Kunovicemi a závory dole! By mě seklo! Co jsem si vydřela v předchozích kilometrech jsem si prostála u přejezdu... Petr Skřivánek nechápe proč prudím:) Uf.

Závěr maratónu probíhá na silnicích, které s tímto názvem nemají nic společného a rozhodně výstižnější název je takové hezké české slovo: tankodrom. Ani tak nejde o velké díry, ale neuvěřitelné nerovnosti, kdy mě přestává závod a jízda doslova a do písmene bavit.

Doposud se mi jelo až na křeče velice slušně a až mě překvapilo jak dlouho organismus velice slušně funguje. Bohužel teď právě došlo i na mě a stoupání na Huberta je ode mne hodně zoufalé a Petr na mě čeká. To samé platí i pro poslední brdek na trati, kdy jen zoufale volám: do kopce už néééé:).

Úplný závěr asi 20 km je rovina po hnusných silnicích v protivichru nebo v lepším případě bočáku. Naštěstí na rovině visím ne až tak zoufale a Petr mě jako lokomotivka táhne k cíli. Moje chvílky na špici jsou jen hodně sporadické...Petr nám doplní zásoby v kapsách i lahvích a já ho vysílám už do cíle s tím, že snad nepíchnu.

Konečně jsme na nápisu 1km do cíle a já si jen vzpomenu jak jsme si se Standou Prokešem ráno říkali už abysme tady byli:)Zahnutí doprava a cíl, kde už je Standa vymydlenej a nejedenej...No jo no. Zajel velice pěkně a odměnou je mu druhé místo v kategorii. Gratulace.

A on je také tím, který mi říká, že jsme nakonec jely jen s Lenkou a tudíž, že jsem první. Docela mě to zahřeje a potěší, že mise: "Ujed' maratón a umři se soškou v ruce" se splnila úspěšně. Ale opravdu upřímně všem radím, aby tohle nezkoušeli:) Prostě jet takovýto závod víceméně z voleje je opravdu troufalost a šílenost. A v mém případě mě zachraňuje jen moje cyklistická historie, hlava, zkušenosti a skvělý doprovod Petra Janouše, od kterého jsem měla perfektní servis i informace o průběhu závodu.

Lenka nakonec doráží o necelých 10 minut za mnou a myslím, že to byl jeden z jejích nejlepších výkonů na maratónu! Upřímně gratuluji, nicméně si i vážím mého výkonu skoro v sólo podobě. Poděkování také patří Petrovi Skřivánkovi, který mě pomohl v závěru závodu. Stejně tak patří poděkování MUDr. Vítkovi Ježkovi, který mi společně s Ninou Čechovou pomohl nějak zpacifikovat natržené vazy v koleni a pochroumaný meniskus. Nikdy bych nevěřila s čím vším jde odjet maratón:)...

Po krásném vyhlášení, kdy nám Mirek Kolář i moderátor celé akce věnovali mraky času jsem si odjezd zpříjemnil položením telefonu na střešku auta, hodinovým hledáním a nakonec i přesto, že jsme ho našli, měl být odolný:) tak přejetí auty nepřežil:D.

Na závěr si neodpustím ještě jednu věc: strašně mě mrzí opravdu tristní účast na dlouhé trati, kdy 66 dojetých závodníků je opravdu malé číslo. Přece jen Mamut není svou obtížností maximální a je otázkou co je důvodem, že se účast závodníků rok od roku zmenšuje:(

BESKYD TOUR

Czenda – Letos to byla pohodicka

Report by byl asi na místě, ale nez bych ho dopsal, tak už bych stal na startu Krakonose. Letos to byla pohodicka. Největší dobrodružství se odehralo na D1, když Dreamer vycerpal "neomezený" limit 1.5GB dat a vyplil nám v zácpě TdF. Nastěti byl Strejda v Ráztoce jak na Koníkovi a zariadil naši registraci. Když jsme se pak někdy kolem 22h dostali na ubytovnu, byl jsem rád, že se mohu svalit rovnou do postele. Takže moc díky!

Pak přišlo ráno, jestli si dobře vzpomínám. Doufám, že spotřebované kilometry toaletního papíru nepřesahly částku za ubytování, bylo by mi to trapné.

Na startu Josef Černý z CCC v oranžovém, jak jinak. Člověk má problém rozeznat ho od Dreamera. I výkonostně Dreamerovi dokáže konkurovat. Do prstů by měl borec z konkurenční CCC trochu víc potrenovat, aby se mu povedlo odjet už na první pokus. Někteří z nás by to uvítali. Ztracený bidon, to ani nemusím lícit, to už je taková klasika. Pod Pustevnama jsem si takticky vystoupil. Rekl jsem si, cíl je splněn a svesil jsem nohy - bal jsem se krci, které nakonec po celý závod nedorazily - to mě psychicky dost rozhodilo, na to nejsem zvyklý. Z Pustevny cca 40 km úplně sám až na Kasarna. Prekvapive mě to moc bavilo, v tom malebném kraji se krásně koukalo na garmina jak litaj wattů. Z Kasaren už musím ve skupině. Byl to spis takovej cirkus, chvíli si říkám, kde to jedu. Ale vsichni mají oholene nohy, tak verím, že je vše ok. Smrček už není co to bývalo, ten kopec je celéj zvetralej za ty roky, už bych to ani nenazýval kopcem. Stejně mi tam ale 2 lidi ujíždí. A koukam, že nahore se nějak namnožili. To jsem asi zaváhal, mohl jsem se víc zmacknout. Dojezd do cíle mě opět překvapil. Tam to bolí snad nejvíce. Ale rovinka do cíle za otopkou, to už endorfiny dostávají zelenou. V cíli mě Koník povzbuzuje, že vypadám hrozne. Díky! Poučení do Krakonose: zapracovat na psychice, abych se mohl fyzicky víc zrusit. Zároveň zapracovat na strance fyzické, abych to po strance psychické lepe zvládal. A přistě při psaní použít efektivnější algoritmus pro ztratovou kompresi dat, protože toto jsem přehnal.

Dreamer – Beskyd Tour - Sklizení urody

Silniční maraton série 53x11 Beskyd Tour, to je poctivých více než 180 km přes legendární místní kopce Pustevny, Solan, Kasarna a Smrček. Závod, který vždy přinese obrovskou dávku emocí a zážitku a patří k vrcholům celého roku, což je dáno prostředím Beskyd a náročností závodu. Všechno začalo páteční cestou autem do Beskyd. Vyjždíme s Czendou z Prahy v 16h, do Brna docela pohoda, za Brnem vytuhneme někde u Vyskova na víc než hodinu. Peklo, do Frenstatu přijíždíme v 22h večer, nastěti nám Strejda vzal cipy a čísla, tak nikam nemusíme. Kluci jsou už i zpět z hospody. Jede nás z týmu letos málo, přijde mi to škoda, ale co se dá dělat, já zase nejel Mamuta, tak to teď týmu musu vrátit. Internat ve Skolské je lehce zrenovovaný, mají nové pohodlnější matrace, spí se dobře. V noci mě probouzí bourka, já vedel že na Aladinu hlasili na noc a ráno nějaký dest právě na část kde se jede závod. Nastěti ráno bylo počasí akorát, silnice už prakticky suché a slunce vycházelo mezi mraky. Bohatá snídaně, tradiční příprava, zatímco 7h trénink na Sumave objedu na banán a sojový suk, tady jsem naplnil kapsy několika gely, tyčinkami i energetickou tabletou, která byla v igelitce od

poradatel. Mensi orisek predstavovalo piti, nebyl tu nikdo kdo by mi podal na Pustevnach bidon, takže jsem si dal do zadni kapsy plastovou lahev.

Kratke rozjeti s Czendou a protoze uz v 9:10 stojí na startu slusny pocet cyklistu, nezbyva nez si tam take stoupnout. Vedle se stavi Beda Prucha a reportuje ze vyjel z Plzne pred obedem a dorazil navecer, takže tech nasich 6h bylo jeste prijatelných. Vidim i Standu Prokese, Satkeho i dalsi, z Lawi nikdo, poradatel hlasi Josefa Cerneho z CCC Polsat. S tim po startu chvili jedu bok po boku tak mam chut s nim pokecat na tema ze máme podobne dresy, ale nez se k tomu dostanu, prijde rychle sjezd a radeji koukam pred sebe. Po startu (letos bez Dakarskeho kamionu) se drzim vepredu, hlidam si Bedu Pruchu, který to v baliku perfektne umi. Tim padem jsem usetren skoro vseh zbrzdeni a je to znat, ta jizda je plynulejsi i bezpecnejsi, i kdyz samozrejme clovek musi porad bojovat o pozici. Lidi z kratke obcas nastoupi, zadne velke drama to ale neni. Az nekde pred Koprivnici nastoupit Cerny a s nim odjede par lidi. Tim padem se balik jeste vic zklidni. Je ale pomerne silnic protivitr, který trva nez se otocime smer Frenstat a zamirime pod Pustevny. Tady je v baliku porad i dobre jedouci Czenda, hlasi ztraceny bidon. Ja mam zrovna v ten moment mensi krizi, protoze je docela horko kolem 26st a ja po 1,5h vypil zase jenom asi pul bidonu, ach jo! Ale to je tim ze vim ze musim s vodou setrit. Vim ze tady uz ma takovy Kapr vzdy vypite skoro dva bidony. Ale dam si tu Enervit energetickou tabletu, zapiju ji a po par minutach se citim zase dobre.

A to uz najizdime na Pustevny, najedu dopredu, hakuju zadni kolo Bedy Pruchy a Standy Prokese, to budou me magnety. A vida, cekal jsem to horsi, ale drzim se jich pomerne lehce. kdyz jedu na srot Zvoli na 3 Kopcich, tak to vetsinou boli vic! Ze by tedy platilo, tezko na cvicisti, lehko na bojisti? Jiste! A prichazi muj dalsi pomocnik dnesniho dne, horko ktere mi dole hodne vycerpavalo, se meni v kopci na prijemny lesni chladek, postupne jde teplota nekam k 18-19st, slunce zachazi za mraky a mne se jede lepe a lepe. Opakuje se scenar z minuleho roku, Pustevny vyjizdime ve ctyrech lidech, ja, Beda Prucha, J. Chamrad a jeste jeden, Standa Prokes par vterin za nami a pak jednotlivci nebo dvojicky. Beda si vymenil bidon pod Kopcem, Standa na kopci, ja nikde nic, ale aspon budu mit hezke foto od Zizy, který opet povzbuzuje a foti. Vlastne, beru kelimek do ruky nahore, sice se mi polovina vyleje, ale jeden dva loky chladive vody prijdou vhod. A je tu sjezd, novy luxusni asfalt, uzivam si to, vubec neztracim, takže si ve sjezdu i odpocinu. Pak nas sice doletne par lidi a razem je nas tak 10 clenna skupina, ale tim lepe, aspon nemusim byt moc dlouho na spici, opet fouka proti.

Stoupame na Solan, skupina roste na 15 lidi, v brdku pred Solani si Satke takticky odskoci pro neco do auta a kdyz se dlouho nevraci, ohlednu a on se pekne drzi za zrcatko, jo takova predavka bidonu nebo jidla, to je narocny ukon. Solan se mi jede jeste lepe nez Pustevny, zadna krize, tak bud nejedeme, nebo mam formu. Nahore zase v klidu beru kelimek a jedeme dolu. Moje zakruta je snad definitivne minulosti, je to opravdu vyhoda znat po tech letech trasu. Pod Kasarnami nas tradicne dolitne par lidi a mezi nimi Pavel Kuda! Sice zahlasi ze nas doletli tak tak a ze hned zase odpadne, ale kdo vi. Kazdopadne mu alespon pograturuji k prirustku do rodiny, postezuji si ze tu jsem ze Slapek sam a uz jedeme nahoru.

Dvaceticlenna skupina se zase trha, mne se i Kasarna jedou hodne dobre a protoze pod vrcholem jsou prede mnou 2 + Chamrad + Beda Prucha a 50-100m za mnou ta velka skupina se Satkem a S. Prokesem, premyslim jak to pojmu. Sazim na to, ze nema cenu jet s temi 4 vepredu, protoze je urcite nase velka grupa sjede. A tak je mirne nechavam poodjet, stavim na Kasarnach s tim ze doplnim bidon. Beru do ruky i kolacek, to je luxus. Vidim ze tu maji i plne bidony, ale o stul dal a nez se k nemu dostanu, par vterin to zabere. Kdyz odjizdim z Kasaren, jsem nekde na konci te velke skupiny, ale protoze se citim dobre, vim ze mi neujedou. Vidim i tu ctyrku s Bedou, maji tak 150m naskok, samozrejme nahore vubec nestaveli. Docvaknu si chvost nasi skupiny a jedeme dolu. Kolacek jsem musel do sebe dostat opravdu rekordne rychle, moc prostoru na vychutnani nebylo. Ale dobre je, ze najednou mam dost vody, vim ze to mi uz vystaci do konce. Najizdime na hlavni a mirime na prechod SK / CZ. Cekam ze ted zacneme

dojizdet tu ctverici, takhle to zpravidla byva, pred rokem jsem v takove skupine take jel a pak nas dolitla velka skupina s Bronisem a Popiolkem.

A tim prichazi hlavni pointa dnesniho závodu. Ze neuhadnete, kdo krome Bedy Pruchy je soucasti te ctverice, která prijela jako první na Kasarna, nestavela tam a kterou jsem zamerne nechal poodjet, abych si mohl doplnit piti, v domneni ze je zase snadno sjedeme? Asi uz tusite, ano byl tam Jirka Chamrad, ale byl tam i Bronis s Popiolkem. Coz jsem netusil, nikde jsem je od Pusteven nevidel. Jestli jsem tedy udelal dneska nejakou chybu, tak tohle byla asi jedina, ze jsem si jich nevsihl. Protoze to co se delo pak, bylo to, ze sice jsme v kopci na Bumbalku chvili ctverici sjizdeli, ale nesjeli. Nahore uz jsme je videli z jeste vetsi vzdaleni a v tom dlouhem sjezdu, to byla nasem podani opravdu spatna prace. Nikdo nechtel tahat, na spici chodilo asi tak 5 lidi vctne me. Nejde to nikomu vycitat, ale doslo mi ze, tahle skupina, byt velka, uprchliky timto tempem nesjede. Odpadl J. Chamrad a hlasi, ze se to tempo nedalo vydrzet.

U prehrady Sance zahlasil Satke ze to vypada ze nam Bronis s Popiolkem ujeli a pokud jim nedojde, nesjedeme je. Az tam jsem se to tedy dozvedel, ze to byli oni. To bychom asi museli jet vsichni naplno a vzorove spolupracovat, abychom je sjeli a kdovi jestli by se to povedlo, kdyz o tempu Bronise jdou takove legendy. Rikal jsem si, ze tou nasi nejizdou nam musi do cile dat snad 10min. Na druhou stranu, poprve jsem mel takhle na konci maratonu porad docela dost sil, zadna velka krize. Cesta kolem prehrady byla letos okorenena lesnimi pracemi, takze mezi koly balancujicimi mezi dirami, sterkem a rozbitym asfaltem litaly i vetve a kura od stromu, zase zazitek.

Blizime se ke Smrcku, je nas kolem 15ti, najizdim tam jako první a kdyz mi J. Chamrad zahlasi ze je mistni a ze ten kopec nema rad ani v treninku a dneska bude rad kdyz to nejak vylame, na nic necekam a z první pozice rozjedu tempo, s tim ze uvidim, co to udelá se skupinou. Neudělalo to nic, nechavaji me odjet. Uzivam si vyjezd na Smrcek v uniku, mijim lopuchove listy, ohlizim se, porad me nedojzdi, krome jednoho borce, který to zkousi. Prijde mi to troufale odjizdet borcem jako Satke nebo Standa Prokes, ale proc to nezkusit? Jakze to rika Malina o tech tygrech a cervech? V druhe pulce me ten jeden borec dojede, pak jeste jeden, nahore jsme tak ve 3 lidech. Mam radost, takhle roztrhat skupinu, to se mi jeste nikdy nepovedlo na konci maratonu. Po sjezdu nas jeste dojede Satke a nekdo z Trnava dresem a jedeme v peti lidech. A jedeme docela srot, ted uz neni na co cekat! Citim se porad fajn, beru jeste radeji i gel i takhle par km pred cilem. Satke na cele jede docela ostre a kdyz prijde vesnice s fanousky s vlajkami a kratky brdek v lese, takovy ten posledni neprijemny brdek asi 3 km pred cilem, tak najednou nestiham ja, ajaj! Ctverice mi poodjizdi, nohy mi tuhnou, bojim se kreci, to by byl konec. Na rovine se trochu seberu, dam velkou a dokonce skupinku dojizdim, ale jak prijdu jeste ty finalni mini brdky, uz mi ujizdi a vim ze je nesjedu. Spis se tak ohlizim, ty posledni 3km jsou nekonecne a da se tam ztratit dost casu, kdyz vam dojde. Nastesti za mnou nikdo ani kdyz sjedu k mostku a napojim se na hlavni silnici pred cilem. Porad se radeji otacim, protoze uz jedu z poslednich sil. Nikdo me uz nedojede a dojizdim tak sam, asi minutu za ctverici. Az pak podle vysledku vidim ze ta snaha do posledniho metru se vyplatila, protoze 20 vterin za mnou dojizdi dalsi cyklista. Nakonec je z toho moc pekne 11. misto celkove a az do cile jsem jel o bednu v kategorii, ale to jsem pri zavode nevedel a i kdybych vedel, stejne by mi to na konci nijak nepomohlo. A jeste kratky komentar k tem Kasarnam. kdybych si dobre pamatoval jak vypadaji Bronis s Popiolkem (nikoho s dioptrickymi brylemi jsem nevidel), asi bych pokracoval na Kasarnach s nimi, i kdyz bych bych nemel dostatek vody. Velka skoda ze tu nebyl Jirus, ten by tam byl se mnou a pomohli bychom si. Ale zase jsem si diky takto zvolene taktice mohl uzit ty fajn pocity na Smrcku, tim ze jsem tam neprijel uplne bez energie. Zatim jsem uplne neprisel na chut detailnimu zkoumani dat na Strave, ale ted mi to nedalo a porovnal jsem cas na Smrcku s casem Pavla Popiolka, vyjel jsem ho skoro o minutu rychleji a i ty posledni useky do cile jsme pak uz jeli stejne. Kdyz to ve zkratce porovnam, Pustevny Pavel +1 minuta ztrata, Solan -1 minuta zisk, Kasarna stejne, Bumbalka -1,5 minuty, sjezd po ni -1 minuta, u Sance brdky nastejno a ve

sjezdech museli najet ten zbytek rozdílu. Mini krize v samotném závěru mi ukázala, jak jsou dlouhé maratony v koncích zradné, v jednu minutu jste plni sil a v druhé lovíte nejlhčí převod. Letosní Beskyd mi ukázal svoji přívětivější tvář a potvrdil, že poctivý trénink, pravidelná účast na závodech a dobře nastavená mysl přináší výsledky. Tohle zlaté pravidlo platilo a bude platit vždycky.

Radim – Beskyd Tour aneb Trojanovice se tě zeptají

Začátek léta je ten správný čas na pořádný cyklomaraton, Rampušák letos pořadatelé odpískali, tak jsem vyrazil po čase zase do Beskyd. Naposledy jsem Beskyd Tour jel v roce 2010, takže byl nejvyšší čas si jej opět připomenout. Z oddílu už prakticky nikdo nikam nejezdí, tak jsem slíbil Kláře víkend na horách a vyrazili jsme směr Frenštát. Klára naštěstí měla pochopení a dokonce se relativně dobrovolně nechala přihlásit na kratší 80 km trasu, já jel dlouhou 180 km, bo když sem už jedu přes půl republiky (cesta po opravované D1 byl v pátek odpoledne doslova horor – skoro 5 hodin jízdy v zácpách a kolonách, kus jsem jel radši mimo dálnici a až teprve nějak od Vyškova to celkem šlo), tak přece nepojedu krátkou. Ráno jsme se v Hotelu U lip v Trojanovicích (hned u silnice kousek pod Ráztokou) probudili do krásného letního dne, takže nezbývalo než se radostně (Klára mě na tomto místě kdyžtak určitě ráda doplní) nasnídat, obléci, připravit se a vyrazit dolů do Frenštátu na start.

Ve Frenštátu na náměstí bylo už poměrně hodně lidí - start byl v 9:30, my dorazili něco po deváté, takže stojíme dost vzadu. Celkem to nijak neřeším, popřejeme si navzájem dobrého dojetí a je tu start. Zpočátku na náměstí po kostkách jedu opatrně, ale po nájezdu na asfalt a výjezdu z města směrem na sever už se snažím procpat někam víc dopředu, jednu dvě skupinky přeskočím, ale pak už mám celkem dost, tak v takové větší už zůstávám, ale ta čelní to samozřejmě není. První dvě hodiny jsou stejně jen o nějakém rozumném rozjetí se, hory přijdou až na 75. km, takže je mi vcelku jedno, že jsem mohl být o jednu dvě skupinky víc vpředu. Stejně si to jedu hlavně užít a tak trochu si dokázat, že to ještě objedu, takže na nějaké běsnění jako v UAC hned po startu ani nemám náladu, a tempo té mojí cca dvacetičlenné skupinky je na mě rychlé i tak. Po úvodních brdcích a vlnkách na Kozlovice a Palkovice je tu levá odbočka a první větší zkouška dne – 13% kopeček. Kousek před námi je vidět další skupinka, v kopci se to opticky ještě zmenšuje, ale dojedeme jen pár jejích odpadlíků, nicméně už je nás docela pěkná grupa a valíme si to dál na Staříč, Fryčovice, Trnávku a Kateřince. Tato část se v roce 2010 nejela, takže je to pro mě novinka, ale je to tu celkem nenáročná (až na jeden 14% zvedáček, kde se mi zrovna dobře nedýchalo) a docela jsem rád, že se nejedou Hukvaldy a do Kopřivnice přijíždíme hezky po rovině od Lubiny. Skupinka může mít už tak 35 lidí (ze známých je tu snad jen RiC ze Šlapek), ale spolupráce je jak kdy, občas tempo hodně skáče a pohříchu nejvíce to tahají lidé z dlouhé trasy, tak to po čase protočíme a naženeme dopředu ty z krátké, ať chvíli pracují zase oni, beztak to mají už za pár.

Po Kopřivnici následuje Štramberk, kromě známých uší tu mají zejména celkem nepříjemný kopeček o nějakých 12 až 14%, který mě navíc nezastihuje v nějaké kdoví jaké formě a propadám se celkem dozadu, nicméně po výjezdu se zvolňuje a ve sjezdu do Ženklaavy se celkem zadarmo dostávám zase až na úplné čelo. V Ženklaavě je první bufet, děvčata podávající kelímky a banány vypadají moc sympaticky, ale vody i traťovek mám zatím dost, tak stejně jako ostatní jen projíždím, a tak jen krátký pohled stranou a jede se zase dál. Ve Veřovicích se trasa stáčí zpět ke Frenštátu, kousek před námi je vidět skupinka asi tak do 10 lidí, což jezdce z krátké vyprovokuje ke zvýšení tempa a najednou mám zase co dělat. V roce 2010 jsem tady celkem určoval tempo a dnes se jen modlím, abych vydržel až na železniční přejezd na horizontu, kde se to láme zase dolů. Vydržel jsem a tu skupinku před námi jsme přesně u toho přejezdu dojeli, ale celkem uff. Následuje sjezd přes Bordovice do Frenštátu a už to zase stoupá a kam jinam, než na Pustevny. Tak jako v roce 2010 je tady dole docela vedro a tempo ve skupině rozhodně neurčuji, lidé z krátké to tady už mají už jen pár kilometrů do cíle, a tak se

celkem jede a já se chtě nechtě opět trochu propadám. Copak jezdci z krátké, ti tady jdou do finále, kdežto my máme prakticky ještě vše před sebou, ale trochu mě zneklidňuje, že se přese mě převalilo i nemálo jezdců z dlouhé. No co, stejně s tím nic neudělám, pojedou si svoje a uvidím. Jak se v lese ochlazuje, začíná se mi jet přece jen trochu lépe a aspoň pár jezdců dojíždím zase zpět, nejvíc mě zaujal asi jezdec s číslem 39 lámající to ve stoje na velkou ještě tak na druhém kilometru stoupání. Jestli si myslel, že to za další zatáčkou skončí, nebo se s někým vsadil, že to vyjede na velkou, to nevím, ale po chvíli mě zase předjíždí a už tam má malou, takže asi to pochopil nebo vzdal. Jinak povrch silnice je tu dost strašidelný, místy jsou velké díry bez asfaltu, které jízdu do celkem prudkého stoupání určitě nijak neulehčují. Ale jako trénink na Kasárna dobrý, říkám si v duchu. V závěru kopce se mi to přece jen trochu rozjíždí, konečně po čase zase dýchám čerstvý horský vzduch a jede se mi už docela dobře, jsem nahoře a hurá – krátká trasa zde končí a dlouhá tím pádem vlastně začíná.

A já začínám tím, že stavím na bufetu, беру něco málo k jídlu a doplňuji jeden bidon. Moc se ani nezdržím, většina se zde zdržuje déle (i včetně těch, co byli dole se mnou a na vrchol dojeli přede mnou) a zrovna nikdo na trat' nevyjíždí, tak vyrážím sólo s tím, že si v klidu vytočím nohy a dole se k někomu přidám. Sjezd do Prostřední Bečvy je parádní, je tady úplně nový asfalt, rychlost kromě pár zatáček neustále osciluje okolo 70 km/h (max. 76,12 km/h) a je to zkrátka opravdu za odměnu za ten předchozí rozbitý výjezd (příští rok má prý být opraven i ten, tak to by pak už byly Pustevny celé na novém). Co však není za odměnu, je rovinka z Prostřední Bečvy přímo na západ, kde prakticky poprvé dnes poznávám, jak hodně to fouká. Držím berany dole a peru se s větrem, naštěstí po asi kilometru se trasa stáčí na jih a pak jihovýchod na Soláň a je od větru na čas zase pokoj. Před obcí Hutisko v krátkém stoupání nejprve dojezdí jezdec v zelenočerném dresu s číslem 85 (Petr Skřivánek, LRS Vyškov), který jel se mnou už v té velké skupině okolo Kopřivnice a o němž jsem si myslel, že je to nějaký Holanďan (podle nápisů KLUSSENBEDIJF WIRN VD VEERDONK na dresu), ale je to Čech. Vzápětí nás dojezdí dvojice s čísly 66 (Peter Rajna) a 70 (Libor Pořízek, Vysočina Cycling) a vytvoří se tím skupinka spolubojovníků pro nejtěžší část závodu. Začíná se výjezdem na sedlo Soláň. Ze své první účasti mám tento kopec zafixovaný jako celkem na pohodu, jenže ono to zase tak na pohodu není, 70 lehce odjíždí, pak já, za mnou jako na gumě dvojice 85 a 66, tak by se dal charakterizovat tento kopec. A docela jako i zabolet. Nahoře je pitný bufet, všichni zastavují, já mám ale ještě dost vody z Pusteven a říkám si, že na Kasárna to v pohodě dojezdí na to, co mám, a netřeba tahat nahoru zbytečně plné nádrže, tak pokračuji bez zastavení. Ve sjezdu do Velkých Karlovic si tak užívám náskok, který využívám k poklidnému napití a konzumaci jednoho sojového suku. Dole na kruháku mám hotovo a právě včas, protože skupinka soupeřů se přiblížila na do střel a stoupání údolím tak zahajujeme už zase pěkně ve čtyřech. Jede ale jen Vysočina, naopak 66 ztrácíme ještě dole v údolí a kopec na Kasárna tak zahajujeme ve třech. 85 brzy zůstává o něco zpět a já se první polovinu kopce přetahuji se 70 metr po metru, ale nakonec mi trochu podjíždí a v závěru se stále více mizím asfaltem se soustředím spíše na to, abych někde nenajel na šutr nebo do díry, protože zvláště posledních cca 400 m stoupání stojí opravdu za to – zbytky asfaltu, hlína s kamením a letité kostky. Ale jsem nahoře, a to si zaslouží delší pauzu.

Jeden z členů obsluhy se mě hned ptá na kolo, prý kde se ten DURATEC kupuje a jak jsem s ním spokojenej, ale na Kasáránách nemívá člověk zrovna náladu na nějaké dlouhé povídání, tak se to omezí z mé strany jen na strohé, že celkem dobrý, jinak si spíš hledím jídla na stolečku a doplnění bidonu na kole. Jak jsme se v kopci roztrhli, tak jsme na sebe nahoře zase počkali a vyjíždíme tak nějak zhruba společně 70, 85 a já. Z minula jsem nějak pozapomněl, že dolů do Makova to není úplně souvislý sjezd, ale že se ještě překonávají dvě úbočí, kde to zase celkem nepříjemně přistoupává, tak se s tím musím nejprve psychicky trochu vyrovnat, a pak už je to dobrý. Ve sjezdu si říkám, zda jsme ještě u nás nebo už na Slovensku, podle aut zaparkovaných u chalup to vypadá, že spíš u nás, protože to tu je samá česká SPZ, ale geograficky je to opravdu

už asi Slovensko, dole v Makově tedy určitě. Dole na odbočce na mezinárodní silnici nám hladký průjezd hlídají policisté, tak to je od nich pěkné, že vydrželi až takto dlouho i na ty ne úplně nejrychlejší. Následuje Bumbálka, přes bývalou celnici zpět k nám nás protáhne 85, ale hned na začátku stoupání začíná ztrácet, což je škoda, protože můj původní plán byl dojet pospolu co nejdál, abychom byli schopni čelit protivětru, až se přehoupneme přes sedlo na vrcholu. Zůstáváme ale ve dvou a navíc 70, jak na Soláni a Kasárnách měl tendenci mi spíš odjíždět, tak teď na větru plápolá za mnou víceméně už hodně na gumě a když si jednou protáhnu záda jízdou ze sedla asi tak na minutku, tak už ztrácí ještě víc, ale radši na něj čekám, před námi široko-daleko nikdo a nemá cenu se pak plácet proti větru sólo. A dobře jsem udělal, údolím dolů do přes Bílou do Starých Hamrů si přece jen trochu pomůžeme a kolega dokonce tahá o něco víc a razantněji než já, takže jsem najednou rád, že tu je. V Bílé ještě musíme řešit situaci pomalý autobus vs. protijedoucí auto, ale nějak jsme se tam nakonec všichni vešli.

Na začátku přehrady Šance je poslední bufet, tak opět stavíme, doplňuji vodu (nakonec asi celkem zbytečně, jedna lahev by na dojetí už úplně stačila, akorát jsem zbytečně tahal bidon navíc) a ptám se, jak daleko je někdo před námi. Prý asi tak pět minut, což je na dojetí celkem dost, ale asi po minutě přilétne zezadu čtveřička, ve které je kromě 85 i 66, kterou jsme prve ztratili už dole pod Kasárna, navíc 66 dokonce bufetem jen projíždí a i většina ostatních už se vydává na trať, tak se vydávám také. Odjíždíme společně se 70, která mi říká, že jsme spolu dojížděli i asi tři roky zpátky. Já na to říkám, že to asi ne, protože naposledy jsem jel Beskyda v roce 2010, na což kontruje, že ale před těmi třemi lety měl ten kolega taky takovej dres a taky byl takovej „lehce oplácanej“. Tak to si dovolil dost, co Michale? Ale neboj, pomstil jsem nás a hned v prvním kopečku okolo přehrady jsem mu odjel, a pak už jsem jej viděl až v cíli. Jinak silnice okolo přehrady je taková všelijaká, před sebou mám dvojičku 66 a 128, ale ve stoupání se mi k nim nějak nedaří přiblížit. Jak ale začne cesta na chvíli klesat, tak ti dva kvůli nerovnostem přibrzdí, kdežto já to tam posílám expresně, stěny ráfků nějakým třením zbytečně nezatežují, takže rázem jsem s nimi až před nimi. V následujícím dalším výjezdu mi to ale už zase tak expresně nejede, ohlížím se a jdou po mně jdou, jdou, jdou – jako první mě schramstne 66, až si říkám, jak to, že mu to najednou tak jede, když už pod Kasárnama nevypadal moc dobře (když se na to o chvíli později ptám, tak říká, že jen normální lehká krize). Ten druhý mu je v patách, takže za chvíli jsem zase kus za nimi. Je tu ale další a teď už snad z pohledu přehrady Šance finální sjezd, lesáci tu celkem řádili, místy se jede po kůře ze stromů a hlíně z kol nákladáků, ti dva opět zpomalují a já jsem rázem opět vpředu (žádný na startu avizovaný nebezpečný úsek kvůli stavebním pracím u hráze přehrady jsem nezaznamenal, to už spíš tu práci lesáků o kus předtím, tam to o přes držku opravdu celkem i bylo). Za přehradou mě pak dojíždí už jen 66, toho třetího jsme tam někde nechali.

Ve dvou tedy krátká konsolidace v silném protivětru na hlavní na Ostravici, zde odbočujeme a najíždíme do posledního výrazného kopce dne s poetickým názvem Smrček. Tím názvem se ovšem nenechte zmást, Smrček je totiž pěkná svině! 66 říká, že je sice z nedalekého Nového Jičína, ale že tento kopec vůbec nezná a ani jej nikdy nejel. Tak to se máš na co těšit, říkám mu a hned ho zasypu několika doplňujícími údaji o odhadované délce, sklonu a celkové náročnosti tohoto stoupání, zvláště v závěru maratonu. Doufal jsem skrytě, že ho to demoralizuje trochu víc, ale i přes tyto informace začíná 66 stoupat nahoru o něco lépe, než já, a vytvoří si pár metrový náskok, ale pak zhruba v polovině přece jen polevuje, já naopak držím tempo a jdu přes něj. Před sebou navíc vidím dalšího a před ním ještě jednoho, a to už musí být nějakí jezdcí ze skupin, se kterými jsem dnes ještě nejel ani na začátku, čili že museli být po celou dobu závodu někde více vpředu. Tak to potěšilo, ale jinak mě Smrček v závěru teda pěkně podusil, to teda ne že ne, je to zkrátka sakra kopec. Navíc asfalt místy nic moc, o to více potěšil nový koberec ve sjezdu na druhou stranu. Po sklesání na okraj Čeladné se trasa obrací zpět k horám a mé vzpomínky říkají, že právě toto byla psychicky snad nejnáročnější část závodu. Psychicky s tím tedy počítám a zhruba polovinu zbývajících cesty do cíle okolo golfového hřiště a dál

prakticky stále proti silnému větru zvládnou ještě jakžtakž se ctí, ale pak ty dvě tři stojky na závěr už stejně nějak psychicky nedávám a přiznávám bez skrupulí, že mě to zase trochu dostalo a občas jsem si i pěkně od plic zanádal. Pozitivní ale je, že i při té bídě jsem ještě další dva jezdce, co byli od startu celou dobu někde přede mnou, dojel a předjel. Míjení probíhalo vždy v podobném duchu:

Zkurvenej kopec, to snad není možný?!

Hnus je to, už fakt nemůžu!

K tomu ten vítr zajebanej!

Už abychom byli v cíli!

Je tedy fakt, že v té poslední stojce v Trojanovicích už skoro řvu vzteky a bezmocností nad tím, že se nedokážu dostat ani pod sedm hodin, což bych před startem považoval téměř za samozřejmost, ale je fakt, že podmínky na trati dnes příliš nepřály – silný západní vítr rozdělil v závěru startovní pole nemilosrdně až na jednotlivce, kteří pak v osamoceném boji časově ztráceli. Klára v cíli říkala, že už tak dobrou hodinu přede mnou dojížděli víceméně jen jednotlivci, sem tam výjimečně nějaká dvojička a větší skupina žádná. V závěrečném finiši od mostku k Ráztoce tam nechávám odvážně vpředu velkou, ale už na začátku parkoviště je mi jasný, že tohle jsem krapet přetápn, že sil už tam není tolik, aby to stačilo na nějaký důstojný dojezd, nicméně čest velí, že teď už to přece shazovat nebudu, navíc si všimnu u brány fandící a fotící Kláry, tak se snažím, abych vypadal pokud možno co nejlépe na cílové fotografii, ale zda a jak se to povedlo, to necht' posoudí čtenáři:

Čas stopek se mi nakonec zastavuje na hodnotě 7:03:24 h (průměr 25,51 km/h), což je o více než půl hodiny pomalejší než posledně, ale to ten vítr, přátelé, to ten vítr, s věkem ani vlastní leností to rozhodně nemá nic společného! Co se týká umístění, tak jsem to před závodem vnitřně očekával také trochu lepší, ale byla z toho nakonec taková má už skoro klasická lehce druhá půlka - 73. ze 135 (v kategorii C 24. z 39). Asi jsem si myslel, že když už jsem to jednou objel, takže to podruhé už půjde skoro samo, ale nebylo tomu tak. A taky po startu by to chtělo procpat se někam více dopředu, ale to už je taky taková moje obehnaná písnička, že na startu mi všichni natahují držku a pak v závěru bych i jel a už není pořádně s kým. Každopádně bez potu a spousty dřiny to opravdu nejde, a to je vlastně dobře. Jinak jsem měl ale docela dobrý pocit aspoň z toho, že i když se to co do času a pořadí nevyvíjelo nijak příznivě, tak že jsem se až do konce udržel v „závodním módu“ a pořád mě to bavilo jet dál, až tedy na ten úplnej závěr, kterej je opravdu na maraton až ukrutně těžkej. Jako na Sudetech jsem bral, že když je cíl na nahoře na Bišíku, tak že to asi dojet po rovině zrovna moc nepůjde, ale u těch ostatních (Rampušák, Král, Krušnoton) jsou ty dojezdy přece jen už trochu za odměnu za předchozí dřinu a strádání, kdežto tady je to boj o každou úvrať až prakticky na poslední kilometr a člověk ani moc nechápe, proč vlastně, když po kus vedle vedoucí silnici by to šlo objet celkem bezbolestně nebo přesněji ne až tak bolestně (nakonec i ty Tatry jsou sice v závěru do kopce, ale spíš jen tak do tahu). Tak ale pravda, že i tím je to specifický závod a koneckonců je to pro všechny stejné. Prostě Beskyd! Jinak atmosféra na bufetech dobrá, zajištění taky, minimálně až někam do Frenštátu jsme jako velká skupina měli motorku před sebou, pak při sólo boji už samozřejmě ne, naopak diváků po trase moc nebylo, ale na druhou stranu, kdo by byl na to naše ježdění po horách zvědavěj, zvláště když v televizi jde ve stejný čas Tour de France, že? Tak hlavně, že nám tam nikdo nesypal napínáčky!

Na úplný závěr ještě telegraficky dodám, že dlouhé trase 180 km se vévodil Petr Swaczyna (CK FESO Petřvald) v čase 5:15:29 h (průměr 34,17 km/h) před Josefem Černým (CCC SPRANDI POLKOWICE) a Tomášem Čerem (Bikestyle.cz), na krátké 80 km trase zvítězil Antonín Kostíha (CK Dacom Pharma Kyjov) v čase 2:14:33 h (průměr 35,68 km/h).

Tak na jakém cyklomaratonu se sejdemě příště?

Strejda – Beskyd strejduv

Beskyda jezdím pravidelně od roku 2002 (jen jeden ročník jsem musel vynechat se zdravotních důvodů). Tenkrát jsem vlastně se závoděním začínal a atmosféra tohoto marathónu mne úplně uchvátila. Jen jsem byl tak trošku nesvůj po závodě: někam jít na večeri sám, pak zase sám někam do kempu přespat a zase sám trmáčet vlakem přes celou Republiku. V tomhle ohledu – zlaté Šlapky :).

Zas, když člověk už několikrát zdárně nějaký závod zvládne, tak může podlehnout klamnému dojmu, že příště už to půjde, pokud ne úplně samo, tak aspoň snáz. Nene, nepůjde. Pokaždé je to litý boj, Beskyd žádné mazáky neuznává, a pokud se nepřipravíš a nedáš do závodu samotného všechny síly a trošku inteligence, tak holt budeš potrestán.

Příprava:

Letos Svatí stali při nás a v úterý před marathónem nám zařídili den volna. Bylo by naprosté rouhačství takový dárek odmítnout a nevyužít k dlouhému tréninku. Bylo by krásné si naplánovat nějakou dálkovou jízdu, pěkný cíl (Zlaťák? Ještěd? Klínovec?). Zas při výchozím bodu Zdice nepřišel jsem na žádný nápad. Jet úplně neznámou trasu by znamenalo mapovat na každé křižovatce. A tak jsem spojil dva své oblíbené tréninkové okruhy: trasy Brdského Švihu a Memoriálu Mirka Zbuzka. Dalo to 180 km, 2700 m převýšení, 8 hodin v sedle a totální vyčerpání. Zbývající čas před Beskydem už jsem věnoval regeneraci a doplnění glykogenu (těstoviny, brambory, rýže). Funguje dokonale, v pátek jsem fit a plný síly.

Šlapek letos do Beskyd jede málo. Hlavní organizační složky zůstávají doma, tak řeším dopravu a ubytování. Ani nevím, jak to dopadne s večerní tiskovkou. Snažím se rezervovat stolec u Mrtvol, ale sdělují mne, že už nevaří. Naštěstí Standa Hnízdil tady tráví dovolenu a nachází náhradní lokál. Je moc pěkný, nekuřácký, do budoucna si ho беру jako základnu.

Ráno po snídani si dávám na rozjetí Ráztoku a na hurá na start. Atmosféra na náměstí moc příjemná, jsou to manželé Mikšovské, je tu Kamion, seznamují se s Nickem. Start, a jede se tradiční kaše. Vůbec nestíhám sledovat kdo je kdo a kdo je kde. Občas si jen zaregistruji Standu Hnízdila a občas Tomáše Miškovského. Po cca 10 minutách zůstávám sám. Ne, že bych taktický vystoupil ze skupiny, jednoduše jsem se v ní neudržel. Ale dojíždí mne další grupa, v ní je Tomáš Mikšovský a Lenka Hellerova. Tempo je pořád na mne moc ostré, takže na každém krátkém brdku se to trhá, ale pak ve spolupráci s jedním panem (Vlasta Heller) to sjíždíme. Jde nám to dobře a tak se soustředím na spolupráci jen s ním, ostatní nechávám byt a pod Ráztoku dojíždíme ve třech: já a Hellerovi (příbuzní? Nevím). Ale tady se ukazuje, že na dlouhé kopce Vlasta asi není, a tak ve stoupaní na Pustevny ho ztrácím. Ještě jednou mne nečekaně předjede Lenka, tak až jí pak dojíždím, tak pochválím a řeknu, že by určitě měla porazit tamty dva chlapy před námi. Prý to určitě zvládne. A taky jo, dorazila na vrchol hned za mnou. Dlouhá stoupaní mne jdou (že by se projevily tréninky na Řevničaku, Bábě a Králové vsí?). Na Pustevnách předjedu tři chlapy z dlouhé. Nahoře mne fotí Žiža, a zdraví Nick, vyptává, jak se jelo a tak trošku zaskočený, že jsem vlastně teprve na začátku. Standova drahá polovička je taky tady, Standa prý odjel před chvilkou (podle výsledků, byl tam 8.5 minuty přede mnou). Pak následuje padák dolu a 4.5 hodiny boje s větrem. Pořád doufám, že někoho sjedu. A opravdu, na začátku Solaní mám v dálce dvojici. Dlouhé kopce mne fakt jdou, na vrcholku dvojice dojeta. A hele, je tu Standa! Tak se těším, že konečně na chvíli schovám. Schovám se, ale opravdu jen na chvíli. Standa říká, že je mrtvý, kolega hned vzpomíná, jak jsem ho loni předjel na stejném místě. Tak to nic, nechám je chvíli orazit, pak se uvidí. Tak jdu na špic, a neohlížím se až pod Kasárna. A tam zjišťují, že Standu jsme ztratili. Mrzí mne to, ale čekat už nebudeme, začíná se nejtěžší stoupaní. Na začátku mne tak trošku, spíše varovně chytí křeč, ale hned pustí. Jasně, na vrcholku vzít anticramp a pořádně zapít. Asfalt postupně přechází ve špatný asfalt, špatný asfalt v bývalý asfalt, ten pak ve štěrku a korunuje se to dlažbou. V kombinaci s 12% sklonem – požitek je zaručený. Sjezd a já se těším na ten nejpohodovější kopec cele trasy - Bumbálku. A hele, letos je snad těžší, než Kasárna, pořád tam fučí proti, není kde a za kým se schovat, zdá se mí

to nekonečný. Aspoň že pak dlouhý pozvolný sjezd k Jamníku, kde aspoň trošku navyšují průměr. Na bufetu nám říkají, že poslední skupina odjela před chvilkou, ale nedokážou se dohodnout, zda to bylo 4 nebo 10 minut. To už nesjedeme, a tak dále jedeme víceméně v klidu. Sjezdy opatrně (taky je to taková turistika, samy štěrky a zbytky po dřevorubcích), ve stoupáních zásobují kolegu informacemi, jak jsou dlouhá, kolik mají procent, a kolik jich ještě bude. Pokaždé se zděsí. A tak svižně, ale nevyhroceně dojíždíme do cíle. Tam mne vítá pan ředitel, jako nejvěrnějšího účastníka a dělá fotečku na památku.

Nakonec ze závodu mám šťastný dojem, cesta zpátky do Prahy ubíhá v důvěrném povídání s Koníkem celkem svižně. Už teď se těším na další ročník. Beskyd je prostě úžasný závod. Snad jediná trasa, která nabízí úplně všechno: stoupaní krátká a dlouhá, povrch kvalitní a špatný až samá díra, jízdu v hustém provozu a po lesní účelové cestě, klikatý houpavý dojezd sama stojka. Prostě nedá se tomu nic vyčíst. Ale pokud se tím od začátku počítá, použijí se odpovídající vyplety a obutí – požitek z jízdy máme zaručený.

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Čespa – Zelený mužik na trati...

Zelený mužik na trati....asi tak bych shrnul svojí účast na Krakonošovi....Sobota je jeden z posledních dnů v mé dovolené, kterou jsem měl trávit balením stanu a přemísťováním se z Otavy zpět domů a následně střízlivět až do neděle. Počasí ovšem mění plány a promoklé stany narychlo balíme už v pátek. Napadá mě hloupost a místo střízlivění se přihlašuji na maraton, mimochodem můj třetí v životě.... Domlouvám se se Strejdu na odvozu a v autě mu poslušně hlásím, že kdyby mě dnes předjížděl, tak ať se nediví.... Na startu si s úsměvem lezu vedle prezidenta, pak ještě usměvavá scénka v podobě fotografky, která na mě gestikuluje a já to chápu tak, že oslovuji kolegu za mnou, že ho někdo shání...hihihi, byla to manželka od Jiruse a chtěla mě zachytit do svého foto deníčku... Je tu start, rozjíždím se a na dohled si držím Kolíkáče, jede se mi docela dobře, ale to se mění s rostoucími procenty sklonu přicházejícího kopce, začínám pociťovat svou nadváhu, kterou jsem za posledních 14 dní neuhlídal a dostal se tak vysoko nad váhový limit zápletů, jako odměnu dostávám křeče do břicha, začínám zelenat. Bolí to, ale mám stále na dohled oranžový bonbonek a jako správná včelička se ho držím. Najednou tu je nečekaný špunt-auto v protisměru, hobluji brzdové špalcky a čekám ránu zezadu, ta nakonec nepřichází, ale za to se balík trhá a ty šťastnější z čela odjíždí....trvá to celé Polsko, než se sjedem a když jsme kompletní, tak zjišťuji technický problém na černém baronovi v podobě uvolněného zámku sedla. Sedlo jezdí dopředu a dozadu, naklání se kam chce, držím ho mezi stehny „dobrá posilka hýžd'ového svěrače“ a rukou se snažím utahovat povolující se imbusové šrouby, respektive hlídám, abych je neztratil.....nedá se sedět, balík mi odjel a tak závod pro mě skončil, dojíždím na vrchol kopce a hned u první budovy pod cestou vidím kastlík u dveří s náradím, strhávám to tam a už laboruji, kterým plochým šroubovákem utáhnu ty imbusy, daří se tam jeden natlouct a bez přemýšlení utahuji. Sláva, sice projeli tři veliké balíky, ale mohu pokračovat, když v tom mímám Brixíka ,ten se mi snaží pomoci, vyprávím mu příběh a on mi zas odpovídá tím svým v podobě utrženého přesmykače. U jeho auta se snažím sedlo nastavit, ale šroubovákem jsem vymlel šrouby tak, že žádný ibus do hlavičky neleze, prdím na to a jedu dál.... Už sám, na dohled pár bonbonků a tak snažím se připojit, daří se a v šesti se řítíme k rozdělení trati. Zadek mi vysílá impulzy a napovídá, že se mu posed nelíbí, křeče v břiše se stupňují a já zelenám. Po rozdělení trati tu zůstáváme ve třech, tempo poklidné a já převaluji, kopu se do bachoru, musím chodit i na rovině ze sedla, kluci si povídají o Pražské, o kazetě, o převodech, o sklonu, tak místo zamávání jim říkám, že s 39x25 si vystoupím hned na začátku a taky tak dělám. Stavím u hospody, sundávám boty a tlačím, nevadí mi to, užívám si pohledů protáhlých tváří, které mi připomínají výrazy platících

štamgastů v hospodě....jsem nahoře a v hlavě přepínám na mód regenerace a do konce závodu si slibuji, že tepy nepustím přes 135/min. To se mi daří, ze závodu se stává krásný výlet a na pobídky závodníků, kteří mě chtějí pomoci nereaguji..... do cíle tak dopravím zelené tělo v oranžovém dresu.

Dreamer – V Krakonošově království

Leto se nám přehouplo do své druhé poloviny, najednou je tu srpen a tak i závodní cyklistický kalendář se nám začíná zkracovat. Na třetí ročník Krakonošova cyklomaratonu se proto těším, těch velkých závodů už letos zase tolik nebude. Do čtvrtka jsem se dával dohromady po nedělním prosršeném SAC mistraku, až čtvrteční ranní vyběh mě opět srovnal a začal jsem v nohách cítit sílu. Sobotní start v Trutnově je až v 10h a tak vyrazíme v sobotu časné ráno s Kolikáčem a Czendou, cesta příjemně ubíhá a zmínovány blízkosti se podzim připomíná i ranní mlha v Polabí. Nastěsí za Hradcem se rozpustí, i tak je ale po ráno docela chladno a tak při rozjíždění svazujeme jestli vzít navleky i vestu na samotný závod. To nakonec nedělám a ukazuje se to jako správné rozhodnutí, protože už na startu je kolem 20st. Balík závodníků se letos opravdu rozrostl, na startu je kolem 370 cyklistů, kromě českých polo-profí týmu jako je Sparta, Whirlpool a dalších elitů je tu i estonský tým Rietumu-Delfin, o kterém jsem nikdy neslyšel ale který následně jednoznačně tvoří závod od začátku do konce. Už na startu je mi tak jasné, že konkurence bude dneska velká ale o to víc se těším. Konečně je tu i Jirus s kterým pojedou první závod, dorazil i Cespa, to vypadá, že bychom mohli zábojovat v družstvech, protože Kolikáč nebo Czenda by nás mohli vhodně doplnit.

Krátký proslov Petra Bencíka a organizátorů a v 10h je odstartováno. Držím se kolem 50. pozice, úplně dopředu to při tomto mega balíku sice jde, ale přijde mi to zbytečné, periferně si hlídám lidi jako Standa Prokes, Vitek Novak, Beda Prucha nebo právě Jiruse, který nenechává nic náhody a jede pěkně zabudovaný v balíku pár metrů před mnou. Na to jak je balík velký se jede docela plynule, pouze při najezdu na Hradeček ses to jednou skoro zastaví a musím hodně na brzdy, nastěsí nikdo nespádl. Hradeček se jede podle mě hodně volně a tak i po něm je v balíku stále hodně přes 100 lidí. Druhý brdek před Začlerem se mi jede taky dobře, ale v následném nepřehledném sjezdu v lese po docela rozbité silnici peloton hodně natahuje a já bohužel zastávám docela vzadu. Najednou vidím, že mi čelní balík odjíždí a tak nezbyvá než si začít dávat, předjíždím Czendu a doufám, že si celou jste doškráču. Kousek před mnou je Václav Pivonka z JALky, který mě v Kasperkách dal několik minut, takže sice vím, že jsem zbytečně vzadu, ale aspoň mě může těšit, že je nás tu víc takových, kterým to prostě díky velkému balíku lehce ujelo. Přes pár skupinek nakonec doškráču na chvost balíku a před Polskem jsme tam. Stihnu pár slov s Pavlem Kudou a už mířím přes Polsko na Pomezí Boudy. Tuhle první hodinu a něco hodnotím, že se mi nejede moc dobře, nohy jako z nebes to dneska určitě nejsou, takže mám trochu obavy z dalšího průběhu. Začínám víc pít, dávám banán, gel a čekám, co se bude dít.

Deje se to, že už před kopcem na Pomezí Boudy se na celé jede hodně vysoké tempo a v podstatě pořád tak jedu za někým lajnu, podle reportu na Roadcycling.cz je vidět, že v těchto místech balík odjížděl pár lidí a proto se pořád jelo. Takže už pod kopcem to všechny bolí, ale na druhou stranu odjíždí asi 15 nejlepších a samotný dlouhý kopec se tak jede v pro mě už přijatelnějším tempu. Držím se na dohled Jiruse, Bedy Pruchy, Standy Prokese, je tu Liba Janoušek, parádní společnost. Jak je kopec dlouhý, tak se určitě v jeho průběhu pár lidí propadá, ale to nemám moc času vnímat. Nahore se ještě zmáknout a úspěšně přejet tenhle kopec a zamířit zpět do Česka. Dlouhý sjezd, kde si nás rada lidí opět doškráču a do Pece pod Snežkou je nás tak velký balík kolem 30 lidí.

Pražská Boudy a legendární stoupaní na ni, co k tomu říct? Hned dole radím 34x25, nic lehcího tam nemám a společně s ostatními to lámeme rychlostí 11kmh nahoru. Přes 2km s průměrným sklonem 13% ale maximy ke 20% dá všem zabrat. Jirus mi odskočí na pár metrů hned dole v

te nejprudsi pasazi. Nahore mam an nej, Libu i Bedu zasek asi 20vt, to nevypada moc dobre, dneska mi to proste tak skvele nejede. Ale bojuju co to jde, proletim pres sotku z minuleho roku, skoda ze tu neni Honzis. Rozbite cesty na hřebenu Krkonos, sjždime se do asi peticlenne skupinky a snazime se dojet skupinu s Jirusem. To se z kopce nastesti dari a po sjezdu jsem opet tam, tady je videt ze kdyz mate pred sebou skupinku na dohled, tak to proste doda sily a da se to ve sjezdu dojet, samozrejme ale nesmite jet sam. Po sjezdu je nas tak kolem 10ti, opet si uzivam ty krasne pocity v takove skvele skupince. Navic se mi zacina jet lepe a lepe, nohy uz nejsou tak tezke jako byly. 2,5h zavodeni za nami a ja zjistuji ze jsem jeste nedopil ani jeden bidon, takže to hned napravuji, protoze sice neni zadne horko, ale pojede se kolem 4h takže by byla skoda chytit nekde krec diky nedostatecnemu pití.

Kopec na Strazne vyjede nase skupinka pekne v tempu, v dalsim clenitem sjezdu to chce hlidat pozici a nenechat si to nikde ujet. Kopec na Cerny Dul se mi taky jede dobre, ale zezadu si nas prekvapive par lidi doskoci, treba prave Vaclav Pivonka. No a po sjezdu z Cerneho Dolu si nas doskoci velka skupina s Pavlem Bronisem, to je tedy neco! Najednou je nas kolem 25ti, je tu i Vitek Novak. Ta nase skupinka poctive jela, ale evidentne to bylo malo. Kratke stoupani na Hradecek a nasledny nebezpecny sjezd toho na slozeni skupiny moc nezmeni a tak uz se pomalu smiruju s tim ze klidne dojezu o 20 mist vzadu, nez jsem si jeste pred par km myslel. Na druhou stranu to az tak neresim, protoze vykon jsem podal slusny a tak jsem uz ted spokojeny. Kousek pred Trutnovem fandi Michal Kubicek, zrovna kdyz jedu na cele s Jirusem, to potesi. Citim se pred cilem dobre a mam myslenky na nejaky nastup, protoze spurtovat v takovem baliku se mi moc nechce. Pak za to ale vezmu nekdo z toho estonskeho teamu, utvori se lajna, ale protoze jsem byl v te dobe relativne blizko cela baliku, tak jsem i v lajne docela dobre. No a pak uz jenom staci zvladnout ten clenity dojezd pres kruhac, zatacky, sjezd, kostky, ostrá leva, drzet pozici, vidim par vterin prede mnou Jiruse, jeste jednou slapnout naplno a uspesne projet cilem! Ten dojezd byl hodne o pozici, jak tam kdo najel, tak se i v podstate dojelo, proto mam v cili radost, ze jsem konecne jednou nedojel ve skupine na konci, jak se mi obvykle stava. Ta radost je zpetne o to vetsi, kdyz vidim ze jsme opravdu jeli o 16-39. misto v rozmezi par vterin, takže celkove 27. misto a 9. v kategorii je pro me velky uspech.

V Krkonosich dlouho nebyl poradny silnicni maraton a tak je dobre, ze tam vzniká tahle nova tradice, letos navic s tak nabitou konkurenci, jednou za cas je urcite dobre porovnat se s elitou. Pravda, ty silnice by misty mohly byt vzhledem k letosni rekordni ucasti sirsi a urcite by mely byt mene rozbite, ale nic neni idealni a budme radi ze tu takovy maraton máme. Pocasi nam nakonec take vyslo, takže za me dopadl letosni rocnik na jednicku!

Kolíkáč – Jak ten asfalt tady mohli uválcovat?

Narvaný startovní koridor již 20 minut před startem, trochu jsme zaváhali a tak když to odpálí, nic se v našich zadnějších řadách drahnou dobu neděje. Poprvé mi to tak dnes ujíždí, ale než se vymotáme z města, tak si levou škarpu klestím cestu k blízkosti čela. Letos nadupaná konkurence, ale Hrádeček překvapivě stíhám bez ztráty kytičky, ale prý se jelo pomaleji než před rokem. Stále si hlídat zadek Dreamera a čekat, kdy mě moje červencová netrénovanost pošle do tabáku. Registruji též Czendu, který sice nejede v orange dresu, ale jede parádně Stoupáme Prkenným dolem na Žaclěř a když už si myslím, že přežiju i tento hupánek, tak se na špici začne pěkně závodit. A jak bohužel nejsem úplně vepředu, tak na mých pozicích se jede smrtící lajna. Magnet v Žaclěři bolí a více ze svých noh nedostanu, bohužel!

Tak jsme udělali pápá, doprovodná auta přes nás, není tady síly, která by to sjížděla. Navíc balík mizí podezřele rychle, i s naším Dreamerem a Jirusem. Je nás kolem 20 kusů, prosmýkneme se přes starobylou Lubawku, kde kočičí hlavy nás pěkně vyklepou. Stoupání na Pomezky se blíží, občerstvit se ze zadních kapes a jdeme na to. Prohodit pár slov s Czendou a zařvat si obligátně móóc. Zajímavé jak mi to pomáhá, buď se fakt trošinku zpomalí, anebo naopak mě to dodá sil a zrychlím si na čelo naší grupy. Divný stav, leje mi pot z čela do brýlí a

naopak je mi zima na ruce. Czenda hlásí, že o točku níže zahlédl orange Čespu. Krásné stoupání, žádná moc velké procenta sklonu, ale je to furt nahoru. Když už si myslím, že se blíží konec, tak ještě napsal 4 km na silnici. Fíha! Snad budou nahoře zase dávat bidony, jeden svůj už jsem vyprázdnil.

Pomezky, tady jsem v útlém mládí rajzoval s babičkou a dědou. Teď jen koukám na bufet obsazený spartany a bidony nikde. Ne, nesmím se propadat dozadu, tak žádné zdržování! Lehám na to ala Sagan, na Frooma ještě nemám, abych u toho ještě točil klikama. To je sjezd! To v Polabí nenajdeš. Začínám si to užívat! I když to ujelo dnes příliš brzy, nechci žádný stres, ale chci si vychutnat ten pocit jet ve skupině a plnými doušky nasávat atmosféru hromadného silničního matche! Jak opojné!

Jako když na TdF stoupají údolím k věhlasným velikánům, tak mi dnes stoupáme přes Pec pod Sněžkou k úpatí smrtící stojky k Pražské boudě. Najet si pěkně k čelu naší grupy. U regulovčičků odhodit přebytečné obaly ze zadních kapes. Ať nevezu ani miligram navíc!

Jak ten asfalt tady mohli uválcovat? To musel být válec uvázaný někde nahoře lanem. Šílená stojka! Blechy odjíždí, ani to nestačím registrovat, jen zabodlé oči do toho pekelného sklonu. Nějak jsem si dal za cíl, udržet za sebou Michala Běhounka, se kterým jsem před rokem dojížděl do cíle. Pěkně to grupu rozvšilo. Nahoře bufet a znovu bez šance chytnout za jízdy bidon nebo banán. Tak to hold musím vydržet do Strážného, tam se snad zadaří.

Chytám se dvojičky a ohlížím se, za námi větší skupinka. Nohy jedou, ale šotka je proti. Jdu do smyku a málem lehnu, když se vyhýbám louži. To mi nepřidalo a do sjezdu jdu hodně připosraně. Navíc navlhlý asfalt s mechem. Ale zuby nehty visím za dvojicí. Po chvíli grupa přilítla. Čekám Czendu a Michala. Ale ani jeden tu není. Za to jsme si sjeli jednoho Kolokrámníka, a hele Jirka Říha. Tak z této grupy nesmím vypadnout, hned po sjezdu začíná stoupání na Strážné, musím s nimi zůstat.

Ale jsem na hraně, po každé zatáčce stále látám díru. Jsem tragický sjezdač. Konečně suchá silnice a ležím zase na rámovce. Uff to bylo o fous, jsem s nimi. Krásné pozvolné stoupání údolím. Ale v této fázi bitvy už pěkně tahá za nohy. Před vrcholem dojet Tomáš Mařík z Česyku. Prý jel s Robertem Kleinerem a bude kousek před námi. Bufet jen čtvrtka koláčku, nesmím zaváhat, snad to se zbytkem v bidonu vydržím. Letíme sjezdem a pak ostře doleva na zemědělskou asfaltku. Technický úsek zdolán a jsme na hlavní a po chvíli odbočujeme na Černý Důl. Znovu pro mě mýtické stoupání, na Hoffmanky jsme jezdili na dovolené. Sjeli jsme nějaké borce, jeden z nich nastupuje a chytají se ho dva z naší grupy. Nohy jedou, tak proč to nezkusit se vydat za nimi? Grupa se ale taky rozpohybovala a do sjezdu přes Janské Lázně znovu po kupě. Jako bonbónek jsme pohltili Tomáše Šulce.

Ještě to zkusit protočit, třeba někoho sjedeme. Ten Robert by nemusel být přede mnou ve výsledkové listině Dvojička na obzoru, a u cedule Trutnov je naše. Indián+1. Magnet ke kruháku zvednout zadek a být u špice skupiny. Najíždět do krkolomného dojezdu k cíli vpředu a nechat pár lidí za sebou. Pokecat s Indiánem, který viděl výlet jednoho borce do lesa a tak zastavil a šel ho dávat dohromady. Pěkný Indiáne!

Po výpadku v červenci jsem nečekal zázraky, spíše jsme to bral jako dobrou přípravu na Krušnotona. Ale stejně mrzí zaváhání u Žacléře, potvrdila se stará pravda, že pokaždé je to jiné a je potřeba operovat v přední části balíku. Ale ono se to lehce říká, na to prostě musíte mít! Radost ale dělá zlatý Jirus, bronzový Pepíno a spokojené tváře té naší orange kompanie!

Radim – Krakonošův cyklomaraton aneb úskalí posledního dotážení

Začátkem druhé poloviny prázdnin se poslední dobou připomíná čím dál víc hlasitěji Krakonošův cyklomaraton v Trutnově, který zavedl cyklistické maratony do našich nejvyšších hor, kde podobná akce léta chyběla. A tak ani já neodolal tomu volání a vyrazil jsem. Při vzpomínce na loňskou rubačku z Pece na Pražskou jsem se uchýlil k takovému malému experimentu a půjčil jsem si na závod silničku Cinelli Xperience od Kláry, a to zejména proto,

že disponuje převodníkem compact drive. Ono sice nejlehčí převod 39-28 (0,718) na mém závodním stroji se tolik od toho kompaktu 34-25 (0,735) neliší, ale každá desetinka v kopci dobrá, říkal jsem si. Kolo jsem si předtím ozkoušel na jedné delší (140km) a dvou kratších (40 a 30 km) vyjížděcích a pocitově mi celkem sedlo, tak jsem to prubnul i na závod.

Na cestu a ubytování jsem spojil síly s Přemkem, od nich už prý moc lidí nejedí, od nás už vůbec ne, tak jsme to dali dohromady. Přemek vzal auto a zajistil i ubytování v pensionu asi 5 km od Trutnova. V pátek jsme se pohodlně odprezentovali, navečeřeli, ubytovali a v sobotu se probudili do krásného rána, na loukách se rozpouštěly poslední chomáčky mlhy, na louce se pásly ovečky a sluníčko začínalo krásně hřát, no prostě vypadalo to dobře. V Trutnově pak ale přišlo první varování – při rozjíždění nás málem sejmul nějaký idiot v Oktávce, který předjížděl snad pět aut naráz a jaksi si vůbec nevšiml, že proti němu jedou dva lidi na kolech. Anebo si všiml, ale neřešil to. Zachránili jsme se na poslední chvíli nalepení na obrubníku, zatímco ten magor prosvíštel snad stovkou asi 20 cm od nás. Ale dobře to ještě dopadlo. Pro mě mnohem zásadnější dopad měl následující počín, kdy jsem se rozhodl, že bych si sedlo přece jen dal ještě tak o 3mm nahoru oproti prvotnímu nastavení. Povolím tedy šroub, povysunu sedlovku, utáhnu šroub a pak chci ještě dát takovou zajišťovací čtvrt-otáčku, no a sotva zaberu, tak rána a stržený závit. A ještě ke všemu ne na šroubu, protože ten bych si lehce vyměnil z představce (mají stejnej průměr a zhruba i délku, jsou tam čtyři a tři by řídítka taky v pohodě udržely), ale v objímce, k tomu 25 minut do startu a tohle jen tak sám neopravím! No nic, říkám si - Trutnov, ne, okresní město, kurva, nějaký obchod nebo servis by se tu měl dát schrastit. Vydávám se tedy na náměstí, kde z minulosti vím, že dvě velké prodejny byly, ale místo jedné z nich je teď UniCredit Bank, kde objímku nemají, natož aby jí dali, a místo druhé nalézám jen ceduli, že prodejna byla přesunuta asi 300m někam ke kostelu. Hledám to snad deset minut, a když to konečně najdu, tak se dozvím, že sice normálně v sobotu dopoledne otevřeno mají, ale dnes že je z technických důvodů zavřeno. Asi jsou všichni na závodě. No nic, zkusím ještě infocentrum, ale tam taky nic moc nevědí, tak sjíždím už trochu rezignovaně okolo už prakticky zaplněného startovního roštu se sedlem kdesi u kolen a ptám se u stánku pořadatelů, jestli nevědí. Posílají mě jen kousek za roh do průjezdu a ejhle, takový malý obchůdek a servis tu a je a objímku dokonce také mají, takže jsem zachráněn. Za ten malý kousek oceli bych nyní dal i mnohem víc než požadovanou zhruba stokorunu. Ještě poslední dotažení (sláva tentokrát už nic neruplo) a hurá na start. Zbývá totiž ani ne pět minut do oficiálního startu (nakonec se reálně startovalo o pár minut později). Ve startovním prostoru už je samozřejmě plno, dokonce se do něj v první chvíli ani nemohu dostat a stojím jen tak bokem na chodníku, pak pořadatelé cuknou se závodníky krátké trasy trochu dozadu, takže se tam nakonec vejdu, ale stojím až v úplně poslední nebo předposlední lajně celého startovního pole. A to mohu být ještě rád, že aspoň tak. Po startu jsem tedy úplně vzadu a snažím se probojovat co nejvíce vpřed, ale pohříchu na rozdíl od loňska se tentokrát jede svižně (asi nějaké rychlejší policejní auto vpředu) a sice předjedu možná tak ke stovce lidí, ale stále jsem hodně vzadu celého startovního pole. Krátce poté, co v Pekle mineme pension, ve kterém jsme spali, se stane další nemilá událost – snažím se docvaknout k jedné ze skupinek přede mnou, tak sedím na špičce sedla, držím se dole za oblouky a rvu to, co se dá, v tom přijde taková nějaká vlnka na silnici, ani ne přímo díra, ale kolo se na chvíli nečekaně prosedne a pod sebou slyším zlověstně trrrrrrrrrr a koukám, že sedlo mám sklopené dolů tak pod úhlem 30°, téměř jako Jarda Kulhavý! Jenže já nejsem Jarda, mně to takto nevyhovuje, na druhou stranu jet se s tím zatím nějak dá a zastavovat se mi jen kvůli tomu nechce, to by mě takhle krátce po startu úplně všichni, které jsem právě pracně předjel, zase předjeli, tak pokračuji s tím, jak to je. Hrádeček vylámu nějak spíš ve stoje a nahore zkusím na vzdálenějším konci sedla trochu zaskákat svojí zadnicí a ejhle, trochu se to zlepšilo a už je to řekl bych tak do 10°. Zpočátku mi to připadá pořád hrozný, ale časem si na to zvyknu a od Pražský boudy už mi to pak tak nějak ani nevádí. No nakonec si možná trochu sklopím sedlo špičkou dolů i na svém kole, celkem prima vychytávka!

Jinak při průjezdu Mladými Buky se zapracovávám do celkem početné skupinky, která je na tom výkonnostně podobně jako ta loňská, ostatně její loňský člen Tomáš Bartoš je v ní také. Akorát nikde nevidím svého loňského souputníka Michala Stránského a myslím si celý závod, že je někde přede mnou, teprve až po závodě z výsledkové zpětně zjišťuji, že byl celou dobu kousek za mnou (na Pomezkách o 3,5 min a 12 míst, na Pražské dokonce jen o necelou jednu minutu a 3 místa, dokonce se možná dostal na chvilku i přede mě, jenže pak měl pod Strážným defekt a přijel tak do cíle až za mnou). V kopcích celkem s nelibostí zjišťuji, že se nějak těžce nesu, aneb tam, kde jsem v podobné skupince loni sem tam i vystrkoval růžky, tak nyní jen docela tiše trpím, šlapu a modlím se, aby už byl brzy horizont a nemusel jsem se s výhodou větší skupiny loučit. Stachelberg ještě nějak přežiju, v krátké stojce v polské obci Sczeganów už se prosévám až na konec, a to nás ještě dolítne čelo krátké, čímž vzniká celkem nepřehledná situace a hlavně tempo se co? No tempo se samozřejmě ještě zvyšuje! Naštěstí nás dojeli prakticky na horizontu, takže ve sjezdu se to sjíždí všechno dohromady, nicméně pak už to začíná zvolna stoupat na Pomezky, a tady už trpím celkem dost a modlím se, ať už si proboha taky někdo vystoupí, ať v tom nejsem sám. Naštěstí netrvá to dlouho a začínají se jako korálky odpojovat první čísla z dlouhé, tak se odpojuji též a nechávám tak tepy „spadnout“ aspoň někam k hodnotě 180. Níž to ale nejde, pokud nechci, aby mi ujeli i ostatní vystoupivší. Kopec tedy dále valím na těch plus minus na 180, pak najedeme na hlavní od města Kowary, a to už je de facto hlavní kopec na Pomezky a asi 4 km na horizont, tak koukám, koho bych docvaknul. A ejhle, asi 100 m přede mnou je taková menší skupinka a v ní dres Tomáše Bartoše, tak se snažím společně ještě s jedním jezdcem se k nim dotáhnout, ale bolí to, bolí, a vzdálenost se moc nezkracuje, resp. jen tak o třetinu, na metě 1 km musíme přidat pod kotel a dotahujeme se k nim, ale to už musím říct, že už jsem se mačkal jako citrón. Na Pomezkách tak půlka lidí staví, půlka nestaví, Tomáš jede dál, tak to rychle vyhodnocuji a říkám si, že mám v obou lahvích tak půlku, to do Pece určitě stačí a aspoň pak nepojedu na Pražskou s plnejma nádržema, takže bufet nakonec taky jen projíždím.

Jsme tak dva tři, před námi další dva, pak trojička, tak se ve sjezdu snažím to nějak polepit. A tady musím říct, že jak mi Kláry Cinellka připadala před chvílí do kopce trochu dýchavičná (no popravdě to byl spíše jezdec, kdo byl dýchavičný), tak ve sjezdu jede jako z praku a 100 až 200 m ztráty nahoře není žádná míra a ještě před vjezdem do lesa jsem zase zpět. Pravda, na rozdíl od ostatních jsem asi nikde ani nebrzdil, ale celkem to tam znám, tak vím, že si to mohu dovolit. Akorát je nepříjemné, že když držím několik minut spodní úchop, tak mě chytají křeče do paží, to je pro mě novinka. Holt asi jsou ta říditka moc nahoře a ruce jsou tak nějak divně skrčený, že to při déle trvajícím stavu už to nějak nedávají, takže občas musím chtě nechtě vyměnit spodní úchop za horní. Sice na rozdíl od Rafala Majky vím, že olympiádu takto nejspíš nevyhraju, na druhou stranu na ní ani nejsem, takže si to můžu dovolit. Na rozdělení tras je nás asi šest, co jsme se pospojovali ve sjezdu, z toho dvě holky – 44 a 287. Je pěkné je pozorovat, jak se navzájem hlídají, aby jí ta druhá neodjela (zpětně teď vím, že to byl souboj o třetí místo mezi ženami). Asi dvakrát i potáhnou čelo, ale spíš se to snažím tak trochu brzdit, neb mi připadá, že tempo je takové až celkem ostré a regeneraci nedopřávající, a ta by přitom byla sakra potřeba, když se blížíme ke stěně na Pražskou. Ani se moc nenaděju a jsme v ní. Naštěstí pravou ruku mám pořád rychlou, takže nejlehčí převod 34-25 je tam vmžiku, ale i tak mi nepřipadá, že by se mi to nějak točilo, právě naopak, ten nástup do kopce je opravdu pekelný a stěna se určitě blíží nějakým 30% sklonu, takže nohy se v horní úvratí začínají zastavovat a nezbyvá, než začít šněrovat úzkou asfaltku ze strany na stranu, ostatně jako většina ostatních v mém okolí. Děsí mě, že mi tu všichni odjíždějí, dokonce i ty dvě holky, takže i když určitý pohyb vpřed tam je, psychicky je to trápení, protože v tomto kopci pouze a jen evidentně ztrácím. U Poustevníka se to konečně trochu narovná a jednu z těch holek (287) ještě dojíždím, pak se to ovšem zase zvedne a jsem zase sám, resp. začínají mě dojíždět jezdci, co byli v Pece kdesi za mnou. Po výjezdu z lesa už je to naštěstí jenom prudký, ale s přimhouřením obou očí už i jakžtakž jetelný,

i když stále na nejlehčí převod. Z okolo procházejících lidí sem tam někdo zafandí, ale v mém případě je to už druhý rok po sobě velké trápení ve stejném kopci a já se ptám, ksakru co s tím? Jak to, že mi tady všichni ujedou, i ti, se kterými jsem v předchozích kopcích relativně normálně jel? Asi je to na mě už moc prudký, kdo ví, každopádně pocitově to oproti loňsku žádný rozdíl nebyl, trápil jsem se minimálně stejně, takže aspoň teď už vím, že experiment s výměnou kola kvůli tomuto kopci moc smysl neměl. Konečně jsem nahoře, ale vyndanej už jsem celkem pěkně. U bufetu zastavuju a nechávám si doplnit obě lahve, piju postupně tři kelímky a беру hrst rozinek. Okolí moc nevnímám, o to překvapivější je pak v cíli informace, že se zde na mě byla podívat kamarádka Ester s mužem Ivošem z nedaleké Červenokostelecké boudy, a že si mě prý fotili a zkoušeli na mě i mávat, ale o tom já nevím nic. Dokonce ani nevím, že jsem si nějaký kelímek s pitím ulovil ještě před příjezdem k bufetu, ale na fotce v ruce zjevně nějaký držím:

Následující sjezd k Hrnčířským boudám je po rozbitém asfaltu a částečně po šotolině, ale letos mi to ale přišlo nějaký uválcovanější než loni, takže ještě celkem v pohodě. Okolo lesní a Tetřevok jedeme ve dvojici, pak ve trojici a pod Tetřevkami se v táhlém klikatém sjezdu po úzké asfaltce dotahujeme k dalším dvěma, tedy hlavně zásluhou Cinellky a mé nechuti šahat moc, přesněji spíše vůbec, na brzdy, až se mě jeden z těch za mnou ptá, jestli to mám tady tak najetý, nebo jsem takový kaskadér, tak ho uklidňuji, že to mám celkem najetý, ale už raději nedodávám, že hlavně v opačným směru, tj. nahoru z MTB K70. Dole v dole, resp. v Dolním Dvoře, jsme tři, před námi v dálce je jich asi pět, takže jako loni opět jízda údolím na hraně možností s cílem dotáhnout ty před námi. Stejně jako loni to už pěkně bolí a stejně jako loni je u Hotelu Petski těsně před zatačkou u lomu máme. Do Strážného už to je to nahoru naštěstí jen kousek, párkrát mi totiž při tom podivně zacukalo ve stehně, ale ještě dobrý. Na posledním bufetu už беру jen kousek banánu, pití mám dost a mělo by to tak stačit. Pak přejezd do Lánova, poslední taková lesní šoustka, ale až na pár nečekaných děr je tahle celkem pěkná, zpočátku sice ještě nepříjemně stoupá, ale držím se, pak už to do Lánova jen klesá, a tady už jedu zase vpředu, resp. na druhé figuře, neb tady už před námi není nikdo vidět a není tak koho sjíždět. Následuje krátký přehup z Lánova do Čisté a už je tady nájezd do posledního velkého kopce – na Hofmannky. Do Černého Dolu se stoupá víceméně jen pozvolna údolím, ale už tady se to začíná dělit, pár lidí odjíždí, pár naopak dojíždíme, ale je to už v podstatě boj dvojic a jednotlivců. Kousek mi odjede ta holka s číslem 287 (na Pražské mi ujela, a pak jsem se připojil k ní do skupinky pod Strážným), tak se na ní snažím dotáhnout, ale nedaří se mi to. Opět bojuji tak nějak sám se sebou a asi trochu i s kolem, protože mi připadá, že by to při tomto úsilí mělo jet aspoň o malý kousíček rychleji, ale není tomu tak. Naštěstí aspoň mě nikdo nedojíždí zezadu, nebo jen jeden, a v klesání přes Janské Lázně do Horního Maršova se mi zase daří dojet tak o 200 nebo víc metrů dopředu k dalším lidem. Dole je nás tak osm devět, což by na závěr mělo být optimální. Ale ouha, v krátkém výjezdu ke hřbitovu nad Mladými Buky zůstávám zase o kousek zpět (srovnávacím etalonem je právě ta holka – zase mi společně s dalšími asi čtyřmi odjela) a společně s dalšími dvěma se k nim pokoušíme zase vrátit. Do horizontu mám nejméně sil já, tak se začínám spouštět z Hrádečku jako první. Na startu nás před následujícími serpentínami varovali jako před extrémně nebezpečnými, a i já sám vím, že loni v cíli hodně lidí vyprávělo, jak to tady lehalo ve velkém, a je fakt, že je tady takový divný lehce oslizlý a přitom hladký asfalt, který má tendenci klouzat, ty zatačky jsou docela zavřené, takže při nájezdu do první z nich ukazuju těm za mnou, aby zpomalili, a sám sahám rovněž po brzdových pákách. A tady se ukazuje další rozdíl mezi Cinellkou a mým Duratecem. Brzdy Tiagra oproti těm ultegrovým jsou takový nějaký hodně unylý, a nezpomalí mě tak, jak bych očekával. Do první zatačky tak jedu s vědomím, že co nezvládly brzdy, musím vyřešit odvážným náklonem, což v první pravé zatačce zafunguje, ale hned v následující levé už cítím, jak mi zadní kolo uskakuje stranou a začíná se pomalu uplatňovat poučka o tečně. Ještě to sice srovnám, ale za cenu směrového vybočení a už si vyhlížím, kam to tak bude nejlepší poslat. Naštěstí za okrajem

asfaltu tu není hned škarpa, ale jakási směs hlíny s jehličím o šířce dobře půl druhého metru, a to mi naštěstí stačí – na posledních metrech asfaltu dobrzdíuji konečně na nízkou rychlost a pak na hlíně už celkem bez problémů zatočím a vracím se na výjezdu ze zatáčky zpět na asfalt. Bylo to sice o chlup, ale bylo, a ztratil jsem jen jednu pozici, kterou si hned v následující vraceče u chalupy bývalého pana prezidenta беру zpět. Aby toho ale nebylo málo, tak celá situace s brzdami se opakuje ještě úplně dole v esíčku, nějak jsem se nepoučil a zase jsem tam dlouhej, sice na silnici vidím, že se udržím, ale zase je blbý, že je to pravá zatáčka a že mě to tedy vynáší hodně přes protisměr. Naštěstí proti nic nejelo, ale i tak bych se opět v krátké době po druhé za sebou zrovna moc nepochválil. No nic, sjezd už dnes žádný nebude a já aspoň vidím, že kolo se chová opravdu trochu jinak při vyjížděce a trochu jinak při závodě, když jej i sebe člověk přivede někam na limit. A ten limit na Duratecu je prostě o kousek dál, než by mi dnes umožnila Cinellka. Ale tak je to asi i v pořádku, přece jen by mi přišlo divný, kdyby se 4x dražší kolo chovalo stejně.

Ted' už v podstatě zbývá jen nějak dojet do cíle, nejprve tedy dotáhnout těch pět lidí před námi, protože ve sjezdu jsem se mi to kvůli popsáním jezdeckým chybám nepodařilo. Jsme sice tři, ale střídáme prakticky jen dva, třetí má dost a jen se veze. Naštěstí ti před námi už taky zrovna žádné velké časovkářské tempo nejedou, takže na konci obce Vlčice se k nim připojujeme, ale jako dávačka to docela byla, to zase ne že ne. Chvilku se sice tiše docela i těším na poslední kopeček a dokonce i přemlouvám kolegu s číslem tuším, že 159 z předchozího úspěšného pokusu o sjetí skupiny, že když nám to tak docela šlo, že bychom mohli zkusit odjet až do cíle, ale jednak se na to vůbec netváří a jednak prakticky vzápětí začínám mít starosti sám se sebou – pravé stehno se začíná nějak divně pnout a brání kruhovému pohybu šlapání, úplně na stejném místě jako loni. Tehdy to bylo myslím kvůli nedostatku vody, letos díky té předcházející vlčické stíhače, každopádně i toto by se dalo nazvat svým způsobem úskalím posledního dotažení. Prostě na začátku to byl šroub, na konci to byl sval, kdo nevydržel. Chtě nechtě se tak musím dívat, jak se skupinka hned na začátku posledního kopečku trhá, a i když cítím, že silově bych na to tentokrát už snad i měl, tak v aktuálním stavu se na ně prostě musím jenom dívat. Zajímavé je, že stejně jako loni zhruba v polovině kopce křeč náhle ustupuje a mohu tak zase jet, dotáhnou se aspoň k té holce 287 a chlápku 159 a dokonce jdu i přes ně. Holka mě dokonce ještě zahákne, a tak jí to ten poslední kilometr až dva ještě táhnu. Při průjezdu klikatými uličkami před pěší zónou jsem ale oproti ní dle předpokladu hbitější, a tak cílovou rovinku už mám v klidu a mohu se tak vyzkoušet i propagační spurt bez nervů. V cíli mi stopky ukazují čas Čas 4:51:12,3 h (průměr těsně nad 29,05 km/h), což je o skoro 9 minut pomalejší, než loni (průměr 29,7 km/h). Něco určitě udělalo to postavení na startu, na druhou stranu i do těch kopců jsem se letos plazil asi o něco pomaleji a i když v nějaké skupince jsem prakticky pořád byl, nebyla v ní taková síla jako loni. Příště už budu aspoň vědět, že jako švec se má držet svého kopyta, já se mám držet svého kola. Ale i tak to bylo dobrý a Cinellka aspoň trochu poznala své limity. Zvítězil jezdec Peter Pruus z lotyšského týmu Rietumu-Delfin, přijelo jich sem hned několik a zřejmě to byl nějaký celkem slušnej oddíl. Jeho čas 3:50:16,8 h (průměr 36,74 km/h) byl totiž zhruba o 10 minut lepší, než loňský vítězný čas Václava Nežerky, což myslím vypovídá o mnohém. Druhý letos skončil Jan Kovář z Whirlpool Author, třetí dojel známý biker Tomáš Paprstka (EXPRES CZ - MERIDA TEAM KOLÍN) a čtvrtý dráhař Alois Kaňkovský (Whirlpool Author), vše víceméně naši reprezentanti. No a pak se divte, že jsem nevyhrál, že? Když už jsme u toho pořadí, tak v celkovém pořadí dlouhé trasy nakonec obsazují 223. místo z 370 (v kategorii M40 pak 74. ze 126), takže do poloviny opět daleko, budu holt muset přidat. Aspoň podle tepů ale vím, že jsem to nijak neodflákl – avg 171, max 189, čili průměr hodně blízkej maximu = poctivá rubačka. Každopádně příležitost si to zopakovat a zapracovat na nedostatecích bude brzy, a jaká! Tak v sobotu na Krušnotonu!

RiC – Depka v Krkonoších

Letos reporty dost zanedbávám, hodně práce a v důsledku toho únava a apatie. Po každém závodě jsem si říkal, že tentokrát už opravdu něco napíši. Vyšlo to až teď, po absolvování Trutnovského maratonu. Mám z něho smíšené pocity, moc dobře se mi nejelo. Letos reporty dost zanedbávám, hodně práce a v důsledku toho únava a apatie. Po každém závodě jsem si říkal, že tentokrát už opravdu něco napíši. Vyšlo to až teď, po absolvování Trutnovského maratonu

Z Krakonoše mám velké obavy a to až takové, že jsem si půjčil kazetu 29 z, abych na Pražské boudě tolik netrpěl.

Na startu 140 km dlouhé trasy jsou asi čtyři stovky konkurentů. Stojím nedaleko startovní čáry a tak můžu pomoci Jirusovi a Dreamovi k lepší „pull lposition“ 😊 A to by pro dnešek bylo vše z těch pozitiv.

Po startu se blázní a klid nastává až za zatačkou, za kterou se najíždí do stoupání na Hrádeček. Situace se sklidnila a já si mohl prohlédnout Havlovu chalupu, tedy spíše jen stodolu s velkými vraty, kterou se projíždělo do dvora, který, dle mých úvah, za tou stodolou byl.

Na Hrádečku jsem už jel opatrně svoje tempo. Rozhodl jsem se, že dnes pojeď konzervativně, abych za Pražskou boudou moc neztrácel (při zpětném vyhodnocení jsem zjistil, že jsem ztrácel před Pb i za Pb).

Vše bylo jako přes kopírák. Roviny dobré, kopce špatné. Úsek mezi Žaclěrem a nájezdem do stoupání na Pomezni boudy byl nejhezčí úsek dne. V Polsku jsem si připadal jak na Tour, poláci fandili a průjezd obcí Bukowka byl pojat slavnostně. Prohnali nás přes hezké náměstí, po kočících hlavách a zástupem diváků. Prostě paráda!

Tím ale veškerá potěšení skončila a začala rachota s Pomezni boudami. Stoupání není těžké, ale dlouhé a já se už podvědomě začal šetřit a docela brzy vystupovat. Kazeta 29-26-23-... k tomu dost sváděla. Sice jsem se moc nenadřel, ale všichni mi ujížděli. Nebyl jsem schopen nikoho „hákovat“.

Svoji odjetou skupinu jsem dojel až na bufetu na Pomezkách. Následoval sjezd na rozdělení tras. Paráda! Jediný úsek, kde jsem byl konkurenceschopný 😊

Za rozdělením tras začalo stoupání do Pece, kde jsem si opět nechal všechny odjíždět. Vidina stoupání na Pražskou boudu mi svazovala nohy i hlavu. Předjelo mě několik skupin, ale ani jsem se nesnažil někoho uvíset.

Konečně Pec a začíná stoupání na Pražskou. Dávám vzadu devětadvacítku a s respektem jdu do toho. Proti mě schází dolů nějaký nešťastník, který urval přehazku. Lámu kliky a toužebně vyhlížím konec. Asi na dvou místech, kde byl vjezd k chalupě, udělám na silnici kolečko, abych dal nohám orazit. Až na vrchol to vylámu asi za +/- 20 min. Mám pocit, že jsem v lepším stavu než vloni. Na další výkon to ale velký vliv nemělo.

Sjezd je dlouhý a bezproblémový, s určitou dávkou opatrnosti. Stoupání na Strážné ještě bolelo a moc mi nešlo. Na Hoffmanovu boudu už to bylo lepší. Cítil jsem se lépe a udržel jsem se ve skupině – já a ještě jeden 😊

Jelo se mi dobře až k nájezdu na hlavní silnici do Trutnova. Odtáhl jsem špici, kde jsem se snažil o nějaké rozumné tempo, a vlezl jsem si do háku. Najednou jsem cítil šubání v levém stehně. Polibek Křečové víly! Do této chvíle nic a teď, když už mám před sebou jen rovinu tak končím! Musím zvolnit, shodit velkou, protáčet nohy. A při mém ploužení k cíli mě předjíždí další a další. Odhadem 5-10 lidí

Cílem jsem jakože spurtoval, ale byl jsem zklamán. Takhle jsem si to nepředstavoval.

Závěr

Od závodu uběhlo pár dní a stále přemýšlím, kde jsem udělal chybu. Vyšly mi tři možnosti:

Hlava – strach z Pražské boudy mě podvědomě nutil šetřit se.

Kazeta 29 z – Půjčil jsem si kazetu s lehčími převody a neuměl jsem ji používat. Jezdil jsem lehčí (=pomalejší) převody, čímž jsem šetřil síly, ale také se zpomalil.

Trénink – po Beskydu jsem moc netrénoval a už vůbec ne kopce. Beskyd byl vlastně poslední „trénink“ v kopcích a před ním to také nebylo slavné. Jako vždy, nejspíš to bude kombinace všech tří faktorů dohromady. Na příští rok bude co zlepšovat. Nejtěžší asi bude koupit si vlastní kazetu 29 z 😊

Strejda – Krakonos s Kolbabou

Na marathony se vždy snažím si vyrobit tabulku kopcu, tabulka obsahuje tři kolonky: kde se kopec začíná, jak je dlouhý a jaké má procento stoupání. Později jsem tam přidal ještě jednu kolonku: čas, kdy jsem dorazil na vrchol loni. Tabulka začíná být příliš obsáhlá a široká, až skoro nevejde na horní ramovou trubku. Ale je dost informativní, poradím vám, co mne čeká a jak jsem na tom v porovnání s lonem. Na Krakonos máme předběžnou dohodu s Lenkou a Kolbabou, že si vytvoříme skupinku. Před začátkem si dávám pulhodky na rozjetí, ale když dojedeme ke startu, koridor je totálně ucpáný a není tu možnost se dostat jinam než na úplný chvost. Lenku vůbec nevidím, ale je tu usmívavý Kolbaba, ptá se mne na poslední kopec, že má v plánu mne tam odparat a porazit. Hmm.... Vždy jsem to bral tak, že zavodíme proti sobě na UACu, ale na marathonu to nemá cenu, tam je lepší spojit síly a maximálně se navzájem podpořit. Tak nic, zřejmě budeme zavodit i tady, musím z toho vycházet. Když tak, budu se snažit Kolbabu taky trochu potrápít, když mi to půjde.

Lidi v koridoru je opravdu hodně, trvá mne rovnou minutu po startu, že vůbec poprvé slápnu do pedálu. Nu a pak klasika: všechny se tlačí dopředu, jede se na můj vkus zbytečně rychle, poradím se to trhá, ztratím jednu skupinku za druhou. Kolbaba se chová mnohem jistěji, zabudovává se do skupiny. Jenže jsou to pro mne neznámí lidi, vnitřní důvěru nemám, raději vždy nechávám před sebou aspoň jeden volný metr. A za chvíli poznávám, že to není zbytečné: chlapci předemnou padá řetěz, nesnáží se ho nahodit za jízdy, nesnáží se sjet na kraj silnice, ale prudce bzdí a zastavuje se uprostřed silnice těsně předemnou. Jen tak tak se zastavujeme všechny (nastěti jedeme do mírného kopečka a rychlost není závratná). Ale skupinka se definitivně trhá a Kolbaba odjíždí s tou rychlejší polovíčkou. A pak už poradím vidím Kolbabu ve vzdálenosti zhruba 1 minuty, jedu, co se dá, snažím se zachytit projíždící závodníky z krátké, ale zastava to poradím stejný. Holt dneska má svůj den, nabral formu a odparal mne hned na začátku, závodník jeden. Vim, že si dávám víc, než je zdravé, takže na druhém kopečku (22 km) jsem o minutu rychlejší, než loni. Ale vim, že bude to drahá minuta, tu určitě zase ztratím i s úrokem. Ale vypadá to, že Kolbaba si to přece jen přemyslel a počkal na mne a na začátku prvního dlouhého stoupání (Mala Upa) jsme spolu. Později v cíli se mi přiznal, že ten začátek ho úplně odvaril a navíc se zapletl do padu. A v tom dlouhém stoupání zase získávám jistotu, jedu své tempo, trochu se i setřím, ale Kolbabovi poodjízdim. Nahore mám oproti loni ztrátu minutu, což není tak zlé. Kolbabova ztráta u bufetu je minimální, ve sjezdu je mnohem lepší, takže ne nejnečekám, ten kamikadze mne určitě dožene. Dolu jedu volně, jen tak trochu točím nohama, aby neztuhly, a občas se svezu s nějakou skupinkou. Po rozdělení tras přichází dlouhé pozvolné stoupání, které dost svádí ke svízelné jízdě. Vim, že tady je důležité se držet na uzdě a jet maximálně v klidu, pak za chvíli přijde Pražská. Jedeme spolu s jedním panem, co s námi už zůstane až do cíle, tak trochu kecame, dojíždí nás i Kolbaba. Na začátek stoupání na Pražskou najízdim s rozvahou, snažím se snerovat od kraje ke kraji, ale po cca 300 m mi organizmus říká: stop! Nehadám se, slezám a jdu pokorně pesky ten nejprudší úsek. Kolbaba supí, láme kadenci snad 25, ale jede. Pak nasednu, pak zase jednou slezu, zase nasednu. Jet na silnici pod 6 km/hod prostě neumím. Vim, že občas organizmus musíme potrápít, ale tohle už není trápení, nýbrž čiré tyranie. Nakonec tenhle Kopec Kolbaba vyhrává na krasu, já zase na čas. Ztráta narůstá do dvou minut, což je v pohodě, teď už se setřít nemusím, snad něco doženeme. Bufetem nahore projízdim bez povsimnutí, a opatrně jedu dolů, jen se snažím točit, kdy to jde. Zase se sjíždíme ve třech, po cca 15 kilometrech nohy už zase fungují a jedeme hodně svízelně. Dal už se to tempo jen stupňuje, nikoho nesetřím, ani sebe, jedu co ze sebe vymáčknu. Sjíždíme ještě

par lidí, skupinka se nam rozrůsta to 5 hlav. Na posledním stoupaní, kde Kolbaba mi sliboval útok, mu to oplácím a před vrcholem jdu do útoku sam. Nu, nezávisly pozorovatel by asi řekl, že jsme všechny jen tak tak plazili, jen ja plazil trosku rychleji. Ale pocitově jsem prostě letěl. Nahore už mám k dobru 2 minuty oproti lonsku, mazu dolu co se da, uvidíme, jestli mne dojedou. Pokud jo, tak bude jim to stat dost sil a třeba i tu skupinku roztrhají. Přichází poslední brdek, kratky ale vyzivny. Na začátku předjíždím Lenku Hellerovu, a chytám krec do leve nohy, slapu jen pravou, leva se jen veze. Pak krec kouse do prave, ale to už funguje leva. A tady mne dojíždí Kolbaba s našim spolubojovníkem už od rozdělení tras. Supr, dva jsou utržene. Ptám se Kolbaby, zda chce spurtovat, nebo dojedeme spolu. Ne, prej proti mně spurtovat nebude, ale chtěl by dojet tamtoho chlapa před nami. Fajn, zabijacky instinkt Kolbabu neopouští. Stupnujeme tempo ještě a za chvíli ho máme a ještě před cílem ho taky utrhneme. Proste parada! Koberec projíždíme spolu a v klidu, čas mám o 6 minut rychleji, než loni. Co bych si ještě pral. Krasne povedeny závod. Klobabovi moc dekuji za spolecny zážitek.

Standa Prokeš- Krakonošův cyklomaraton

Je sobota šestého srpna a já se chystám na svou druhou účast na Krakonošově cyklomaratonu v Trutnově. Po včerejším přechodu studené fronty se trochu ochladilo, ale obloha je vymetená a počasí slibuje mírné letní teploty, nicméně žádná vedra. Spíše možná nějaké ty přehánky v kopcích by mohly hrozit. Role mého doprovodu se ujali Eda Pospíšil a Mirek Mikláš. Eda tady už byl loni, takže počítám, že to zvládne. Pro Mirka je to v Trutnově premiéra.

Startuje se opět na pěší zóně, snažím se postavit se do startovního koridoru co nejdříve, abych se pak nemusel moc prodírat dopředu. Mají tady novinku, přední VIP zónu pro profíky. Vypadá to, že letos jich tady bude hodně. Nemám nic proti profi závodníkům, spíš mě mrzí, že je organizátoři nedokážou oddělit od amatérů. Takže startují v našich kategoriích, což nepovažují zrovna za šťastné. Co si pamatuji, tak naposled dokázal udělat samostatnou kategorii ELITE Tomáš Čada na Sudetech. Od té doby to nikdo prostě neřeší.

Já to taky pouštím z hlavy. Přijel jsem do Trutnova hlavně pro body do seriálu, jinak mě tento „cyklomaraton“ nijak zvlášť neoslovuje. Pokud by nebyl v seriálu, asi bych sem tu dlouhou cestu nevážil. To není otázka organizace závodu, ta funguje velmi dobře, ale tohle prostě není maraton.

VIP zóna je plná a můžeme jet. Výjezd z města je slavnostní a začíná se závodit až venku. Hned od začátku se jede hodně ostře a nástupy na čele se rychle střídají, takže ještě než dojedeme na polskou stranu, je ve předu odjeto tak 15-20 lidí. Já zůstávám v hlavní skupině a snažím se moc nezaostávat, ale co je to platné. Skupina se téměř stále natahuje a sjíždí, takže pod stoupaním na Pomezní boudy jsem už docela vycukaný.

Stoupaní se jede poměrně ostře, ale daří se mě udržet se na chvostu hlavní skupiny, se kterou se pak řítíme dlouhým sjezdem. Naopak přejezd do Pece se jede v pohodě. Čeká nás pekelné stoupaní na Pražskou boudu a já ještě pod kopcem čekám na flašku od Mirka. Na kopec jsem se letos připravil a vezu si svůj největší pastorek s 29 zuby.

Předání bidonu od Mirka probíhá bez potíží a já se snažím najet do stoupaní s čelem skupiny. Zpočátku stíhám tempo čela, ale v půli kopce přece jen ztrácím a trochu mě tuhnou nohy. Nevzdávám to a na prémii u Pražské boudy dojíždím s malým odstupem za koncem skupiny. Začátek sjezdu je opět vražda! No co se dá dělat, když už jsem tady, musím jet a snažit se dojet do skupinky, na kterou ztrácím asi 100 metrů. Jedu co to dá, ale snažím se moc neriskovat. Bohužel tady nejsem sám a další jezdec, který se také snaží docvaknout, to kolem mě bezhlavě pere. Raději uhýbám a dávám velký pozor. No, borec to dole na šotolině mezi kalužemi málem nedobrzdil. Lekl jsem se, že to neustojí a já to do něj naperu. Takže jsem zabrzdil více, než bylo třeba. Jenže chlapík to na poslední chvíli ustál, ale já jsem na něj něco ztratil. Takže si to budu sjíždět sám!

V dolní části sjezdu makám jako bulhar. Do dalšího mírného stoupání stejně najíždím s malou ztrátou na skupinu, která se mezitím sjela a má kolem dvaceti členů. Vypadá to, že když pojedu, měl bych se nejpozději v dalším sjezdu už docvaknout. Jenže asi v půli kopce přichází studená sprcha. Ne, že bych ztrácel, stále se pohybuji asi padesát metrů za skupinou, která teď jede poměrně rychle. Nepříjemné pocity v části těla, která se opírá o sedlo, se opakují a signalizují problém. Mám prázdnou zadní gumu! Rychle hledám místo, kde se dá zastavit a opřít kolo. Zastavuji u zábradlí na mostku. Ještě než stihnu vytáhnout pumpu, projíždí kolem malá skupinka. A kruci, s těmi jsem se mohl svézt! Rozhoduji se jenom nafoukat gumu. Mám uvnitř preventivní tmel, snad se ještě chytne. Bombička je v duši za pár vteřin a já opět naskakuji na kolo.

Těsně pod závěrem stoupání mě dojíždí osamělý jezdec, zapojuji se do háku a společně sjíždíme dolů. Jenže v závěru sjezdu už cítím, že zadní guma v zatáčkách nedrží. Na odbočce na hlavní silnici vidím zastávku, brzdím u ní a hmatám na zadní kolo, je poloprázdné. Řešení nefunguje, musím doplnit tmel. Jenže, to si vyžaduje už delší operaci s vyšroubováním ventilku a tak mě oprava zabere pár minut. Po nafoukání se na plášti objevuje lehký výron tmelu, takže je v dírcce a měl by ji ucpat. Doufám! Další bombičku a tmel nemám!!

Pod poslední stoupání se blížím sám. Už je mě jasné, že dnes to na pěkný výsledek nebude. Předemnou je tak 50-60 lidí. Vypadl jsem z tempa a jedu ztuha. V první polovině stoupání mě dojíždí tříčlenná skupinka, ale mě se nedaří zapojit. Po chvíli se přece jen rozehrívám a jedu slušně. Skupinku si držím stále na dohled.

Pod vrcholem zastavuji u Mirka, který mě podává pití. Kontroluji zadní gumu, zatím drží. Nicméně, domlouváme se, že pojedou kousek se mnou, kdyby byla potřeba vyměnit zadní kolo. V autě mají náhradní výplet.

Těsně před koncem stoupání mě dojíždí další závodník a ve sjezdu se sjíždíme do pětice. Začínám se opět cítit dobře a těším se na závěr závodu. Kluci spolupracují. Sjíždíme poslední sjezd a při nájezdu na hlavní k Trutnovu dojíždíme trojičku závodníků před námi. Je nás osm. V mírném stoupání před Trutnovem to pár lidí zkusí nadělit, ale skupina zatím zůstává pohromadě. Já zkusím nastoupit v závěrečném stoupáčku před kruháčem, ale skupina se drží pohromadě. Začal jsem moc brzo! Hlídám si místo na druhé-třetí pozici a na výjezdu z kruháče opět nastupuji. Do posledního namotaného kilometru je třeba najet v čele. Daří se a tak to dotáhnu až do cílové rovinky. Na hrbaté kostky poslední stovky metrů závodu najíždím z čela. Ve finální padesátce již však nestíhám a tak mě postupně předjíždějí tři závodníci. Mám to za sebou!

Pohled do výsledkové listiny mě tentokrát moc nepotěšil. Celkové 65. místo a v kategorii 18. pozice v čase 4:12:02. Co se dá dělat, proti větru se čurat nedá! Nijak zvlášť dobře mě to nejelo a spolu s technickým problémem to byla vražedná kombinace. Moc doufám, že příští týden v Teplíčkách to bude lepší.

Naši kategorii vyhrál po fantastickém výkonu Jirka ZÁRYBNICKÝ. Jirka zajel skvělý závod a to vítězství bylo více než zasloužené. Posílám alespoň takto na dálku velké blahopřání! Na druhém místě dojel Libor Janoušek a třetí místo uhájil Daniel Pápež. Na Bedřicha Průchu bohužel zbyla jen nepopulární brambora, ale i tak zajel skvěle. Všem soupeřům velká gratulace!

KRUŠNOTON

Camrda – Malá splátka velkého dluhu.

Čtvrtek před Krušnotonem ještě pro jistotu checknu nory a vidím jen samá pozitiva a lepší zítřky. Není se na co vymlouvat, je potřeba to odjet! Když se na mě Kolíkáč s Kaprem obrací s dotazem, jestli to pojedou s nimi a pomůžu jim, tak si v duchu říkám, že bych je rád odvisel aspoň někam do dvou třetin a pak už to nějak doklepal, ale abych nepředbíhal...

V Teplicích využívám zkušeností starších a protřelejších kolegů, kteří moc dobře vědí, kdy se chodí na start, jak se přelézá páska, jak se čůrá do květináčů a hlavně jak se bouchá pěstmi pro štěstí! Na startu bez rozjetí, ale s nervozními tepy přes 110. „Ty už jedeš“ sranduje Mlhoš, netušíc, že v duchu ano.

Je odstartováno, snažím se držet blízko Kapra, který určitě pojedou v balíku tak, aby ho přejezd pod Krupku nestál moc sil, ale zároveň dojel vepředu. První brdek docela bolí, ale na to mě všichni předem připravovali a popravdě jsem to čekal horší, takže bez ztráty pozic zabudovaný stále někde kolem Kapra. Je to nervozní, ruce pořád dole s ukazováčky na brzdových pákách. Dvakrát mi jde zadní kolo do smyku, asi pětkrát před sebou nebo kolem sebe vidím situace, kdy si říkám, že teď to stopro lehne, ale nakonec pod tu Krupku dojíždíme. Ještě přátelská rada od Kapra, že teď se budou dělit trasy a je třeba být vpravo najíždíme do první stojky. Čespa s čelem, „ten bude hákovat Líbu za Košík“ vysvětlujeme Petrovi Drechslerovi, který v naší skupince objedná značnou část trasy, aby ho nakonec Kapr s Kolíkem v cíli zkušeně vobložili. Čelo odjíždí a ve skupince s Kolíkáčem a Kaprem pomalu ukusujeme lahůdku jménem Krupka. Jo, tak takovýhle ty kopce budou dneska asi všechny, nic pěkného, ale tempo přijatelné, takže se nahoře formujeme do celkem slušné skupinky. No jet ve společnosti našich dvou maratonských es, Mirka Thumy, Víti Nováka, Marka Andrejse apod. není vůbec špatný. Takhle kdyby to vydrželo do cíle, byl by to snový výkon. Vítek ale za nedlouho zadefektí a Marek zůstává s ním, takže se nám naše mezinárodní skupinka smrskává, ale pořád jedeme v cca 10ti lidech.

Dáváme další kopec. Krásně ho v pravidelném tempu odtáhne Míra Thuma. Nechce se mi věřit, že jsme na cca 60tym km a ještě jsem si krom pár metrů na začátku nemusel nijak dávat, šahat na dno, nebo jít do červených. Ono to asi ještě všechno přijde, a jak praví Kolíkáč Dlouhá louka je opravdu dlouhá. Jedeme ji ale rozumně a i při větších % sklonu si zatím stačím se svými 25ti zoubky vzadu a 36ti vepředu.

První bufet nestavíme a na rovinkách pravidelně střídáme, takže i pocitově mi přijde, že nejedeme úplně blbě. Počítáme jestli to Kaprovi klapne na bednu, ale železek v ohni je tam dnes dost, takže pokud nikoho nedojedeme, pojedeme domů pouze plni neopakovatelných zážitků, které si Kolíkáč ukládá hluboko do paměti. Do cíle bych neměl dojet odpočatej tak to na těch rovinkách zkoušíme s Kolíkáčem trochu natáhnout, třeba to nakonec vyjde a bude mě ještě ke všemu hrát pocit, že jsem Kaprovi taky jednou Helfnul.

Na druhým bufetu stavíme, raději dávám jen 2 kelímky coly a při nasednutí na kolo zjišťuju, že začínám bejt celkem okoralej, rovinky už nejsou co bývaly a jsem rád, když se můžu pěkně schovat. Na 150tym už začínám vyhlížet ceduli Teplice, když se před námi objeví schody jménem Lukov. Přemýšlím, jestli by mi nepomohlo si pěkně zhrdla zaklít, zkouším to, nepomáhá to. Kopec připomíná stěnu a já začínám hledat, jestli by vzadu nebyl nějaký zoubek navíc. Navíc taky začínám dost couvat a popadá mě panika, že mě tu naše skupinka nechá. Nakonec držím, a když najíždíme do Milešova tak mě Kolíkáč uklidňuje, že tenhle kopec je takovej jezdivěj.

Slovní spojení „takovej jezdivěj“ jsem neměl nikdy rád. Prvně ho používal Malina, když jsme spolu jezdili na delší svihy a já začínal bej prošitej, pak se to nějak vžilo a přijde mi, že to slýchávám vždy, když tak nějak nemám odkud brát. No ani tentokrát mi to moc nesesdlo.

Na horizontu se ozvala velká rána a mě spadnul kámen ze srdce, že už to mám za sebou a do cíle budeme spíše už jen klesat. Kapr ještě šikuje k ostřejším špicím, ale já už jen mlčky kroutím hlavou.

Popravdě jsem si celou dobu říkal, že jestli to s Kaprem a Kolíkáčem dojedu, bude dojezd s rukama kolem ramen asi ta nejhezčí odměna. Prostě za tolik tvrdých treninků si to taky jednou vychutnat společně s těma dvěma... CFC tomu ale tak nechtělo, takže se do cíle vjelo dost zhurta, na spurt už bohužel nebyl moc morál ani nohy a když jsem zůstal zavřenej u hrazení, moc se mi to na Jirku Ježka skákat nechtělo.

Kapr v cíli prohlašuje něco o tom, že neví, jak to bude moci splatit, ale ten kdo splácí jsem tady rozhodně já. Těch Ještědů, zimních vejletů, časovek družstev, nebylo a určitě nebude málo!

Každopádně to bylo velký a samolepka „mám rád Krušnoton“ se vedle touchpadu bude vyjímat minimálně další rok než ji vyměním za novou.

Dreamer – Jízda o pódium a zastavení 1,2,3,4,5

Letosni Krušnoton mel potvrdit moji letosni formu a završit tak úspěšnou sezonu, kde jinde prodat stále se držící formu, než na nejtežším maratonu u nás, který má 250 km a 4600m převýšení? Byl jsem tak plný očekávání, na druhou stranu je tenhle maraton tak dlouhý, že se pokazde stane něco nepředvídatelného a nikdy závod nevypadá tak, jak si ho naplanujete dopředu, 8-10h v sedle kola je toho zárukou. Sobotní vstávání ve 4h mi jednou za rok nevadí, v noci se mi dává i docela spát, i když se tedy jednou probudím zpoceny a sny jsem měl take divočejší než obvykle, že by předzvěst toho, co se dneska bude dít při závodě? Do Teplic dorazím krátce po 6h ráno, registrace, toaleta, naplnit kapsy zásobami a hura na start. Beru bidon Jirusovi, jeho manželka by nám měla podat bidony na vrcholu Komari Vizky, to se bude hodit, snad tam ještě budeme spolu.

Po chladné polovině týdne je dneska ráno mnohem tepleji kolem 17st, ale kolem Teplic leží ranní mlha a silnice jsou také mokré, no ale proti mistraku v Policce před 14 dny je to procházka růžovým sadem. V 7h start, rychle pozdrav s Ricem a Jirusem a jdeme na to. Jako tradičně je v balíku hodně slyšet Němce, však je tu opět lonský suverénní vítěz z této země. Z českých jmen tu překvapivě moc elitaku není, kromě Swaczyny. To má za následek že se uvidí moc nejede, ale ono se není co divit, je brzo ráno, je mlha a silnice nepříjemně kloužou. I moje Contiky mají překvapivě problémy a na pár místech mi to nepříjemně klouže, takže rádeji zatačky a sjezdy jezdím hodně opatrně i za cenu že se trochu propadam. Blížíme se k prvnímu kopci, kde se to vždy dělí, Neznabohy. Jirus si poodškoci před balík s pár jedinci, ale pod kopcem jsme společně. Neznabohy se mi jedou dobře, nahore je balík přesto výrazně menší. Po sjezdu nás ještě dost lidí sjede, takže před Snežníkem je nás pořád tak kolem 40ti odhadem. Ale právě na té hlavní pod Snežník mi v zatačkách kolo nějak divně ustreluje, takže mám co dělat, abych v najezdu do kopce nebyl moc vzadu.

To se dává a dělá dobře, protože na Snežníku za to Němci začnou brát a skupina se už hodně redukuje, odpadá S. Prokes a řada dalších dobrých jmen, já s Jirusem i Bedou Pruchou tam jsme, nahore je nás tak 10-12. Vtipné je že někteří Němci se i při tom srotu mezi sebou ještě stihají vybavovat, pro někoho to tedy ještě bylo povídací tempo. Sjezd přes Tisou se nastěsí jede opatrně, takže tam v pohode jsem. Tady někde zjistuju první nepříjemnost dnešního dne, někde jsem vytratil balíček svých energetických tablet, které mi docela fungují, když přichází krize. Sice mám dost tyčinek i gelů, ale cítím že tohle mi bude chybet. Pro jistotu satram všemi kapsami, ale at hledám jak chci, tablety nikde. Tak to je smůla a přitom v Alze jich rozdávají denne stovku! Před Naklerovem nás ještě doškoci menší skupinka i se Standou, ale v kopci na Naklerov se to zase trhá a nahore je nás opět tak 10-12. Další sjezd na hlavní se opět jede opatrně, to mi vyhovuje.

A tak jako je již tradicí, i do Krupky pod Komari Vizku dojízdim s celem. Tady už se skupina rozpada, asi 5 lidí nám odjíždí a já jedu za Jirusem s Bedou, s kluky s Trnavy a ještě někým.

Cely kopec jede Jirus nadherne na spici, chce utrhnout Slovaka o kterem vi ze je jeho kategorie. Na me je Jirusovo tempo trochu moc dneska, ale drzim se a nahore prebiram od jeho dcery plny bidon, parada! Navic sjedeme dalsich par lidi a na Cinovci je nas tak skupinka asi 6-7 lidi a dle informaci je pred nami jen ten vitezny Nemecek z lonska (ktery ale pozdeji pichnul a nedojel, ale to jsme v te chvili nevedeli), Swaczyna a jeste jeden. Cinovec tedy dle ocekavani nestavime, mne to nevadi, vody mam dost, navic je porad spis zatazeno, mlhavo a kolem 18st, takze zadne horko. Vlastne mi nic nechby, krome tech tabletu.

Sjezd z Cinovce v pohode, porad mokro. Prichazi kopec pres Mikulov a my vidime uplne celo zavodu. To ma za nasledek ze Trnava cyklisti rozjedou silene tempo a chteji ty 3-4 lidi pred nami sjet. Pak jede Jirus, Beda a ja. Na vrcholu si doskaceme i na to uplne celo, ale opet citim ze tenhle kopec se jel na muj vkus ostreji nez bych jel normalne. Prichazi Flaje kde podle vysledku jeste projizdim na krasnem 4. celkovem miste, coz samozrejme netusim. Co ale tusim a citim je moje druha dnesni neprijemnost. Strasne se mi chce na malou. Na obcerstvomacce stavi jen Chamrad a zahy za to plati v brdcich kolem prehrady kde odpada, protoze si nad predtim musel pracne doskakovat. Nenapadne sonduju v baliku ze bychom jako mohli zastavit, ale Jirusovi se moc nechce a tak holt jedu dal. Sjezd do Litvinova se trochu propadam, ale dole si to jeste doskocim. Spatne zaroven je, ze i kdyz si davam tycinku nebo gel a piju, nejaky priliv energie moc necitim.

Tusim ze na Dlouhe Louce to na me prijde. Tusim spravne. Po par desitkach nastoupanych metru si vystupuji a skupina mi odjizdi. Prvni krize tedy prisla. Jedu sam, presto je to nastesti o neco mensi krize nez v minulych letech, kdy jsem odpadl uplne. Ze sedla ale moc nemuzu. Vidim ze odpadl i Beda, stale vidim auto jeho taty. Dokonce se zda ze ho pomalu za polovinou kopce dojizdim. Potreba dojit si na malou po 5h zavodu je uz tak velka, ze musim zastavit a ulevit si. Mam co delat abych se udrzel na nohou, kdyz z kola slezu. Sice ztratim pres pul minuty, ale hned se citim lepe. Dokonce na vrcholu kopce dojedu Bedu, to mi doda optimismus a rikam si ze treba tohle byla jedina pricina te krize. Par km Bedu tahnu, nez zacne spolupracovat. Vim ze na druhych Flajich stavet nebudu a tak se domlouvame a dostavam od jeho taty bidon s pitim, dekuji! Druhe Flaje jeste projedu na celkovem 7. miste, jo jo. Jenze v brdcich kolem prehrady me sily opousti tak rychle, jako se predtim vratily. Beda mi odjizdi. Ne o moc, ale odjizdi. Predjizdi me i lidi z kratke, je to fakt deprimujici, kdyz vedle me jede holka a neni i nic pomalejsi, realita nekdy boli, ale to je dobre.

Jeste pred druhym sjezdem do Litvinova me dojizdi vetsi skupina s dalsimi Trnava boys, Chamradem, Gondou, atd. Mam co delat abych se udrzel. Cely sjezd jedu za nimi za oci s dirou, sam se divim ze dole mi neujeli. Ale vim ze ani v tehle skupine nemam pravo byt. Po sjezdu dojedeme i Bedu. Vydrzim i odbocku k Milesovu, i peknych par km nez se silnice zacne zvedat. Ale uz nemam opet piti. Zkousim jeho tatu, ale jak na nej cekam, chytim diru a balik mi odjizdi. Je to uz stejne jedno, ujeli by mi i tak. Dostavam plechovku coly, moc dekuji podruhe! Tata mizi s autem za Bedou, mne Cola trochu nakopne, takze bojuju, uz nechci aby me moc lidi dojelo. Pred Mirosovem prichazi zastaveni druhe, opet musim na malou, az se divim, cim to je, protoze sice piju, ale ze bych do sebe lil jeden bidon za druhym to fakt ne, vsak rano jsem vypil jeden bidon za prvni 3 hodiny, takovy muj tradicni hydratacni vykon. Pred poslednim bufetem davaji krasne plne cervene bidony, no vzal jsem si jeden a na posledni obcerstvomacce tak jen vzal jeden kolacek a maly chleba se skvarky. Stoji tam jeden borec z dlouhe, který je take evidentne prosity, jede pak chvili za mnou ale odpada. Zase se mi chvili jede dobre, jsou to takove petiminutovky nadeje a beznadeje.

Presto se na Lukove ohlednu a kousek za mnou dalsi skupinka, tentokrat ta se Standou Prokesem. Ten me pozdravi slovy "cau" a mine me pro me kosmickou rychlosti. To me tak psychicky zdepta, ze malem spadnu z kola, vazne, do te doby jsem jel kopec svym tempem a po predjeti jsem myslel ze poprvé v zivote na Lukove slezu, ze to nedam. Zbytek skupiny me mine s mirnym odstupem za Standou. To uz vim ze TOP20 je asi ztracena, hodne me to v tu

chvili mrzi, moc rad bych jel vic, ale nejde to, jakmile to zkusim, citim zacinajici krece do stehna, tak radeji jedu at to vubec nejak dojedu. Lukov nakonec vyjedu bez zastaveni. Tak a jeste Milesov. Tam me nastesti uz nikdo nedojede, tak ho vyjedu svym tempem. Nicmene prichazi zastaveni treti, ano opet se mi chce na malou. Uz se tomu ani nedivim, za ty roky jsem toho na kole zazil tolik, od dehydratace po lopuchove listy, ze dnesek do toho jen krasne zapada. Pritom jinak zadne typicke obtize na tak dlouhem maratону jako ze by me bolel zaludek, atd. nemam, dokonce nemam ani prosoleny dres, jak pozdeji zjistuji v cili. Jedu dal, do cile je to kousek. Z kopce to rozjedu co to jde, uz by me opravdu potesilo kdyby me nikdo nedojel. Dojede, ale je to "jen" celo stredni, asi pet lidi. Cekam ze budu bez sance se jich udrzet dele nez par set metru, ale nakonec se mi to docela dari a az kdyz si zacnou nastupovat par km pred Teplicemi tak mi mizi. To uz je jasne, ze me nikdo dalsi nedojede a tak i ja nakonec dorazim uspesne do cile, kde nasleduje zastaveni ctvrte, jake nemusim asi dodavat.

V cili nakonec 18. misto tesne pod 8:25h. Ztrata na skupinu se S. Prokesem 5min, na Bedu 10min, na Jiruse 20min. Mohlo to dopadnout hure i lepe, jako vzdycky. 5-10 minut je v tak dlouhem maratónu nic, zvlast kdyz prijde nejaka krize. Ta u me prisla, ale jsem rad ze jsem i tak v ramci moznosti zabojoval a nakonec je to muj nejlepsi cas z Krušnotonu. Takze jasne, moc rad bych dojel kolem TOP10, to bylo v mych silach a mrzi me ze to nevyslo. Kazdy den to ale nesedne a vetsinou se presne priciny nedopatrate, kdyz se to stane. Pil jsem malo, nebo moc? Byl jsem lehce nachlazen, nebo mi chybyly tablety? Nemel jsem v tydnu jezdit na 3 kopce, nebo jit dalsi den jeste behat? Dalo by se najit opravdu hodne pricin, ale ktera je ta prava nebo mix kterych je pricinou, nejde odhalit, coz je trochu skoda, protoze by bylo zajimave to vedet. Po zavode pospicham na Sumavu a tak stihnu jen rychly pohovor se super Jirusem a McHammerem, snim si testoviny, piti si radeji ani nedavam a jedu domu. Mezi Prahou a Plzni prichazi zastaveni pate, jak symbolicke. letosni Krušnoton byl krasnym zazitkem, opet spousta emoci a novych zazitku, protoze kazdy rok je to jine a to je na tom to nejhezci!

Jirus – Krušnoton je super i bez křečí

Stejně jako loni vyrazím na Krušnotona už ve čtvrtek i s rodinou. Cestou se stavíme na Hazmburku, to jen aby nohy nezahálely. Večer procházka po lázeňském parku, zmrzliny pivíčko, pohodička. V pátek výlet na hrad Krupka. Ten kopec co vede ven z města je fakt brutál, musím jet autem na dvojku, trojka to nebere. Pak pokračujeme nahoru na rozhlednu na Komáří Vížce. To stoupání dává zabrat i autu, co tady budu dělat zítra nevím. Asi jsme sem neměli jezdit, oživilo mi to spoustu vzpomínek, ne vždy úplně příjemných. Večer po výletu jdeme na prezentaci. Vše probíhá v pohodě, tak honem na večeri a na ubytko, připnout číslo, přidělat čip, naladovat dres, ještě se nacpat slanými buráky proti křečím, spláchnout to pivkem a skleničkou vína a hurá do pelechu.

Ráno koukám z okna a vidím, že počasí vypadá slušně. Vrcholy pohoří jsou krásně vidět, jen v údolí se válí mlha. No ale s mlhou je to jako s tchýní, když se ráno zvedne a zmizí, mohl by z toho být hezký den. Takže obléct seběhnout tři patra s kolem v ruce a hurá na start. Malá projížďka po městě, ještě doladit šaltr a zaujmout místo kousek od první lajny. Se Standou Prokešem prohodíme pár slov a já stále vyhlížím Dreamera, který si dává na čas. A už je tu, takže můžeme odstartovat.

Jako obvykle se jede za autem, takže nijak rychle. Přichází první stoupání ve městě, tam už to taková pohoda není, ale stíhám ještě povídat s Indiánem, nebo Pavlem Gondou. Pak se jede nejede, je to pohoda. Někdo nám odjíždí, myslím, že je to ten Němec co loni vyhrál, nikdo po něm nejde, asi každý ví, že to nemá cenu. Pak přichází taková ta nekonečná rovina mírně do kopce. Tady odjíždějí další tři borci a opět po nich nikdo nejde. Když jsou před námi snad sto metrů a my stále jedeme jak na výlet, tak to nevydržím a zrychluji. Nikdo se za mě neháknul, tak jedu sám dokud si ty tři nesjedu. Předjíždím je a na odbočce před sjezdem končícím pod

kopcem na Neznabohy jsem před nimi. Ve sjezdu nás ale dojíždí potrhaná hlavní skupina. Já jedu ze sjezdu pomalu, je to oslizlý a nestojí to za to lehnout.

Je tu stoupaní na Neznabohy. Jedu úplně vepředu a stejně jako loni jedu v tempu, aby se to trochu protřídilo. A najednou koukám, že někoho dojíždíme. A taky že jo, jen to není ten loňský vítězný Němec, ale Mařík z BMC. Tak ten byl celou tu dobu odjetý. To je teda odvážlivec. Do rozbitého sjezdu jdu na první pozici. Je to tady o hubu, když člověk nevidí před sebe, je snadný trefit díru. Jsme dole, já i kolo v pohodě. Prudká doprava na hlavní a po krásném asfaltu až pod stoupaní na Sněžník.

Hned, jak se začne silnice zvedat, tak jde několik borců dopředu a to takovým tempem, že nedokážu udržet kontakt. Koukám tedy kolem sebe, kdo tady se mnou zůstává a je to dobrý. Je tady Dreamer, který taky nevypadá, že by dokázal kdovíjak zrychlit a taky Béda Průcha, na kterého mě Dreamer upozornil, to je můj soupeř v kategorii. Tak jo, snad to spolu nějak zvládnem. Ale na čele se buď zvolnilo, nebo jsme se přece jen trochu zmáčkli, ale začínáme se přibližovat. Je to celkem záděr, ale na vrcholu jsme v pohodě na čele a valíme dál. Jo ještě asi tak ve třetině kopce Swáčovi bouchlo zadní kolo, ale po pár kilometrech za vrcholem je se slovy „No dalo to docela zabrat“ opět mezi námi.

Potom sjezd, ani si ho nějak nepamatuju, ale to, že jsme najeli na stoupaní na Nakléřov, si vzpomínám docela dobře. Zezačátku stíhám, ale jak se zahne doprava, tak začínám opět ztrácet a čelo se stále rychleji vzdaluje. Nahoře už je ztráta taková, že je jasné, že už nám to ujelo definitivně. Pak klikatý slizký sjezd lesem k autobusové točně. Mám z něho strach. Před dvěma roky jsem tu prorazil obě kola a pak potupně žebрал náhradní duši. Ale letos je tu nový asfalt, takže je potřeba dávat pozor jen na to mokro. Jsme dole a teď je potřeba se točit a valit to směr Krupka. Nějak tak se střídáme a docela to odsýpá a za chvíli jsme tu.

Hned, jak se začne silnice zvedat, si tradičně vystupuju a jedu si své tempo. Je tu i Dreamer, Béda a mimo jiné taky jeden Slovák, co byl před týdnem na Krakonoši třetí v mé kategorii. Toho se musím zbavit. Takže jedu celkem hranu. Dreamer i Béda jsou tu, ale Slovák odpadá, super daří se. Celou cestu vzhůru se snažím nepolevit, aby nás nedojel. A už jsme téměř na vrcholu. Tady čeká rodina s novým bidonem pro mne i pro Dreamera. Beru ho, prázdný zahazuju, sundávám i návleky na ruce a bez většího zpomalení letíme přes vrchol dál.

Pak takovéto nezáživné houpání mezi lesy a loukami před Cínovcem. Jedeme, střídáme, ale zezadu nás dojíždí několik odpadlíků a mezi nimi i ten můj Slovák. Sakra, sakra, nevyšlo to, tak příště. Sjezd z Cínovce je naprosto luxusní záležitost. Všichni jedou na Sagana, rychlost jde k osmdesátce, prostě nádhera. Jsme dole, točíme doprava a rozjíždíme to směr Mikulov, a co to nevidíme. Kousek před námi, tak sto dvě stě metrů jede čelo. Na jednu stranu super, že jsme tak dobrý, ale na druhou je to v háji, protože je všichni chtějí okamžitě dojet. Rozjede se tempo, na které nemám, tak nasazuju opět svoje tempo a Dreamer s Bédou jedou se mnou. Jenže ti co se rozhodli si to rychle dojet, stejně rychle pochopili, že to nebude tak snadné a začínají vadnout. Mezi nimi i můj slovenský soupeř. Předjíždíme ho a začínáme se mu vzdalovat. Super, tak teď to snad vyjde. Už na něj máme docela náskok a Dreamer říká „Už jsme ho setřáslí, můžeš zpomalit“, „Málo“ řvu já a řadím o dva pastorky níž a zrychluju. Jedu fakt docela nadoraz a Dreamer s Bédou se drží jak klíšťata. Těsně před vrcholem jsme se přiblížili k čelní skupině snad na necelých padesát metrů, tak řadím na těžší převod, zvedám se a během chvíle jsem tam. Dreamer s Bédou jsou tu za chvíli taky a pochvalujeme si, jak jsme to zvládli a jak se nám teď pojedou ve větší skupině líp než ve třech. Chybí tu asi jen Swaczyna a Petzold co loni vyhrál. To nevádí, na ty bych stejně neměl.

Jedeme kolem přehrady, vlní se to, chvíli to jede rychleji, chvíli pomaleji, ale střídáme, snažím se být pořád na čele a točit to. Dreamer mi říká, ať odpočinu, ale já mám strach, že někde za námi to roztáčí Broniš s Popiolkem šedesátkou a vezou si s sebou patnáct vagónků. A já bych fakt nerad, aby nás dojeli. Bufet projíždím bez zastávky, ohlížím se, jestli někdo zastavil, čekám, až se opět sjedem a za prudkou levou to do stoupaní už zase točíme v pěkném tempu.

Sjezd do Litvínova je pořád vlhký, ale jde to, dole jsem na třetí pozici z naší grupy. Za kruháčem se opět dáváme dohromady a valíme přes město směrem pod Dlouhou louku.

Dole vidím opět ženu s holkama. Tak nějak si říkám, že by mohli dát nový bidon, ale špatně jsem je instruoval a nic tedy nedostávám. Alespoň mě nebude tížit do kopce □. Ale co to nevidím proti nám jde Petzold, kolo v ruce a asi má defekt a nevypadá to, že by to hodlal spravovat. Takže před námi už je jen Swáča. Do kopce najíždím na páté pozici a snažím se udržet kontakt. To se daří a dokonce jdu dopředu a celou Dlouhou louku naší skupinu odtáhnou. To mi vyhovuje, protože si můžu jet svým tempem a nemusím neustále dojíždět díru, jak to bývá obvykle. Bohužel ale odpadl Dreamer a to už ale ne bohužel, ale bohudík i Béda Průcha, což pro mě znamená zlato v kategorii, pokud to takhle vydrží. Snad.

Jsme nahoře, opět se houpeme směrem k přehradě. Docela střídáme A za chvíli jsme před bufetem. Nemám co pít, takže stavím. Zahazuju bidony, беру dva nové, což se neobešlo bez problémů a přetahování. Trochu tím ztrácím, ale nevzdávám se a jedu co to dá. Projíždím ostrou levou a rychle dupu do kopce a jsem opět součástí grupy. Dál tedy jedeme v pěti. Předjíždíme borce z kratší trati, sem tam se někdo zkusí zavěsit, ale brzy zase odpadá. Je to hřejivý pocit, že máme o spoustu kilometrů v nohách víc a přesto být o tolik rychlejší. Taky to stálo léta dřiny. A zase sjezd do Litvínova. Jedeme na horní rámové trubce ala Sagan a předjíždíme početné skupiny závodníků ze 180ky. Přes Litvínov předjíždíme další a další, dokud neodbočíme doprava směr cíl.

Tady to stojí za prd. Fouká protivítr. Snažíme se střídát. Jen Němec Skupke moc nestřídá, asi už je dost prošitéj, ó jak se pletu. Najednou rána za ucho, div mě to nesundalo z kola a silná bolest. Plácnu se přes něj a mezi prsty drtím asi vosu. Žihadlo pálí jako prase, ale nedá se nic dělat. Valíme to dál a já začínám mít hlad. V každé vesnici vyhlížím poslední bufet a těším se na kolu a palačinky. Míjíme, zdá se mi, jednu ves za druhou, ale bufet nikde a já už bych si fakt něco dal. Konečně. Rychle zajíždím ke kraji, ale ostatní jedou dál. To je v háji. Tak rychle dvě koly, do ruky dvě palačinky, naskočit a dupat za ostatními. Nemám příliš strach, že by mi ujeli. Vždyť jsem byl doteď pořád na špici a ve stoupáních jsem jim i ujížděl. Ale chyba. Němec s ještě jedním za to vzali a mají hodně slušný náskok, další dva si po chvíli dojíždím a říkám si, že ty první dva si ve třech brzy sjedeme.

Lukov lámeme asi dost pomalu, ale na druhou stranu nechápu, jak to, že mi to pořád jede. Žádné křeče, síly sice docházejí, ale před námi je už poslední kopec. Sjedem z Lukova, zahnem prudce vlevo a je to tady, poslední stoupání. Na začátku na své dva spolubojovníky ztrácím, ale po chvíli už jsem opět na čele a až na vrchol kopce opět udávám tempo. Odtud už to bude jen z kopce, takže kolotoč ve třech a rychle směr Teplice. Snad ještě sjedem ty dva uprchlíky. Jedem fakt slušně, ale ty dva před sebou nevidíme ani dlouhých rovinkách, to jsem teda asi na tom posledním bufetu podcenil. No nic. Doufám tedy alespoň, že mě ty dva co s nimi jedu a víceméně nejvíc tahám, nechají v cíli před sebou, protože nevím, jak na tom před cílem budu se silami. Ale to už jsme v Teplicích, pořád se střídáme, a tak na posledním kruháči za to беру ve stoje, sil zdá se mám dost na to, abych si udělal náskok a do cíle dospurtoval s první. Tak jsem to zkusil a povedlo se, měl jsem i dost času na zvednutí rukou při průjezdu cílem.

Vzpomněl jsem si, jak jsem loni po projetí bránou padnul do suché trávy a nemohl se několik minut zvednout. Letos je to naštěstí v pohodě. Manželka ke mně běží a hlásí, že jsem čtvrtý. Super, povedlo se to. Skupke mi nakonec ujel o téměř 6 minut a ještě předjel ujetého Swaczynu, takže asi až tak prošitéj nebyl, prostě se jen šetřil a vyšlo mu to. Nejhorší na tom bylo, že jsem doma při vyndávání odpadu s dresu našel jeden celý sojový suk. Takže jsem na tom posledním bufetu možná stavět nemusel. Ale přece jen mi ujel o dost, takže bych se s ním asi stejně neudržel, ale kdoví. Každopádně můj nejlepší výsledek v tomto závodě a maximální spokojenost. A na závěr ještě bonus v podobě dárku a startovního zdarma na příští ročník za to, že jsem jeden ze třech lidí, kteří objeli na všech sedmi ročnících nejdelší trasu. Další z těch tří je Dreamer. Takže Šlapky jedou!

Díky pořadatelům za parádní zázemí, skvělou trasu, spoustu jídla v cíli pro ty, co nemají během závodu čas stavět na bufetech a v neposlední řadě i za ukázkové počasí (snad jen ta mlha po ránu), které tady umí jít opravdu do extrémů. Díky!

Kolíkáč – Týmový koncert aneb malá splátka dluhu

Tradiční úterní předkrušnohonský Zlat'ák klapnul, sice s vodní lázní, ale nakonec se na to s odstupem času bude hezky vzpomínat. Ale hlavně jsem dostal i velkou chuť na Krušnohona. Hodně jsem se těšil, nějak vnitřně jsem cítil, že by to mohlo výkonnostně sednout s Kaprem. Pomoci mu třeba k pódiu, ale hlavně oplatit mu ty předešlé roky, kdy on mi umožnil zažít neskutečné příběhy. A tak jsem začal ještě lanařit další Šlapky do plánované grupy. V předstartovním rozechvění jsem ještě stačil ve čtvrtek vytunit do týmových barev i svoji zbraň pod zadkem. Předpověď parádní, takže nic již nebránilo vydat se v sobotu i s rodinnou do Teplic.

Krušnohon roste každým rokem, letos už jsme parkovali hodně daleko od prezentace. A Krupská ulice narvaná k prasknutí, asi to bude chtít od příštích let oddělit starty krátké a střední, jelikož 600 lidí je už pořádný dav. A navíc na dělení tratí pod prvním kopcem - Komáří Vížkou chce být většina vepředu!

Stojíme v koridoru již 25 minut před startem, Kapr se ještě rozjíždí, já s Mlhošem zavlažujeme betonové truhlíky s květinami, kontrolujeme si tepy a boucháme si pěstmi pro štěstí. Postartovní mela začala, není radno se někde zapomenout. Doubravka v Teplicích na 4 km již žene tepovku pěkně vzhůru, vůbec jsem se nerozjel a pěkně to bolí. Pak po oslintaných silničkách se hnát a tlačit stále dopředu, dopředu. Kapra s Camrdou na dohled, Čespa zkouší úplné čelo. O nervózní chvíle není nouze, jednou si zasmykují zadním kolem, když to přede mnou málem stojí. S Camrdou prohodit pár povzbudivých slůvek, přeletět dva přejezdy a Krupka je cítit ve vzduchu. Široká silnice na Přestanov láká k předjetí balíku, tak proč to nezkusit. Rozbušit srdce k dnešní maximálce a lebedit si vedle Čespy na úplné špicí! A teď vydržet, úzká a nepřehledná silnička přes Maršov a Bohosudov. A před námi Kolbaba z dlouhé. Pár lidí mě předjelo, ale věřím, že v TOP30 jsem. A jak se to setksakra hodí, dělení tras, doleva krátká, fiha těch je, a doprava střední do horoucích pekel.

Krupka, den poté si to tady vykračujeme s holkami pěšky a jen s hrůzou koukáme na ten krpál. Teď ale nohy z nebes! Díky manévru na hlavní mám až příliš času počkat na svého leadera. Za chvíli je tu Camrda na kterém je vidět, že chce taky s námi. Ještě povzbudit Lenku Bartošovou z dlouhé a pak si zařvat: „Brácho pojď!“ Ty nejprudší procenta sklonu a jsme po kupě. Dřeme jako ti horníci, co tu před 100 lety kutali cín. Lejou mi z čela do očí potoky potu. Kapr zahlásil, že před námi je Robert Kleiner. S Camrdou lezeme na špic tvořící se grupy a jedeme vrchařské řemeslo. Jako když SKY jede špic Froomovi. Neskutečný chvíle! Takhle jsem si to představoval!

Je to sen, je jasné, že grupa s Robertem bude naše. Pomalu se přibližujeme, ten kopec mě vůbec nebolí, to je zase stav, vydrží to až do konce? A zezadu si nás ještě doskočilo vypečené duo CFC - Vít'a Novák a Marek Andrejs! Prý startovali ze zadních řad a furt naháněli čelní pozice

...

Je nás kolem 20 kusů a k Cínovci rozjíždíme předpisový kolotoč. Především Camrda roztáčí svoje karbóny na dlouhé minuty a galdy jenom zvoní. Na bufetu chytout banán, rozdělít se s Kaprem a lehnout na to. Parádní sjezd málem bez brzd po hlavní a široké silnici je cyklistickou lahůdkou. Dole na hlavní se srovnáme a zase točíme k dalšímu stoupání z Hrobu na Mikulov. Mírek Thuma udává tempo a já se snažím držet jeho zadního kola. Po chvíli hlásí Kapr hele Čespa a opravdu, v dáli je oranžový dres. Ale není to Čespa je to náš RiC z dlouhé trasy. Trochu ho povzbudit a šněrovat dále to nekonečné stoupání. Většina grupy drží krásně při sobě, takže k Flajům jedeme zase v krásném seskupení. Bohužel Vít'a defektí a Marek zůstává s ním. Bufet

nestavím, Kapr čapnul bidon, tak si ho pak předáváme, aby ho netáhl do kopců, a já mu dávám svůj poloprázdný.

Teď je silnice dost zahuštěná cyklisty, mix krátké, střední a dlouhé trasy, naštěstí jsou startovní čísla na rámu barevně oddělena. Mám trochu obavy ze sjezdu z Klínů do Litvínova, ale nejede se taková hrana jako třeba při Krušnohorském peklu, takže docela bez problémů jsem dole s nejlepšími z naší grupy. V předtuše Dlouhé Louky dávám magnesium a piju svůj výbušný bidon, kam jsem ráno natlačil pár gelů. Už asi po páté sděluji Camrdovi s Kaprem tu skvělou věc, že vlastně piju a i jím zároveň .

Vše se zdá v pohodě, stále věřím, že vyjde náš plán, a po Dlouhé Louce začneme sjíždět všechny soupeře Ale opak je pravdou! Ještě na rovině v Litvínově mě začíná lechtat pravé stehno a po chvíli se zakusuje minikřeč. Tak to potěš, domestik před nej hitem Krušnotona kolabuje. Camrda stále operuje na špici, Kapr si lebedí uvnitř grupy a já tiše odpadám!! Díra naskakuje, já skáču ze sedla do sedla, měním převody, jen ať se proboha nezakousne úplně.

Uff mrcha povolila a snad jsem ji odehnal, ale co budu dělat v tom kopci? Na těžký převod jsem si dolétl skupinu, musím s nimi vydržet! Ale co to? Kapr couvá... néé, teď nééé, až jindy! Je mi to strašně líto, ale tato skupina nám není souzena! Kapr si musí jet svoje tempo, já se k němu s radostí přidávám a Camrda po chvíli otáčení si též vystupuje. Hecuji ještě Kapra, ale zdá se vše marné. Musíme si to přiznat, pódium „50“ nám pomalu za každou zatáčkou mizí... Hold taková je realita, i když jsem pak ještě do konce závodu věřil, že si Kamila Koprnického s Robertem Kleinerem dojedeme, že třeba někde vypadnou ze skupiny.

Teď ale lámeme nekonečnou Dlouhou Louku, Camrda stále nohy z nebes bez známky nějaké krize a bojovník Kapr se pere se svými bolavými ploutvemi. A nahoře znovu rozjíždíme rychlovlak, který nás doveze k bufetu na Flájích, kde zastavujeme. Narvat kapsy, doplnit bidony a přesně na čas si nás docvaklo duo CFC. Zhlásit, že Vít'a má splněno, letos už jel se Saganem, s Křížákem a se Šlapkama! Tak to ještě bude jízda!

A taky že byla, po mých křečích ani památky a já si to začal ještě více užívat. Vždyť s klukama z jednoho týmu Kaprem a Camrdou to ani nejde jinak. Znovu sletět do Litvínova a zařvat si to velké Káááárel Vanček na 140km to prostě mělo grády. Jako dnes vidím, jak do Koloděj jezdil před pár lety s kolem v autě, protože by pak nedojel domů. Jak plápolal a odpadal v každém brdku. A teď jede jeden z nejnáročnějších závodů u nás průměrem přes 30km/h. a tahá dlouhé špice objížděčům republiky. Camrdo fakt skvělý výkon!

V Českém středohoří jsme sbírali skupinky i jednotlivce z dlouhé trasy, Vít'a organizoval kolotoč, který občas bohužel zadržával, hold každý jsme měli v nohách jiné kilometry. Před posledním bufetem si vzít nabízený bidon s čistou vodou a stříknout si za krk a na stehna trochu osvěžení. CFC staví na bufetu. Obdivovat nejlepší ženu na dlouhé a i borce, který jel s klipskami a tretrami značky Prestige a podle barvy čísla jel též 250km!

Lukov už spravedlivě dělil střední od dlouhé, stále jsem ještě žil v naději, že se na horizontu zjeví nějaký náš soupeř. A tak jsme i sjezdy roztáčeli do maxima. Kolem Milešovky se vyškrabat na poslední z vrcholů a blížít se k cíli. S Kaprem ještě zapolemizovat o nějakém týmovém odjetí společně s Camrdou, ale naše vyždímané nohy jsou proti.

Teplíce na dostřel, CFC si nás dojelo a začíná se pěkně nastupovat. 180km a nohy překvapivě drží. Tak to asi nebude za ramena, ještě se bude tvrdě závodit. Pár lidí jsme očesali, cílová zatáčka a poslat tam zbytkové síly. Safra stejně se to povedlo! Objetí s Kaprem a Camrdou, vidět ty oranžové dresy přes 6 hodin, to prostě nemělo chybu. Díky kluci, budu vzpomínat.

Radim – Krušnoton aneb rychlý konec, nový začátek

Letošní Krušnoton mi moc nevyšel, tak to tentokrát zkusím vzít stručně. Do Teplíc jsem vyrazil stejně jako loni s Klárou (tentokrát dostala startovné jako dárek k svátku, sama to chtěla) a ačkoli jsme přijeli docela včas, tak na náměstí v Teplících bylo ještě více narváno, než kdy jindy, a stáli jsme zase o něco více vzadu, než posledně. Tohle mě na těch maratonech v

poslední době už moc nebaví, že pokud nejsem něčí známej anebo nechci stát na startu nejmíň tak hodinu předem, tak že jsem odsouzen do boje ze zadních pozic. Tak ale co, to by nebylo to nejhorší, počasí vypadá, že bude pěkné, tak se docela těším. A to se ukazuje jako chyba, resp. opět se mi potvrzuje pravidlo, že když se člověk na něco docela těší, tak to většinou skončí nedobře. Tady se to projevuje konkrétně tak, že jak vyjedeme ze startovní ulice bok po boku s Klárou a kamarádkou Radkou, tak tam chci dát vpředu velkou a až úplně vidím, jak se začínám prodírat polem jezdců někam víc dopředu, jenže v tom co to, ozývá se takové nepříjemné chroupnutí a levá páka nějak neklade jinak běžný odpor, který normálně klade. A taky se nedostavilo prvotní ztěžknutí po přeskočení řetězu na větší převodník. Tak se koukám pod sebe a už vidím, že je zle, přesmykač je utržený, na řetězu drží jen na vodítku a tak nějak se divně mele o převodníky. Zvedám tedy ruku nad hlavu a zajíždím k obrubníku na levé straně (naštěstí jak jsem se chystal vyrazit dopředu, tak jsem si najel hodně doleva, takže to aspoň teď nemám ke straně vozovky daleko). Je jasné, že tohle sám neopravím, takže asi tak po 100 m pro mě maraton končí. A tady by příběh mohl končit ... anebo?

Anebo začínat. Po prvotním zhodnocení, že se jedná o závadu v polních podmínkách neopravitelnou, dávám závodu sbohem a snažím se vyřešit odstranění závady. V centru Teplic ale žádný servis nenacházím, tak nakonec dojdu zpátky až asi 1,5 km zpět k místu registrace a tam se to snažím vyřešit s klukama ve stánku Cannondale. Ukazuje se, že přesmykači asi ani nic není, ale praskl ten držák, na kterém je přesmykač uchycen k rámu. A ten držák je tam do toho karbonu přinýtovaný, takže to bude na nějakou větší opravu a je to zralý to poslat někam do fabriky. Provizorně lze aspoň udělat to, že se roznýtuje řetěz, vyndá se přesmykač, řetěz se zase snýtuje a dá se na to jet aspoň nouzově na jednu placku. Vybírám logicky malou a asi po hodině od startu vracím u časoměřičů čip a vyrazím už ne po původní trase, ale přímo na Cínovec s tím, že se na bufetu aspoň pořádně nažeru (startovné mám zaplacené, tak co), počkám tam na Kláru a pak pojedou s ní. Na kruháku v Dubí potkávám čelo střední trasy a cestou nahoru tak potkávám většinu skupinek a jezdců ze střední a dlouhé trasy, tak sem tam s někým známým zdravím a šlapu si v lidu nahoru opačným směrem. Na odbočce krátké trasy se mě regulovčící snaží odklonit po trase na Komárku, ale nenechám se, protože už mám dnes trochu jiný cíl, než samotný závod, a to bufet nahoře.

Na bufetu tedy doslova debužírui, aspoň tři chody to byly (ionťák 2x, cola 1x, chleba se škvarkama 2x, houska se salámem 2x, meloun 3x, kostičky sýra a rozinky nepočítaně), a zjišťuju, že takhle to taky není vůbec špatný. Z holek nejprve dorazí Radka, asi 5 minut po ní i Klára. Prý ji bolí záda, ale má radost, že mě vidí, i když psychicky to pro ni teď bude asi těžký, když původně sem jela jako můj doprovod a závod jela v postatě jen tak na okraj, aby nějak ukrátila čas, no a teď je z ní najednou lídr, co má domestika k ruce. První odjíždí Radka, my s Klárou asi dvě minutky za ní. Zpočátku se snažím Kláře trochu radit, co má zařadit a jak se má ze mě schovat (vítr tady na hřebenech fouká šikmo proti), ale když vidím, že by mě lídr nejraději poslal někam pryč, tak to radši nechám být a jedu tak, abych mu aspoň neujížděl. Na Vitišku pár lidí předjedeme a za Novým Městem se pak utvoří asi pětičlenná skupinka mixu jezdců z krátké a střední trasy, ve které dojíždíme k bufetu na Fláje, kde se opět potkáváme s Radkou. Tentokrát se zde zdržujeme jen krátce (dáváme nějaké koláčky, melouny, sýr a ovocného Birella) a po chvíli zhruba ve stejných rozestupech jako z Cínovce vyrazíme zpět na trasu. Já tedy ještě o něco později, neb jsem si za bufetem ještě odskočil na malou, ale Kláru dojíždím ještě před přehradou. Na trati vládne celkem přátelská atmosféra, lidi si mezi sebou povídají, taky tu jede někdo na skládačce s přehazovačkou, to bych prostě jinak asi neviděl. Pak nás dojede nějaká skupinka z dlouhé, chvíli se s nimi vyvážím a ejhle, dojíždíme Radku ještě s jedním chlapíkem, tak si vstupuji, chvíli si povídáme, a pak zase jedu chvíli úplně volně a čekám na Kláru. Říkám jí, že Radka je už před námi jenom kousek a ať se mě snaží ve sjezdu z Klínů držet aspoň na dohled, že bychom ji mohli dojet. Sjezd jedu na své poměry volně, skoro nešlapu, ale Klára se celkem drží a určitě je to pro ni rychlejší, než kdyby jela sama a musela si

přibrzďovat před každou zatáčkou, když to tu nezná. Výsledkem je, že dole na kruháku v Litvínově Radku skutečně dojíždíme, takže od této chvíle si vezu obě holky prakticky až do cíle za sebou. Ve sjezdu do Lomu Radka trochu ztrácí, tak na ni čekám, abych ji dotáhl zpět, Klára zrovna tento úsek jede pěkně svižně, tak nám to celkem trvá, ale někde před Duchcovem jsme už zase společně a celkem svižně uháníme směrem k cíli a ještě pár lidí i předjedeme. V Duchcově mi pak ještě padá řetěz, ale to vyřeším rychle a na konci města jsem zase zpět. Ono to byl dnes vůbec takový poloautomat, nejprve někde za Cínovcem mi to po nějakém drncnutí skočilo samo na velkou, to se celkem hodilo, pak za bufetem pod Flájema, když jsem přeřadil na největší pastorek, tak to zase skočilo zpátky na malou, to bylo taky dobře, no a v Duchově to místo na velkou spadlo úplně, ale co by taky člověk chtěl za přesné řazení bez přesmykače. Úspěšnost 66% je i tak myslím docela slušná. 1x11 je teď ve světě cross country celkem v módě, tak proč ne 1x10 na mé silniče, že?

V posledním horizontu za Hudcovem už to Kláře moc nejede, ale zuby nehty se udrží a dojezd tak mají holky mezi sebou na férovku, sám jsem zvědavý, jak to dopadne. Nejprve nás těsně před cílem přibrzdí autobus, který tam vjede ze zastávky přímo před nás a pak se ani nemá k žádnému pořádnému zrychlení, přes poslední kruhák před cílem se doslova plazí a neurychlí jej ani důrazné gesto „Pokračuj urychleně v jízdě!“ provedené policejní plácačkou od příslušníka zajišťujícího hladký průjezd. Za kruhákem odstupuji z první pozice a jsem zvědavý, jak si holky ten dojezd vyřeší mezi sebou, a ty si ho vyřeší krásně, chytají se za ruce a projíždějí cílem společně (Kláře to nakonec pípl o desetinku dříve). Takž takový byl můj letošní Krušnoton, sice začátek krutý a bodů do UAC nula, ale ve výsledku to bylo nakonec celkem příjemných 85 km v horách a ještě jsem trochu pomohl holkám, takže nějaký smysl to snad mělo.

Abych dostal zpravodajské povinnosti, tak na střední 180 km trase, kterou jsem měl původně jet, zvítězil Dominik Buksa (Future cycling team) v čase 5:24:34 h (33,3 km/h) před Filipem Endlerem a Václavem Nežerkou (oba LAWI author team), na krátké 110 km trase, kterou jsem nakonec částečně jel, se z prvenství radoval Němec Sven Holstein (Picardellics Velo Team Dresden) v čase 3:00:32 h (36,6 km/h) před Michalem Schuranem (AC Sparta Praha cycling akademie) a Michalem Kollertem (Specialized freelancer). A na královské 250 km dlouhé trase zvítězil další Němec Krzysztof Skupke v čase 7:58:11 h (31,4 km/h) před Slovákem Dominikem Sýkorou (CK Banská Bystrica) a Petrem Swaczynou (Ck Feso Petřvald). Odkaz na celkové výsledky je pak zde.

Tak zase za rok. Říkal jsem si pak zpětně, že mě asi Krušnoton vytrestal za to, jak jsem loni v obrovském vedru vzdal dobrovolně, tak tentokrát jsem musel vzdát zase a ještě k tomu nedobrovolně. Beru si z toho poučení a na autě budu radši celý rok vozit vyfasovanou nálepku „I love Krušnoton“ (už je tam nalepená) a budu doufat, že to bude jako odpustek stačit, a že příště už konečně dojedu, aneb třetí DNF za sebou už fakt nechci.

RiC – Ošidné pocity

Velmi špatné pocity na trati byly korunovány zlepšením oproti loňsku. Z toho mi plyne poučení, že na pocity se nesmí moc dát a Šlapat dokud žiju!

Tentokrát jsem se trochu rozepsal, takže report má dvě části:

Předehra

Je neděle ráno 14.8.2016 a já sedím ve vlaku z Teplic do Prahy. Před nějakými necelými osmačtyřiceti hodinami jsem seděl také ve vlaku, ale v opačném směru – z Prahy do Teplic. Železniční trať vede přes Ústí n. Labem. Před vjezdem na ústecké nádraží jsem si uvědomil, že jedu po trase, kterou jsem už v letošním roce absolvoval – byla to nezapomenutelná jarní akce „Rytířov“. První dvoukilo v sezoně. A já jedu na maratón, který asi bude posledním dvoukilem v roce. Skoro to vybízí k filozofickým úvahám – první a poslední se setkávají, věčný koloběh cyklistického života atd. Začátek, otvírák sezóny se mi vybavuje a

upozorňuje mě na to, co bude společné se „zavírákem“ sezony: utrpení v kopcích. Zatím co na Rytířově to byl jen jeden kopec, na Krušnotonu jich bude víc.

Konec filosofování a vzpomínání na jaro. Je léto a já mám za sebou závěrečný cyklomaraton. Jak to tedy o tom víkendu bylo?

Loňský model cesty vlakem s přespáním v Almondu se mi osvědčil a aplikoval jsem ho i letos. V pátek 12. 6. cesta vlakem do Teplic, kde jsem kolem 15. hodiny. Zbývá mi i čas na procházku Teplicemi. U prezentace mi udělá radost setkání s Jirusem & comp (rodinou). Pocit osamělého bojovníka, který jsem měl celou cestu sotva jsem opustil domov, zmizel. Už tu nejsem sám. Probereme ubytování, plány, pocity. Najednou se cítím součástí něčeho většího, i když viditelné to bude jen na startu a v cíli. Jirus a Dreamer, kteří také jedou dlouhou, to je podstatně vyšší level 😊

Rozloučíme se a já se jdu courat po Teplicích. Projdu si ulici Krupskou, kde za cca 15 hodin budu stát na startu. Pořadatele už připravili startovací bránu, plůtky, transparenty. Začínám pociťovat mrazení v zádech a určitou nervozitu jak to bude zítra.

O Teplicích jsem věděl, že je to oblíbené město oblíbené u arabů a tak jsem se rozhlížel, kdy nějaké uvidím. A dočkal jsem se. Araba bych asi normálně nepoznal, ale jeho manželku bez problému. Postava, ze které škvírou v nikábu koukají jen oči je nepřehlednutelná. I když to možná zní urážlivě, jediné, co mě napadá je slovo bubák. Konec konců, když jsme si jako děti hrávaly na bubáky, vypadali jsme podobně, akorát naše prostěradla byla bílá 😊 V Teplicích nebyla vzácnost vidět rozdílnou dvojici: chlap v šortkách a tričku s krátkým rukávem a 1-2 kroky za ním postava v černém habitu od hlavy až k patě. Zajímavé!

No, omlouvám se za odbočení od cyklistiky, ale nadalo mi to 😊

Dokončil jsem courání Teplicemi a vydal se zpět na hotel a zahájil přípravy na den D.

Hlavní dějství

Výstroj i výzbroj je nachystaná od večera a po probuzení stačí něco sníst, obléknout se, nastrkat do kapes gely a tyčky a vyrazit.

Když šlapu, tak žiju i v r.2016 Jak jednoduše to zní! Nejvíce starostí mi dělalo oblečení. Předpověď na den je ideálních 25°C, ale co ráno? Bývají chladná a teplé spodní prádlo by se hodilo. Jenže co s ním v Neznabozích? Konečné rozhodnutí bylo takové: pojedu krátké-krátké a ranní chlad ošetřím novinami pod dresem (lze je kdykoliv vyhodit) a starou mikinu, kterou vyhodím těsně před startem. A tak jsem také udělal, jen mikinu mi schovala Jirusova paní.

Před startem jsem měl v plánu se trochu rozjet, ale nějak mi to nevyšlo. Je přibližně 25 min do startu a před startbránou stojím skoro sám. Musím vypadat nedočkavě. Prázdné místo se ale rychle zaplňuje a za chvíli je plno.

Zdravím se Jirusem a Dreamrem, jakmile se odstartuje, uvidím je až za cílem.

Do startu zbývá už jen několik minut. Odkládám mikinu a noviny. Je teplo a dá se jet hned v krátkém. A předpokládám, že se brzy zahřejeme.

Je odstartováno. Jedeme za zaváděcím autem, balík se natahuje a smršťuje, klasika. První kopec je při výjezdu z Teplic, kde se balík natáhne a začne se dělit do skupin. Začátek chci jet co nejdéle ve skupině, bez ohledu na tepy. Ideálně až pod první kopec, kterým jsou Neznabohy. Skoro mi to vyšlo. Vystupuji si někde ve stoupání na Fibich, myslím, že to byl úsek někde kolem dálnice, nebo něčeho podobného. Ještě jsem viděl čelo závodu, ale tempo už bylo moc. V duchu jsem zamával Jirusovi a Dreamrovi a jal se regenerovat před Neznabohy.

Stoupání na Fibich je mírné a celkem jsem se v něm srovnal. Sice jsem jel sám, ale doufal jsem, že někoho dojedu v kopci.

Tak si tak spokojeně šmidlám pro mě přijatelné převody a začne mě předjíždět auto. Nejede tak rychle jako ostatní a za chvíli vidím proč. V háku mu jedou tři „závodníci“. Ještě stihnu vykřiknout „Hanba!“ a „Fuj“ a všimnout si jejich čísel. Jsou to startovní čísla z dlouhé trati 58, 59 a 9x. Později jsem se podíval do výsledkové listiny. Jejich jména jsou 58 – Popiolek Pavel

(vítěz v kategorii 50-59 let) a 59 – Bromš Roman (DNF), oba z týmu SK Universe. Poslední, třetí číslo jsem si nestihl zapamatovat celé.

Moje představa, že si v kopci někoho dojedu, vzala rychle za své a naopak, já jsem byl dojet (a byl jsem dojížděn ve všech kopcích celý závod). První, kdo mě dojel, byla Anetta Fingerová (zvítězila v ženách). V kopcích jela parádně, s lehkostí. Není proto divu, že mi ve stoupání na Sněžník ujela.

Nebudu popisovat jednotlivé kopce, je to vše na jedno brdo.

Jedu tak, abych se nezadřel a zároveň nespádl z kola, protože moje rychlost se v některých úsecích pohybovala kolem 6-9 km/h. Ve kopci se sklonem nad 8% lámu kliky s kadencí 50-60 ot/min, není to žádná sláva.

Nepříjemný kopec kolem Mikulova mi zpříjemní jezdci ze střední tratě, mezi kterými je dost Šlapek. Kolikáč na mě řve už z dálky, vidím Kapra, Milhoše a další. Jejich povzbuzování je příjemné, ale pobídky, abych se připojil, mi rozum velí odmítnout. Po pár metrech bych skončil úplně. S vědomím, že tímto setkáním už vše hezké pominulo, pokračuji dál.

Velké obavy jsem měl z úseku kolem Flájí. Nekvalitní povrch, zvlněný terén mě vloni hodně trápily. Letos ale ne. Jel jsem ve skupině ze střední a bez problému jsem se v ní držel, i když jela svižně. Mile mě to překvapilo. Stejně tak se mi dařilo při druhém průjezdu, když už jsem měl za sebou Dlouhou Louku. Konečně nějaké pozitivum!

Při prvním průjezdu Litvínovem jsem měl nepříjemný zážitek. Na kruháku, kterým je zakončen sjezd jsem se potkal s autobusem. Pořadatel se jej snažil zastavit, abych mohl projet, ale autobusák na něj kašlal a nacpal se tam. Musel jsem na poslední chvíli dost intenzivně brzdit. Podle předpisů měl sice přednost, ale když mu ten pořadatel signalizovat, aby stál....

Při druhém bufetu na Flájích mám v plánu trochu déle odpočívat. Orazím asi tak čtyři minuty a jedu dál. Úsek do Klínů je náročný, v jeho kopečkách budu ztrácet. Rád bych z Litvínova nějakou skupinu, ta by se do Středohoří hodila.

Pár skupin mě mine, ale v Litvínově nakonec jednu uvisím a ta mě protáhne rovinatým a větrným úsekem až pod další kopce.

Od vytouženého cíle v Teplicích mě dělí jen dvě nepříjemnosti: Lukov a Milešov. První je sice krátký, ale o to výživnější kopec. Už dlouho před ním strádám skrovné zbytky svých sil. Zcela v rozporu s příslovím „Neztahuj kalhoty, když je k brodu daleko.“ Já měl stažené kalhoty a to jsem ani neviděl řeku. Kolem mě je pár lidí a každý si s Lukovem poradí po svém. Někdo točí lehké převody a někdo, jako já, láme kliky. Dostal jsem se nahoru a zjišťuji, že to v rámci možností šlo. Hold „Strach má velké oči.“

Dalším strašákem je Milešov. Je to poslední kopec. Skupina z Litvínova se rozpadla a vytvořila se nová. Ještě před Lukovem mě dojeli dva němci, kteří důsledně používali pastorek 29 z. Nejeli o moc rychleji a tak jsem se jich držel.

V Milešově najíždíme společně a já sleduji, jak v poklidu točí lehké převody. Mých 25 zubů vzadu a kompakť vpředu jim nemůže konkurovat. Nicméně jdu trochu přes ně. Jejich lehké převody je zpomalují a já se svým „těžkým“ převodem chca nechca musím přes ně, abych udržel alespoň trochu rozumnou kadenci. Pokaždé si mě sice dojedou, ale jsem malinko rychlejší.

Hned na začátku kopce nás dojel další jezdec z dlouhé. Němci jedou střední, tak ti pro mě nejsou konkurence, ale tenhle konkurentem je. Trochu nám odjíždí a tak kašlu na něj, už toho mám plné zuby. V druhé polovině kopce ho ale dojedeme a já začínám přemýšlet, jak na něj vyvrát. Na vrcholu má tak 30 – 50 m náskok, nic co by se nedalo sjet.

Po zdolání Milešovského kopce mě opouští poráženecká nálada a začínám sprádat útočné plány jak vyvrát na toho jediného soupeře. Celkem bez problému ho ve sjezdu dojedu a předjedu. Daří se mi odskočit, aby mi nejel v háku. Mě to z kopce jede dobře, a protože do cíle je už jen kousek, nemá cenu se šetřit. Držím (pro mě) pěkné tempo a soupeře nechávám větrat. Sjedeme se až kousek před nájezdem na hlavní, kde vzorně spolupracujeme a střídáme se na špici.

U značky „Cíl 5 km“ nastupuji a odjíždím. Podařilo se mi soupeře utrhnout a teď už jen zbývá vydržet až na stadion.

Najíždím na hlavní, po které se přijede do Teplic. Před sebou vidím přejezd a na něm začala blikat červená! Jsem vzteky bez sebe. Brzdím a pomalu dojíždím k závorám, před kterými stojí 2-3 auta. Už se blíží vlak, snad to nebude velké zpoždění. Ohlížím se. Vidím blížící se skupinu, určitě v ní bude konkurence z dlouhé. Naštěstí u přejezdu je pořadatel (připadal mi jako zaměstnanec drah) a ten mě pustil hned po projetí vlaku, ještě před tím, než skupina přijela.

Až ke kruháku v Teplicích jedu maximum ze strachu, že mě dojedou. Nestalo se tak, možná se o to ani nesnažili, nevím. Za kruhovým objezdem ještě kousek a pak poslední odbočka. Před cílem spurtuji, i když jsem sám a nikdo mě neohrožuje.

Za cílem odevzdám čip a jdu hledat ostatní Šlapky. Vzájemné gratulace a šťastné unavené úsměvy.

Závěr

Kopce špatné, ztuhlé nohy nechtěly moc točit, na rovinách a zvlněném terénu dobrý. To už se asi nezmění. Překvapil mě závěr z Milešova, že jsem vydržel jet konstantní tempo, už zbývá ho jen zvyšovat 😊

Pocitově to bylo velmi špatné, ale výsledek oproti loňsku byl lepší.

Pořadatelé jako vždy na jedničku. Křižovatky zajištěné, bufety měly příjemnou a ochotnou obsluhu. Vše klapalo. Závěr: naprostá spokojenost. Omlouvám se za rozvláčnost

Strejda – A prece se to povedlo

Stredniho Krusnotoha jedu jiz poctvrte, trat je posledni tri roky je uplne stejna, takže tady lze porovnat svoji vykonnost s predchozimi lety. Prave predloni se nam tady ve spolecnosti RiC, Hrabos a Strejda povedl hodne pekny cas, jelo se nam vyborne, skupina byla velmi sehrana, nikdo nedostal vaznejsi krizi a bylo mi jasne, ze tamten vysledek (7:49) uz zrejme nikdy nezopakuji. Nicmene do sve tradicni tabulky stoupani zapsal jsem prujezdove casy prave z tohoto povedeneho rocniku, at vim v prubehu závodu, kolik ztracim. Na druhou stranu, papirove stredni Krusnoton je temer na chlup stejny, jako dlouhy Beskyd (vzdalenost a prevyseni). Takze pod 8 hodin bych to dat mel.

Uprimo receno, nepocital jsem s zadnou skupinou. Bylo mi jasne, ze Pepino bude chtit zajet rychlejsi cas, Hrabos taky nejspise mi ujede hned na zacatku. Nu a Kolbaba a Lenka, az je dojedou, tak to uz budou mit v nohach vic o 80 kilometru a taky o dva velmi tezke kopce, takže asi rychlost bude prece jen odlisna.

Taky poprve v zivote jsem zariskoval a vzal jsem s sebou jen jeden bidon. Sice budu muset se zastavit na kazde obcerstvomacce, ale zase mam skoro o kilo mene. Nu a do pradneho kosiku jsem nastrkal rezervni galusku.

Prubeh závodu vysel temer presne podle ocekavani: na zacatku mne ujel Hrabos, ale zaradil jsem se do dalsi skupiny a pod Komarku jsem se celkem komfortne dovezl. Pred vrcholem Komarky dojizdim Kolbabu, ale pochopitelne je pomalejsi. Mam tu uplne stejny cas, jako preloni, coz je dobry. Ve soupani na Mikulov predjizdim Lenku a Hrabose, který gentelmansky zustava pomoci dame. Ale dojel jsem taky stareho znameho Standu Polnara, který jede dlouhou. Ten mne dobre zna, chyti se mne a jiz mne nepusti az do cile. Nahore uz mam naskok asi 2 minuty. Prekvapuje mne to, ale zustavam v klidu. Pripojuje se k nam jese jeden zavodnik (podle vysledkove listiny je to Honza Huml). Zrejme mne taky odnekud zna, vyptava se na Ivcu. A taky se nas porad drzi, zrejme vi, ze pojedou stabilni tempo. Po prvim prujezdem Flaje jsou dva brdky. Maji docela nevyrazny vrholec, proto si myslim, ze naskok oproti predlonsku, co se navysil ji na 6 minut asi bude jen chyba mereni. Ale ne, Dlouha louka ma vrholec naprosto zretelny a tam ten naskok mam taky 6 minut. Zvlastni... Jim, piji, polykam anticrampy. Nicmene krece prichazeji presne tam, kde je cekam: v kratkych kopcich po dlouhych sjezdech.

Ale nastesti vzdy jen kratce a stridave: nejdrive do prave nohy, a az tam to povoli, tak do leve. Ale tocit porad muzu.

Po druhem Litvinovu se nam najednou skupina rozroste na 6 nebo 7 hlav. A jsou tu same zname tvare: Polnar, Kanadien, Pazout. Citim se najednou vyborne, a hlavne nemusim porad tahat, mohu se i orazit. Pred poslednim bufetem naskok cini uz 9 minut, porad se mi tomu nechce verit, ale zrejme je to pravda. Lukov a Milesov – to neni to prave misto na hrdinstvi, mam z tech kopecku velky respekt a jedu je jen na preziti. Na vrchou posledniho kopce rodil oproti 2014 minus 8 minut (zrejme to je buffet, pedloni jsme posledni vynechali). Dal uz jedu to maximalni tempo, na ktere jsem schopny. Nevyhoda je, ze pokud nekdo zrychli, to uz nemam sancí zareagovat. A tak nam postupne nastupuji a odjizdeji Kanadien a Huml, kaslu na ne, dojedeme ve dvou se Standou Polnarem, ktery je cely stestim bez sebe, ze to zvald s prehledem pod 11 hodin. Ja to mam za necelych 7:41, osobni rekord trasy, zlepzeni o 8 minut. Tak ted uz mohu ric, ze sezona byla uspesna.

Standa Prokeš - Krušnoton

Opět po roce nás vítají Teplice. S pátečním podvečerem bereme ubytování v Hotelu Green House, kde nás ale bohužel nečeká zabukované podkrovní apartmá, ale jen malý pokoj, do kterého se v pěti vejdemo jen tak-tak. Do podkroví zateklo po nedávných přívalových deštích, takže je neobyvatelné. Pro nás je to takové malé dějá vu, něco podobného se nám loni tady stalo, jen v jiném penzionu. Co teď naděláme, hlavně že máme kam složit hlavu.

Na letošní ročník Krušnotonu jsme vyrazili v opravdu silné sestavě. Dospělou část týmu, Petra Bělíče a Irenu Prokešovou, doplňují dva nezletilci Barča Prokešová a Tomáš Mrázek. Mám super tým a tedy docela velkou motivaci zajet zítra pořádný výsledek, konečně!

V noci popršelo, po šesté ráno vyrážím na kolo na ještě neoschlé silnice. Je však celkem teplo, kolem 16°C a oblačnost se protrhává. Tohle je typické. Podobné počasí, kdy je dopoledne nevlídno a na odpoledne se udělá hezky, jsem v Teplicích zažil několikrát.

Na startu se schází odvážlivci, pro které je maraton výzvou a brutální trať Krušnotonu jí bezesporu je. Zdravím se s Jirkou Zárybnickým, kterému to letos jezdí skvěle, a já doufám, že si to na trati dnes rozdáme. Poslední dobou se mně lepí smůla na paty, ale místní trať mě sedí a měl bych mít předpoklady prodat tady svou výkonnost. Zatím jsem při svých pěti předchozích startech neodcházel s prázdnou.

Startujeme v sedm do mlhavého rána. Start dlouhé trati je v Teplicích zorganizovaný ukázkově. Městem projíždíme vycházkovým tempem za autem a ostrý start je až za městem. Letos se v prvních desítkách kilometrů maličko blázní na špicí. Pro mě je to trochu nepochopitelné, nejedeme závod na sto kiláků. Sjíždět samostatné úniky mě přijde naprosto zbytečné. Jak se blížíme pod první stoupání na Neznabohy, situace se uklidňuje a první kopec jako vždy prosívá čelo závodu.

Následující sjezd nemám moc rád, místy je to hodně hrbaté, ale je třeba jet rychle, aby člověk nechytil moc velkou díru. V závěru sjezdu mám divné pocity od zadního kola, jako by nedrželo v zatáčkách. Že by opět defekt? Na to guma nevypadá, asi se mně jen něco zdá.

Konečně konec sjezdu a najíždíme na hlavní silnici. Stále je poměrně mokro a místy jsou i větší kaluže. Chvilu uklidnění a najíždíme do dalšího stoupání na Sněžník. Po pár stovkách metrů na výjezdu z města ke mně přijíždí Patrik Swaczyna a říká: „Lítá Ti zadní kolo!“ Rychlý pohled dozadu a fakt, na zadním kole mám osmu jak Brno. Vzápětí na to se ozývá ostré „Pink!“ a vpravo od cesty něco zašustí v křoví. Ani nemusím hádat, právě jsem přišel o drát v zadním kole. No nazdar! Jenže navzdory tomu, prohnutí ráfku není tak velké, aby kolo třelo o zadní stavbu.

Zvedám hlavu a dopřic! Řeším kolo a čelo mě začíná rychle ujíždět! Zapínám forsáž a kličkuji mezi odpadlíky. Jenže skupina už je odskočená a jede pěkně. Pokračuji tedy sám a na vrchol Sněžníku přijíždím se ztrátou. Nejen, že stále nechápu, jak bez drátu v zadním výpletu můžu

pokračovat, ještě si musím sjíždět čelo. Naštěstí Patrik zůstal také trochu zpět a společně se v horní rovinaté pasáži dovážíme dopředu.

Čeká nás další sjezd a já se docela děším, co bude dělat zadní výplet. Jenže nemám jinou možnost, náhradní výplet je v doprovodném autě, které na mě čeká na Nakléřově. Musím se pokusit tam dojet. Úvodní serpentýny sjezdu jsou mokré, jede se tedy opatrně, což mně vyhovuje. Jenže závěr je poměrně rovně a místy se jede sedmdesát. Jedu jak na jehlách a stále čekám nějakou zradu od zadního kola. V zatáčkách nedrží stopu, s tím se nějak poperu, ale kdyby se mně teď zablokovalo, nevím, co bych si počal. Asi nic. :-(

To bychom měli, jsem dole a zatím bez ztráty kytičky. Teď už jen vyškrábat se na průsmyk. Zpočátku to jakž-takž jde, ale v půli stoupání začínám za čelem ztlačovat a ačkoli jedu podlahu, kolo jakoby ztěžklo. Závěrečný prudký úsek už tlačím z posledních sil a mám pocit, jako bych jel na těžkém zimákovi. Čelo závodu je definitivně v tahu, беру si flašku od Ireny a Petrovi měduji instrukce k výměně zadního kola. Mají auto stát kousek vedle, nechci ztrácet čas čekáním. Jedu dál. Musejí mě předjet a na vhodném místě na mě počkat.

Pochopili a po pár kilometrech na mě čekají na otevřeném vrcholovém úseku. Daří se mě výplet vyměnit ještě před příjezdem druhé skupiny, takže mám chvilku čas odskočit si na malou. Mám dobrý výhled za sebe a skupinu už čekám. Čítá tak osm lidí a je tady i Patrik. Skupina se jakž-takž snaží spolupracovat a zakrátko najíždíme na sjezd. Letos je to tady lepší, jedeme po úplně novém asfaltu, po dírách z loňských ročníků ani památky.

Před Krupkou se k nám dotahují další závodníci a skupina se rozrůstá. Je tady Roman Broniš, Pavel Popiolek a i Pavel Kuda. Jsem napjatý, jak mě to po těch problémech pojede v kopcích. S původním výpletem jsem pozbyl i kazetu s 27 zubovým pastorkem. Na náhradním výpletu mám největší pastorek jen s 25 zuby, v prudkých pasážích to bude trápení.

Je tu Krupka a zakrátko najíždíme do stoupání na obávanou Komáří hůrku. Úvodní strmá pasáž se mně v závěru pěkně zajídá, ale v lese se rozjíždím a bez problémů se držím s čelem skupiny. Na vrchol dojíždíme v redukovaném počtu, ze známých tváří chybí Pavel Kuda a Roman Broniš. (Později jsem slyšel od Pavla, že Roman to zabalil už pod kopcem, byl po nemoci a necítil se dobře). Vrcholová pasáž je proti větru a tak se snažíme střídat. Na Cínovci chytám bidon od Irči a i ostatní zajíždějí k bufetu. Frčíme dolů po suché silnici do Dubí, v půli sjezdu projíždíme stavbou, ještě že je skoro sucho.

Krátké intermezzo po hlavní silnici k Hrobu využíváme na doplnění energie a přípravu na další stoupání k Novému městu. Tohle tempové stoupání s průměrem kolem 9% nebývá problém. Vyjíždím ho bez problémů s čelem skupiny. Opět nás maličko ubylo. Sjíždíme se do malé skupinky a užíváme si poprvé úsek před nádrží Fláje. Na občerstvovače někteří stavějí, zatím je tady volno, v druhém kole už to bude narvané. Já mám tým až u hráze, kde chytám bidon od Irči. Ještě poslední brdky za hrází, kde je ale pěkný asfalt a dobře to jede. No a pak následuje cyklistická nirvána, nádherný vlásenkový sjezd do Litvínova. Dle svých zvyklostí najíždím z první pozice a opět si jej neskutečně užívám. Je tam sice ještě pár mokřých míst, ale jinak paráda.

Za kruháčem ve městě se sjíždíme a kluci maličko hudrují, že jsem to moc pral. Vysvětluji, že to mám už najeté a tak si to chci užít. Máme chvilku klidu před posledním krpálem na Dlouhou louku a tak se odpočívá a vykecává. Do stoupání si najíždím na čele a snažím se jet si své tempo, které mě vyhovuje. První půlka stoupání má příjemný sklon, ale v závěru se kopec začíná utahovat a jde do tuhého. Skupina se natahuje a já jim maličko odjíždím. Musím si jet svoje tempo, také s ohledem na to, že mě chybí nejlehčí pastorek. Obzvláště těžké partie v závěru jezdím ze sedla. Konečně je tady vrchol. Kluci mě dojíždějí a zůstali jsme jen ve čtyřech. Pavel Poliolek, Patrik Swaczyna, německý závodník Franz Ehm a moje maličkost.

Úsek přejezdu z Dlouhé louky k hřebenovce na Fláje moc nemám rád. Silnice má dost hrbatý asfalt. Je to paradoxní, protože právě na tomhle úseku jsou moc pěkné výhledy. Jenže, když jedete závod, tak na koukání kolem moc času nezbyvá. I když, to že jedeme krásnou krajinou,

zaznamenávám. Střídáme se na špici a po nájezdu na hřebenovku začínáme potkávat jednotlivce z krátké trati. Jedeme stále poměrně svižně a spolupracujeme. Druhý průjezd kolem bufetu je letmý, ten je stejně v obležení jezdců z krátké. Závěrečná předávka flašky u hráze proběhne také v pořádku a pak mě kluci kolegiálně pouštějí do čela na druhý sjezd do Litvínova. Divokou jízdu dolů si zdá se tentokrát užili všichni, usuzuji podle nadšených komentářů Franze Ehma v Litvínově. Stále jedeme ve čtyřech, ale už v Litvínově dojíždíme prvního odpadlíka, který se k nám připojuje. Chvilku klidu prokecám s Patrikem. Jeho cesta k cyklistice byla rozhodně zajímavá. Vždy mě fascinuje, jaké motivace dokáží člověku v životě naprosto zpřeházet priority a posunout jej někam jinam např. směrem k cyklistice.

Konečně Lom a odbočka doprava. První část objezdu Bíliny je fajn, po pěkném asfaltu pěkně odsypá, jen trochu vadí pravý bočák. Stále dobře spolupracujeme a občas sebereme odpadlíka z čela. Co se mě vždy zajímá je úsek před posledním bufetem v Braňanech, kde je to drbačka po rozbitých a hrbatých silnicích. Není to příliš dlouhý úsek, ale po těch těžkých horských kilometrech, co už máme dnes v těle, je to vždycky opruz.

Konečně nás nenápadný sjezdík přivádí k začátku stoupání na Lukov. Kopec je zpočátku mírný, ale já vím, že se pak bude utahovat. Vysunuji se na čelo a rozjíždím tempo. Rozhodně nehodlám dojet v poklidu se skupinou až do cíle. Plán je jasný. Pokusit se skupinu maximálně zredukovat, případně z ní sólo odjet. Dostávám se do tempa a jedu hranu. Je vydám zákaz ohlížení, až na vrcholu!

Ve střední pasáži dojíždím Karla Soušku, který toho má evidentně plné kecky. Stíhám na něj houknout pozdrav a zakusuji se do dalšího výšvihu. Ne nadarmo přezdívám Lukov – schody do nebe. Stoupání se tady několikrát prudce mění. Konečně se blíží plochý vrchol za vesnicí. U cedule se ohlížím, ale sto metrů za mnou je prázdné. Super!

Krátký sjezdík lesem znám jako své boty, ještě předjet nějakého osamělého cyklistu a je tu Milešov. Teď hlavně pozorně! Za ostrou pravou u hospody rychle shodit na malou, vzápětí se odbočuje vlevo o 180° přímo do kopce. Perfektně to trefuji a v kopci okamžitě nabíhám na plné obrátky. Úsek před vjezdem do lesa je dlouhý a prudký. U lesa se otáčím. Vypadá to dobře. Za sebou mám zřejmě jen jednoho pronásledovatele tak cca 150-200 metrů.

V lese stoupání povoluje, stále jedu naplno a vyhlížím značku poslední tisícovky. Na posledním kilometru se kopec několikrát zase utahuje a já už začínám jet na výpary. Posledních pár stovek metrů vytlačím opravdu z posledních sil. Konečně vrchol a do cíle 20 kilometrů.

Sjezd do Kostomlat mám najetý, to jede samo, zbývá vydržet těch patnáct rovinatých kiláků. Fouká nepříjemný levý bočák, ale cíl je blízko. Zezadu se ke mně nikdo neblíží. Držím vysoké tempo a ukrajuji poslední kilometry. Na příjezdu do Teplic už vím, že náskok je dostatečný, takže poslední dva kilometry jedu v poklidu. Projíždím cílem, kde na mě čeká můj skvělý tým! Závod jsem zvládl v čase 8:20:13 na celkovém 13. místě. V kategorii na mě bohužel zbyla nepopulární brambora. Ovšem vzhledem k technickým problémům, které mě postihly se zadním kolem, to zase tak špatný výsledek není. Naši kategorii vyhrál skvěle rozjetý Jirka ZÁRYBNICKÝ, který si navíc dojel pro celkové čtvrté místo. Druhé místo si vyjel Bedřich Průcha a třetí místo patří Danielu Pápežovi. Soupeřům posílám velkou gratulaci!

Velké poděkování posílám organizátorům závodu! Je fajn, že drží standard. Jejich maratonská trať je parádní, má odpovídající parametry a vede krásnou krajinou. Letos byla opět skvěle zabezpečená a označená, i když já už bych na ní trefil snad i poslepu. Letos jsem v zázemí zaslechl názor, že je dlouhá trať moc těžká. Já říkám, zaplať bůh, že je tak těžká. Lehkých tratí je na všelijakých rádobě maratonech jako máku. Buďme vděční, že je ještě dnes někdo ochotný takové tratě stavět a zabezpečit pro závod. Organizátorům přeji, aby ten vysoký standard drželi nadále a pokud to jen trochu půjde, příští rok zase určitě přijedu se pořádně vytrápit.

V té souvislosti mě napadlo, jak je to vlastně s účastí na dlouhé trati vzhledem k věku a výsledek mě ani tak nepřekvapil. Kategorie mužů 40-49 let je s přehledem nejpočetnější. Z celkového

počtu 110 klasifikovaných závodníků na dlouhé trati bylo 43 procent z naší kategorie. Podrobný rozpad viz příložený obrázek.

Závěrem velké poděkování mému doprovodnému týmu. Všechno zvládli skvěle, včetně neplánované opravy kola na trati. Tomáš navíc všechno pohotově zachytil, takže všechny důležité momenty jsou v příložené fotogalerii. Ty prapodivné žluté „struktury“ v kufru auta jsou „Mimoni“, sádrové figury zakoupené na Cínovci. Velké poděkování také patří Ivošovi a firmě BarčaTrans za zapůjčení doprovodného auta. Moc a moc děkuji!

A jak to vlastně dopadlo se zadním kolem? Špatně, je na odpis. Poškozený výplet by se ještě dal vyměnit, ale prasklý ráfek to už nerozchodí. Po šesti sezónách tenhle výplet prostě končí, oprava by byla příliš drahá. Raději se pro příští sezónu podívám po nějakém novém. Osobně můžu mluvit o velkém štěstí, že jsem na takto zničeném výpletu bez pádu ujel nějakých 30 kilometrů. Můj strážný anděl se v sobotu měl co ohánět. Také jemu posílám své poděkování!

Poslední poděkování patří fanouškům, kteří sledovali závod on-line na webu a neviděli moje jméno v průběžných výsledcích. Přesto drželi place až do konce.

miratm

Krušnohon 180. Startuji až v druhé polovině a vyjíždím až 2 minuty po odstartování. Od začátku svižně se proplést někam dopředu. Sem tam už někteří nechávají díry a je to dost náročný, ale stíhám to ještě před Krupkou a trochu si v předu ještě orazím. Komárka klasika svým tempem a nahoře se nechávám dojet skupinou cca 20 lidí a takhle jedeme na Cínovec, Mikulov, Fláje a do Litvínova. Na Dlouhý Louce jsme nahoře z původní skupiny asi ve 4 a v kopci jsme nabrali pár nových lidí. Kus před Flájema mě chytají křeče do levé nohy a následně i do pravé. Propadám se skupinou, ale koušu se, dávám těžší, zařvu si a poslední brdek před sjezdem nějak ze sedla přelezám. Pod Flájema už to je za mnou, ale už jedu opatrněji a chvíli nestřídám. Cestou do Středohoří se dost rozfouká a je to pěkně nepříjemné. Před bufetem v Mirošovicích odpadám ze skupinky, ale vracím se, pak ještě jednou, ale v Lukově mi odjíždí definitivně. Ve sjezdu se dávám trochu dohromady a Milešov už relativně jde, hlavně druhá půlka. Nahoře jsme s Česou a ještě jedním a sjezd do Teplic si chci užít a ještě trochu vylepšit čas. Je z toho pěkná časovka, až mám chvílemi pocit, že jsem to přehnal a už nedojezu. Nakonec ještě v Teplicích předjíždíme jednoho závodníka a je z toho nakonec pěkný 30. místo celkově z 203 a do 30 let 8./34.

Jirus

Jelo se fakt dobře, žádná zásadní krize. Občas jsem zadíral, ale jinak jsem si jel víceméně svoje. Jen když jsem se snažil v kopcích odpárat soupeře v kategorii, tak jsem musel zabrat víc. Celkově 4. v kat. 1. - super. Jen škoda, že jsem musel zastavit na posledním bufetu. Tam mi ujela dvojice, co pak byla na prvních dvou místech.

svobodak

Dětská trasa na Krušnohonu, pro mě osobně pořád dost těžká (...závodím od začátku na plno. V prvním a vlastně i posledním kopci dne na cca 30km si již dole vystupuji a propadám se startovním polem hluboko dozadu. Prostě nohy nejedou. Asi km před vrcholem Cínovce, mobilizuji všechny své síly a snažím se jet zpět vpřed. Daří se to, borci přede mnou na kopci většinou parkují. Jedu tedy neustálí doraz a mímím třetí a druhou skupinu. Na Flájích před sjezdem do Litvínova mizím společně s germánskými partáky druhému balíku z očí a jedeme až do cíle šrot, pravidelně střídáme a sbíráme ještě cca další dvě mrtvoly :)...nakonec je z toho 13. flek celkově. Spokojenost? Na bodě mrazu, nicméně další posun směrem nahoru a dopředu :)...letos s tím asi víc moc neudělám.

Andre

Krušnoton - tak letos na krátké trati. S Jirkou do koridoru jdeme už 40 minut před startem, a vyplácí se. Takto vpředu jsem snad ještě nikdy nebyl, a hned po startu jsem kousíček za čelem, takže nemusím nic dojíždět a nikam se cpát. Balík jede pěkně společně, pod Komárkou se dělíme, a já jsem pořád v hlavním balíku. Po jediným velkým kopcem dne jsem tak na 25 pozici. V kopci mám perfektní nohy a dojíždím si skoro až do čela, jenže pak se stejně trhne 15 lidí a ty už neuvidíme. Po kopci se to celkem sjíždí a jede nás snad 30. Chvilku se jede pak zase ne. Kousek za Flájema odjíždí Kuba Svoboda s Filipem Ptáčníkem. Filip se pak vrací zpět, ale Svobodák už to do cíle vydrží sám. Po průjezdu Litvínovem si začneme pěkně nastupovat, je třeba to trochu roztrhat. Jdu snad do deseti nástupů, ale nepodaří se mi s nikým odjet. Nakonec odjíždíme až před Duchcovem ve čtyřech a celkem to vypadá dobře, ale na kraji Teplic nás ještě pár lidí sjede. kilometr před cílem nastupuje zase Filip, já jsem na čtvrté pozici, tak ještě chvilku čekám, ale hned za posledním kruháčem jdu na špic, pak poslední zatačka a spurt. No Filipa jsem o pár cm nedojel, ale vyhrál jsem aspoň spurt skupiny. Takže celkově 18 a v kategorii 9 místo. Pěkný závod to byl a hezky jsem si zazávodil, takž příští rok zase asi krátkou.

Kolbaba

Krušnoton 250. Tak dneska to vyšlo. Od začátku jsem jel ve skupině, docela dost rychle, pak jsme ale stačil i v kopcích až na Sněžník. Tam se skupina rozpadla a jeli jsme po dvojicích, pod Komárkou jsme byli rychleji než čelo krátké, tak jsem potkal Vencu a Lawi a pak celý balík. Igor mě dojel těsně pod vrcholem, ale zahákovat se nedal, přeci jen měl 30 kilometrů a já 100. Potom střídavě, chvílemi jsem toho začínal mít dost, ale Mikulov se jel dobře a dál taky, ovšem Dlouhá Louka už byl docela boj a přes Středoohoří už to hodně drhlo. Kupodivu jsem se po sjezdu rozjel do tempa a před cílem předjel dost lidí, až jsme se divil. Čas 1:33 je asi maximum, co se dnes dalo, hodinu pod limit, takže spokojenost, určitě nejlepší ročník

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – 222 Královských kilometrů

Report z lonskeho Krale Sumavy se jmenoval 222 Královských narozeninových kilometrů, protože v den akce jsem slavil narozeniny. Letos bych mohl nadpis reportu prakticky zopakovat, byt se o dva dny datumy rozchazeji. Ale poporade, letos je totiz nový formát Krale. Před rokem to byla jen vyjizdka, která ale i tak měla své kouzlo a jelo se slušné tempo. Letos dostavame konečne merici chipy a tím se Kral Sumavy obnovuje i ve své závodní variantě. I když ne tak docela. Jsou měřené 4 úseky v celkové délce 26 km, celá trasa měří 160 km. Určite správný krok kupředu, tím padem dorazí i vic závodníkovi, letos tak tento formát naláka i třeba Jiruse, naši maratonskou star, nebo další star Michala Kose, o Jirkovi Vorackovi nemluve.

Start je v 7:30 z Klatov, jedu ráno ještě na prezentaci, cestou se valí po silnici místy mlha, ale má být deluxe letní počasí, 30st, jasno bez mracku, dokonale počasí na konec léta. Všechno jde jako po drátku, rychlá prezentace, zaparkovat vedle Kapra a Jiruse, sestavit kolo a jít na start. Je ovšem docela zima, není divu, po ránu teplota klesá k 10st. Beru tak navleky na ruce, až se oteplí tak je odložím. Kluci si ze mě dělají srandu, ale jistě mi ráno ty nableky zavídi. Odstartujeme a jedeme po cyklostezce do Besin. Tenhle úsek vůbec neznám, je pěkný, ale místy trochu rozbitý, takže trneme, aby neprisel zbytečný defekt. Jirus s Jirkou V. stavi na toaletu, stavím taky, ale Kolikac s Kaprem nam odjíždí. První měření úsek je na 20km za Velharticemi, je to kopec na Keply. 4km, převýšení 255m. Sice už není zima, ale cítím se ještě takový zatuhlý, po vzoru Jiruse jsem před závodem přestal hlídat zivotospravu a večer si dopral skvelou Susickou klobasu na grilu. Před premií stavíme asi potřeť na toaletu, mne se ani moc nechce, ale kluci asi chytli to co mě potkalo na Krušnotonu. Najíždím na premií s Jirusem a Jirkou V.

a je to peklo. Jirus nasadi svoje silene tempo a ja jen visim za oci. Predjizdime Kapra. Ve dvou tretinach kopce si musim vystoupit, tempo Jiruse je na me moc, skoda do konce premie uz moc nechybelo, ale proste to neslo. 20vt ztrata na Jiruse a jen o malo mensi na Jirku.

Tim padem jsou karty pro dnesek rozdane, ale uvidime dal. Padame dolu, trochu si orazime a uzivame si zacinajici krasny letni den. Ale to uz blizi druhy mereny usek, který vede z Hartmanic na krizovatku pobliz byvaleho Zhuri. 10,5km a 500m prevyseni. Prubeh to ma takovy, ze Jirus poodjede na zacatku, ale protoze je tu i kratky sjezd a par zatacek a rovinek, s Jirkou nakonec v pulce Jiruse dojedeme. Nejprudsi je konec, který zase sedi Jirkovi a premii tak vyhrava, pak Jirus, ja dalsich 28vt ztrata. Po premii potkavame i Michala Kose, který do te doby jezdil useky bez nas, takže se domlouvame ze je bude jezdit s nami. Vypada to ze nase ctverice je na tom v celkovem poradi nejlepe s rozestupy do jedne minuty. Nahore chvili pauza, coz mi moc nevyhovuje, ale co se da delat, je to koneckoncu i napul vyjizdka, takže jsem v klidu. Alespon se da dobrat voda nebo iontak, slunce zacina pripalovat, ale porad je prijemne. Pak jedeme pres Hartmanice ke tretimu useku. Jede nas pekny balik s kluky z Axonu. Mam docela hlad, tak postupne беру co mam v kapsach. V treninku nikdy takovy hlad nemam jako ted, takže ty merene useky staly opravdu hodne sil. Mozna jsem si ty Susicke klobasy mel v patek vecer dat dve.

Prijizdime pod treti usek, coz je legendarni stoupani Svojse - Zhuri zezdola od Rejstejna, 8,5 km a skoro 600m prevyseni. A prichazi asi jediny negativni zazitek dnesniho krasneho dne. Casomira s chipovym kobercem z prvnioho useku jeste neprijela a my na ni cekame. Nejdriv 10 minut, dobra tak se projizdime sem a tam. 20 minut, uz nas to moc nebavi. 30 minut, casomira porad nikde, uz i ja rezignuji na popojizdeni a jen stojime a cekame. Konecne je tu casomira. 100 lidi tu uz nervozne ceká a blokuje krizovatku. Tohle se nepovedlo, ale budme tolerantni, stane se, nikdo to schvalne neudelal, priste to bude lepsi. Ja to tak беру a na nikoho se za to nezlobim. Mozna i timto ze me spadla takova ta nervozita a uz vubec neresim, jak dneska dojedu. Nechame odjet balik a do kopce najizdime v te nasi silne ctverici. Visim vzadu, v 1/3 kopce nastoupi Michal Kos a poodjizdi. Visim za Jirusem a Jirkou, chytam i mensi diru, predjizdime Kapra s Kolikacem, povzbuzuji. Jedeme totalni srot, vim ze to bude muj nejlepsi cas na tomto kopci. Pak se na kluky zazracne dotahnu a pod vrcholem jim dokonce poodjedu. Na otevrene plani drzim mirny naskok, je tu vyfrezovana silnice, malem netrefim cilovy koridor. Nakonec najizdim symbolicke 2vt na Jiruse a 9vt na Jirku V. Jsem moc spokojeny i kdyz vim, ze na kluky to stacit celkove nebude.

Jedeme na Kvildu, pak Srni, kochame se krajinkou. Rozkopany usek z Modravy, nic moc, tady se ma jet za dva tydny SUAC casovka, no asi nam ji zkrati. V Srni je poprve horko, ale i obcerstvovacka. Tvarohovy, marmeladovy satecek, pomeranc, krasa, ale radeji se moc neprejist, jeste nas ceká jeden usek. Odolam tak chlebu se sekanou, i kdyz na nej mam hroznou chut. Jedeme dal a konecne se mi jede cim dal lepe a lepe. Citim ze bych na poslednim useku mohl jeste neco predvest. Kluci uz se tesi na cil, ja na Pancir a bonusou trasu, i kdybych ji mel odjet sam. Prasilske kostky a muj historicky Garmin leti na zem. Nastesti ho hned nachazim a kluci na me cekaji. Garmin funguje, jen je zase o neco vic obouchany. Posledni mereny usek je tu, Vysoky Hrbet. 2,75km a 143m, skoda ze je to nejkratsi usek. Jede se mi skvele. Sice nastoupi dole Michal Kos, ale tim druhym kdo za nim vyrazi jsem ja. Sice ho nesjedu a kluci za mnou me zahy dojedu, ale pak se mi povede jeste jednou nastoupit a mensi diru chyta Jirus. Jirka se za mnou drzi jako kliste a jak vidi horizont, jde preze me a jsem to zase naopak ja, kdo je rad ze jede v haku. Kratky sjezd a cil je tu, dojizdim stejne s Jirkou, Jirus par vterin za nami.

A tim je zavod u konce! Odevzdame cipy, kluci rikaji ze na bonusovou trasu pres Pancir nepojedou a tak odjizdi. Ja cekam na Kolikace s Kaprem, kteri zahy prijizdi. Spolecne s Turistou a kluky z Axonu si pak ten konec uz jen uzivame, krasny Pancir, sjezd pres Hojsovku i Nyrska prehrada. Zato usek z Nyrska do Klatov se pro me meni v regulerni paty mereny usek. Zejmena Turista rozjizdi jeho typicke tempo a ja jak jsem uz prosity z tech skoro 200 km, tak i

v haku trpim. Garmin ukazuje 31 stupnu, ale Klatovy se uz blizi, zase jsme to letos dokazali, 206km na tachometru a pocit dobre odvedene prace se vleva do kazde moji bunky. V cili se dozvidame ze vyhlaseeni bude v pul seste, takze mi to neda a jedu se z te Turistovo spice jeste jednou vyjet, tentokrat uz ale opravdu svym pohodovym tempem. Koncim po pate hodine na 222 km a tim se dostavam k tomu ze mohu pouzit stejny nadpis reportu jako pred rokem.

Pak uz nasleduje vyhlaseeni, 2. misto v kategorii za Jirkou V, o 36 vterin a celkove 4. misto za viteznym Michalem Kosem. Muze se to zdat jako maly rozdil, ale na ty dva kluky a Jiruse jsem dneska nemel sily, navic od treti premie jim uz stacilo si hlidat pozice a moc neztracet. Kazdopadne format závodu to byl hodne zajimavy, plus to pulhodinove cekani na hlavni mereny usek, tam nikdo nevedel jak se mu to pojede a mam radost ze se mi tam nakonec jelo docela dobre, ostatne podle Stravy jsme si tam myslim vsichni udelali rekordy a atakovali nejlepsi dosazene casy, to vse v pouhych ctyrech lidech s podobnou vykonnosti, kteri se vzajemne v kopci vybicuji k takovym krasnym vykonum, to je to proc me cyklistika tak bavi, sdilena bolest, radost, emoce. Kral Sumavy 2016 je minulosti a ja drzim organizatorum palce, aby se jim za rok povedlo uskutenit neco podobneho a akci posunout o dalsi pomyslny krok dopredu, Kral je jenom jeden a plne si to zaslouzi.

Koník – Nová doba chce nové závody

Tak letos popatnácté na silničního Krále. Dlouho vypadalo, že se letos pojede opět jako vyjíždka. V červnu na Houšteckým koukám, kdo to přijel na závod - Ogar, pokecali jsme, odjel závod, já to klukům odmával a než odjížděl, tak mi pověděl sladké tajemství... Příští týden jdeme jednat na ČP, Král pravděpodobně bude ve formě Vrchaře či Gran Fondo – měřené úseky..... V červenci byla radostná zpráva oznámena do světa. A tím začalo peklo...

Tréninkové a organizační. Nebyl čas na trénování (předělávali jsme topení u babi) a vypadlo ubytování na ISS. Jako vždy, čas postupně vše vyřeší. Dodělali jsme topení vč. podlahy. Ubytování jsme sehnali na jiné SŠ (bylo sice dražší, ale moderně udělaný a v klidném prostředí s vyhlídkou na Šumavu) a nakonec došlo i na postupné najíždění kilometrů. Král žádá připravené. V pátek jedu směr Klatovy, zajistil ubytování pro Luba, Strejdu a Kolbabu. Sjížděli se jak švábi na pivo, na kterém si nakonec večer pochutnali. Luboš přijel ve ¼ na 12, vzbudil mne a poté se mi do rána už pořádně nepodařilo usnout. Ráno v sedm balíme, hadry na sebe, krátká – krátká, modrá obloha, 14°C (Dreamer – kde máš těch 17°??) Mizíme na start, který je na počátku cyklostezky u Městského parku...Foťák a oběhnout startovní pole... Šlapky skoro v plné palbě - Dream Team VŠ : Jirus, Dreamer, Kapr, Turista, Kolíkáč – chybí Čespa. Dále je tu šéf týmu A – Strejda spolu s Kolbabou a Fousáčem s dcerou, je tu Aqua, Frištnský... jdu fotit peletón, spousta známých tváří Vejvoda, Ogar, a někdo mává: Košík – co ty tady: Jedu podpořit pořadatele. Je nás tu víc (Spartanů). Vidím Jirku Voráčka, fotografuje paní Práglová... a už je tu proslov, hrají Manowar.... Jen ty zvony chybí. Jednou na ně dojde... A šlapéééém, spousta fotografů, jsme jak hvězdy na TdF. Stezka se začíná pomalu vlnit, ale prvních deset kilometrů jedeme spolu !!!! TOP kluci se pomalu rozjíždějí, Jirus trénuje opravu přehazovačky, zastaví, opraví, kolem se mihne orange čára, a opět stojí, opravuje, zase ta čára,..a ještě jednou, ale to už jsme odbočili na Podolí (to se snad nemělo jet (špatně jsem četl mapku), bože to bude Maloničák – nenávidím jej) a k tomu Zámýšl – furt 6-7/10% 1.MÚ.. to je mi začátek. Na 1.RZ to nechce jet, hergot, ať ten kopec má 3% nebo pak rovnou 10%..Prostě na sedmičce mi to nejede... Frištnský s mladým mne dojíždí a povzbuzuje. Ten úsměv na tváři mu nezapomenu. Já si dávám, mladej taky a on v pohodě. Lubo mi ujel a počkal v cíli RZ.. A, sjezd přes Zámýšl, před vesnicí mne předjedou 4kruhy a brzdí, na 12-14% sešupu a v zatáčce traktor ... to je pech ... jak má člověk nabýt baterky... Hlavnovice, sjezd do Píchu mám rád – dnes 74 na pohodu – Petrovice, kecáme s Lubem, kochačka a start 2. MÚ – Františkova pomsta kdysi na Králi – stoupání v Hartmanicích – pak vjezd do lesa, rozbitý asfalt (takový byl i na Kochánově, tehdy jsem píchl), sjezd, zatáčka a známý dres – Lubo... Nastala OSTUDA na Králi... vytáhl duši,

krátký ventilek, nefungující pumpička, moje nešla našroubovat, protože chyběl kus, pokusy napumpovat byli impotentní, rozdělali jsme pumpu, nakonec po 35-40 minutách se nám podařilo přední kolo zprovoznit □ TRAGEDIE, ale Shakespeare, Sílenost, zklamání. Ve zbytku 2.MÚ jsme si to dali, závěrečné stoupání bylo pěkné, ale jetelné... V cíli RZ měli velkou pumpu, vodu, ionťák a už jsme vyrazili směr Hartmanice, sjezd z Staré Huti – boží, jen mít trochu lépe seřízený přední brzdy (přes 75 skřípají , brrrr) a jsme v Hartmanicích, Lubo trochu ztrácí, valíme to k Otavě – opět skřípají brzdy, Annín, Radešov, Renštejn... Tragická oprava nás přivedla ke Svojsím 15 minut před zavřením... Pojedem ! Pořadatel nás požádal o přehodnocení a změny trasy. Válečná porada, dvacetikoruna ... jedem tedy krátkou (je tu krásnější krajina)- Otava, Otava, Čeňkova pila a stoupání na Srní, dáváme !!! tři z krátké. A velká oáza na Srní. Je zde i Madlenka Šraitová s mladší dcerou, pokecali jsme, rohlíček se salámem, chleba se sádlem (kam pak se poděly škvarky) a vrstvou soli. A doráží orange A tým... Strejda nějak němý, Fousáč skoro bez sedla a Kolbaba spokojený... Odjíždíme s Lubem před klukama, čeká nás poslední RZ... Předjeli nás za Srním tři borci, a tak jsme šli do háku. Po chvíli jsme šli před ně a už se začalo závodit – do kopečka nám ujeli, na rovině a z kopce jsme šli před ně. V Prášilech jsme byli za chvíli a jsou zde Prášilské kostky. Na konci před kopcem řev... otáčím Lubo píchl... Na to nemám nervy, vyndal duši (pojezu bez) a oprava trvala pět minut . a valíme na Skelnou... nohy jedou perfektně, za to záda bolí, no nic... Lubovi ujíždím a najíždím na poslední RZetu.... Lubo je přeci jen lepší vrchař, po chvíli mne předjíždí Strejda a za mnou řehtání – Kolbaba.. Za půlkou mne předjíždí cyklistka, na e-kolu... Po chvíli zastavuje – Čekám na manžela, je pod kopcem □ Já bych to nedala, tak mi kolo, ať mohu jezdit s ním. Apache jeden elektrický – skalpovat!!!! A jsem v cíli.. no nic moc,nejhorší výkon na RZ... A tady Kolbaba, Strejda, který píchl dofukoval a Luboš také. A Kolbaba ke mne. Jedeme spolu, Koník vepředu, já za ním, Strejda a Luboš. Chtěl jsem jet přes Zámýšl, ale ukecali mne. Tak jedeme, Lubošův půjčený Tarmac začal praskat ve středovém složení – (no to je půjčka za všechny prachy). Vyjíždíme St.Brunst a začínáme se spouštět do údolí. Pro mne, Strejdu a Kolbabu a posléze další dva se to stalo krásnou jídou, pro Luboše peklem .. Pěkně jsme se se Strejdou a Kolbabou točili... To byla jízda do údolí... Člověka vždy potěší, když jej v šedesáti začne kolega střídat... Lubo v cíli suše konstatoval: vlál jsem na konci, pak se udělala dírka, chtěl jsem Vás dojet, na tacháči 48 a vy mně odjíždíte... Že ho nemáme za sebou, jsem zjistil skoro až v Lubech... Dojeli nás dva, jeden předjel a zpomalil na pade... To ne, novou příležitost dostal zase až před Klatovy □. A jsme v cíli.. po 136km a 2400 převýšení Nepovedený závod – Keply mi chybí. Šumava nabídla nádhernou přírodu, počasí PAR EXCELANT a zajímavá forma závodu. Někomu se líbil, zazávodil si na RZ a pokecal mezi přejezdy (většinou ty co stejně maratony jezdí od poloviny v malých skupinkách) a TOP jezdci by raději jezdili v prvním nebo druhém balíku a ke konci za to vzali... Myslím si, že přidáním RZ a to nejen do kopců, by se závod zatraktivnil a věřím, že jednou přijde den a z reproduktoru se ozve: „Pány a dámové. Silniční Král je zde v plné síle od startu do cíle“. Každé pohoří u nás má své specifika. Pro mne je Král srdeční záležitost a ŠUMAVA JE NEJVÍC – zvlněný rozjezd, kopce a sjezd za odměnu.... V neděli v dalším azurovém dni jsme si udělali výšlap – stavili se u Františkova prkna, zajeli pod Svatobor do Sušice a pak jsme si dali obráceně Petrovice, Zámýšl, Zahálka, Běšiny, Klatovy. Sjezd z Keplů byl hezký, jen už častěji používám brzdu a tak bohužel jen 74.....Šlapky, kteří jste přijeli na Krále DÍKY, DÍKY, DÍKY

Radim – Král Šumavy aneb zpola obnovená tradice

Hurá, Králů Šumavy opět ožil, stalo se tak v sobotu 27.8.2016, sice se tak nestalo v té úplně maximální možné míře, ale přece. Namísto tradičního klasického cyklomaratonu z Klatov přes Šumavu zpět do Klatov, který se pak několik let nejel kvůli nedohodě s úřady, se pro letošek podařilo dojednat alespoň volnou nezávodní jízdu se čtyřmi měřenými úseky do kopce (RZ1: křižovatka Velhartice-křižovatka nad Zámýšlí, RZ2: Chlum-křižovatka pod Keply přes

Hartmanice a Busil, RZ3: Svojše-Zhůří a RZ4: Vysoký hřbet). Jelikož Krále jsem jezdil i v době, kdy se oficiálně žádný nejel, tak jsem si to ani letos samozřejmě nemohl nechat ujít. A navíc časovky do kopce mám celkem rád, tam se nic nedá okecat a každý tam jede přesně to, na co momentálně má. Nevýhodou trochu bylo, že stále nemám opravený přesmyk na kole DURATEC, tak jsem vyrazil na své už lehce obstarožní druhé silničky TREK z roku 2003, ale musím uznat, že na dosažené časy to vliv nemělo, na rozdíl od nohou. Co do funkčnosti bych dokonce řekl, že stará Ultegra s bovdeny z pák ven chodí i hladčeji a přesněji než nová Ultegra s bovdeny zalomenými pod omotávkou.

Ráno budík 4:30 sice nic moc, ale šel jsem si lehnout dřív, tak jsem to ještě nějak rozdejchal, a to i za pomoci Big-Shocku v autě. V Klatovech jsem něco po sedmé, ale musím se jít ještě zaregistrovat (nejsem předem přihlášený, nechával jsem to do poslední chvíle na osudu a hlavně na počasí) a než se vykopu od auta (v 7:37), tak oficiální startovní čas 7:30 už uplyne, ale nevádí, startovat se dá průběžně až do 8:30. Start je prémiově dole v městských sadech (jsem tam tak v 7:45), a to zejména proto, aby se vyráželo směr Běšiny po nové cyklostezce a ne po státovce. Cyklostezka je celkem úzká a klikatá, tak jsem nakonec celkem rád, že jsem vyrazil víceméně sám s mírným zpožděním a potkávám se na této stezce jen s jednotlivci nebo dvojičkami, průjezd většího počtu jezdců naráz v těchto místech musel být opravdu zážitek, který si asi rád odpustím. Jinak cyklostezka má tu výhodu, že vede mimo hlavní silnici, na druhou stranu se ale docela houpe nahoru dolů místy určitě i přes 10%, zatímco státovka vede mírně vzhůru údolím. A navíc nové úseky mají sice pěkný povrch, ale na řadě míst byla využita stávající komunikace v podobě zemědělské asfaltky, a tady je to kolikrát dost rozbité s kamínky a tak, prostě pro silniční obutí nic ideálního. Jsem tedy docela rád, když se v Běšinách cyklostezka napojí na normální silnici. Dále se pokračuje klasicky přes Podolí, kde potkávám kluky z CK Záluží a dáváme krátký pokec, pak u přejezdu u Malonic si neodpustím trochu zamachování na kostkách, kam to pošlu z lehkého kopce bez přibrždění jako za starých dobrých časů, kdy se tady jezdilo v balíku naplno, jenže jsem trochu zapomněl na to, že TREK má ještě úzký průměr řídítek 25,2 mm, která jsou k představci přitažena pouze dvěma šrouby (na rozdíl od dnes obvyklých čtyř), které už navíc mají taky něco za sebou, a že je zkrátka na takovéto krátké intenzivní rány odspodu poslední dobou celkem citlivý. Výsledkem je, že řídítka se mi pootáčí asi tak o 15° dolů, takže o kousek dál musím stejně stavět a rovnat to, zatímco skupinka, která původně na křižovatce špatně odbočila a kterým jsem chtěl ukázat, jak jsem toho Krále kdysi jezdil, mě pohodlně a s nechápajícími pohledy zase předjíždí.

Na začátek prvního měřeného úseku přijíždím sjezdem okolo Velhartic právě tak akorát, hlavní dav už je pryč, ale na kopci je přede mnou rozeseto stále dost jednotlivých korálků, které mi slouží jako dobrá motivace. Kopec je to takový poctivý šumavský, nemá vysloveně prudké pasáže, ale je to stále do tahu a nikomu nic neodpustí. Dávám si tu do těla docela pěkně ...

... a prakticky všechny přede mnou tady dojíždím a předjíždím, akorát mne v závěru předjede jeden kluk, tak se ještě kousnu, zabuju, dotáhnou ho a v závěru se ještě trochu přetlačujeme až do pásy, ale je tam dřív (čas 14:10 min). Na konci si to docela vyčítám, protože při podhození kola do cílového koberce mě nepěkně píchne v zádech, tak si říkám, aby to nemělo nějaký následky, ale cestou dolů přes Zámýšl do Hlavňovic se to naštěstí uklidňuje a pak už o tom nevím.

Následuje poměrně krátký přejezd přes Petrovice do Chlumu a je tu hned další měřený úsek, tentokrát přes Hartmanice a Busil až na křižovatku pod Keply. Znáám ten kopec z biku, ale na silničky jsem ho nikdy nejel, znám to jen do Hartmanic, kde se jede legendární stěna, jednou se tudy jel i Král, a pak už myslím nikdy. Ale naštěstí je to jen krátké, nicméně čas tu utíká rychle a hlavně nic tu nekončí, spíše teprve začíná. Od horizontu se stromem nejprve sjezd na Peklo, pak stoupání a ještě prudší stoupání na Karlov pak mírný sjezd a zase stoupání a rovinka na Busil, povrch místy nic moc, rozhodně tedy ne moc na silničku, a pak přes Busil do závěrečných nejprudších pasáží. Na rovnější pasáži mě zahákovalo číslo 31, které napřed dojelo mě a pak

zase já jeho, a v těch prudších místech mi zase odjíždí. Na tepáku mám okolo 190 a říkám si, že mi to tak musí stačit, na další zrychlení v kopci už není. Podle stopek to dlouho vypadá, že bych se měl vejít pod 30 minut, což bych považoval za slušný čas, ale cíl není na horizontu, jak bych očekával, nýbrž až skoro na křižovatce, kde už silnice klesá, pak je asi 15 m rozbitého asfaltu s kamínky pro zpomalení před nájezdem na hlavní, tak to nic moc, a hlavně se tím nevejdu pod těch 30 minut (nakonec 30:12 min), takže po dřívějších poměrně pohodových výletech touto cestou na biku mě po následující erzetě napadá jen verš: Busil - ten se mi zhnusil! Na zdejší pitném bufetu doplňuji aspoň zásoby pití a hned jedu dál přes Vysoký hřbet, Skelnou a Dobrou Vodu zpět do Hartmanic a dále dolů k řece. Ve sjezdu do Hartmanic jsem jednomu ujel, v závěrečné pomalé pasáži ve vesnici předjel dvě auta a připojil se k dvojici jezdců, kteří mě následně pěkně protáhli údolím Otavy přes Rejnštejn na start třetího měřeného úseku, kterým byly legendární Svojše-Zhůří, jeden z našich nejhezčích kopců, co znám, ne-li vůbec nejhezčí. Už okolo Rejštejna jsem si ovšem všiml řady jezdců v protisměru včetně Kolíkáče, Kapra, Jiruse a Dreamera, a po příjezdu na místo startu se ukazuje, proč - není tu startovací koberec. Asi se počítalo s tím, že sem bude převezeno zařízení ze Zámýšle, ale nestihlo se to tak rychle. No nic, je tu už určitě přes padesát lidí, a to je na jednu malou šumavskou křižovatku už poměrně hodně, tak se tu radši moc nemotám, jedu zpátky na Rejštejn a zpět, a když se stále nic moc neděje, tak odjíždím na Čenčkárnu s tím, že si tam dám párek a Kofolu a mezitím se to tam dole na křižovatce snad nějak vystříbí. Když tam pak asi po čtyřiceti minutách dorazím, tak už tam není ani noha, ale je tam koberec, takže hurá – vyplatilo se, protože když jsem viděl původně ty davy lidí dole, tak jsem si říkal, že to bude už skoro jako hromadná časovka na Ještěd. Vyrazím sám, první lidi dojedu až někde za Svojšemi, ale jen pár. Snažím se jet v rámci možností hranu, ale samozřejmě určitá rezerva tam musí být, tenhle kopec s převýšením přes 500 m výšky na nějakých 8 km délky nejde napálit jako třeba Zámýšl, to bych zdechnul. Pohybuji se tedy okolo 185 tepů a šinu se vzhůru, ale celkem mě to i baví, tenhle kopec mám prostě rád a nikdy se mi ještě nejel vysloveně špatně a ani dnes ne. Sice to bolí, to zase jo, ale pocity jsou vesměs kladné. Minusem je vyfrézovaná silnice na posledních asi 2 km, ale co se dá dělat, příští rok už to tady snad bude v cajku, pokud tedy nevyfrézují zase něco o kus níže. Čas 38:05 min nic moc, ale určitě jsem to nikdy rychleji nejel, a tak ani to úchvatné panorama nahoře na Zhůří jsem si letos nevychutnal ...

... vyfrézovaný úsek pokračuje bohužel i dále až na Horskou Kvildu k Ranklovi, do kopce v rámci měřeného úseku to zase tak moc nevadilo, i když úplně příjemný to taky nebylo, ale teď ve sjezdu je to vysloveně nepříjemný a řidítka opět povolují, takže u Jezerní slati to opět musím rovnat. Dále podle svého plánu nepokračuji přímo po trase na Kvildu, ale vkládám si tam takové horské ouško přes Pláně, Šindlov, Nový Svět, Borovou Ladu, a pak teprve na Kvildu – cca 20 km navíc. Borová Lada je na všech cedulích přeškrtnána, tak mám trochu obavy, aby se tam na kole vůbec dalo projet a nemusel jsem to objíždět ještě někudy dál (už ani nevím moc kudy) anebo se dokonce vracet, ale nakonec to jde – to jen na Novém Světě opravují opěrnou zeď a mostek a objet/spíše obejít se to okolo opatrně dá. Zpět na Kvildě jsem tak asi jako jeden posledních, ne-li úplně poslední, tak upaluji přes Filipku, Modravu a Antýgl směrem k Srní. Kvalita povrchu jak kdy – z Kvildy na Filipku celkem normál, pak hodně rozbitý sjezd na Modravu, odtud fungl nový (vlastně už loni nový) asfalt do Antýglu, jenže vzápětí zase asi dva kilometry fréza a pak ve sjezdu pod Srní vychytávka dne – sice jakoby nový asfalt, ale nepravidelně co cca 200 m proložený tak dvou třímetrovým pásem ledabyly nasypané a nezhtuněné hlíny, mnohdy propadlé o několik cm dolů, vidět na to pořádně není, protože se tu často střídá světlo a stín, takže fakt paráda a řidítka opět o 20° dolů. Na Srní na bufetu tak narovnáвам dnes už potřetí, už v tom mám celkem rutinu. Ale chleba se sádlem a koláčky na to našťestí dávají rychle zapomenout, bidon doplňuji jen jeden, to bude na Vysoký hřbet stačit, a tam opět doplním. Mezitím zbývá vypořádat se ještě s Prášilskými kostkami, ty první jedu velice opatrně a pomalu, ty druhé už ani nezkouším, je mi jasné, že bych zase narovnával

řidítka, a to ještě v tom lepším případě, beru to radši vedle po cyklostezce, která je zajímavá tím, že je na ní krásný rovný asfalt, ale jen co vedle na silnici začnou ty ukrutný kostky, tak na stezce začne šotolina. To jsem tedy nepochopil. Zpočátku je to naštěstí spíše jen ujetá hlína, takže po tom se jede na silniče ještě celkem slušně, ale pak i stezka přitvrdí kamínky a několika místy s hlubším jemným štěrkem, tak to je pak těžký si vybrat. No ale ve výsledku pořád lepší o trochu cyklostezka, než ty kostky. V dokopci na Skelnou mi to už moc nejede, začínám být nějaký prošitý, sluníčko hřeje, je krásně, ale únava už přece jen v nohách nějaká je, inu 160. km, což byla původně délka celé trasy, ale mně ještě čeká poslední měřený úsek a pak teprve návrat do Klatov.

Kousek před startem poslední erzety dojíždím chlapa s holkou, tak mám radost, že už asi nejsem poslední, protože na bufetu v Srní už se tak trochu unuděně ptali, jestli je tam ještě někdo (za mnou). Tepy mám v tomto posledním kopci už o něco níž, než v předchozích případech, přece jen Big-Shock z ranní cesty autem a Kofola z Čenčárny už působit přestali a únava naopak pokročila, ale je to nejkratší kopec z těch dnešních měřených úseků, tak se to už dá nějak vydržet (9:30 min), akorát ten dojezd je zase dost nešťastný, koberec není na horizontu, ale až těsně před křižovatkou, člověk tam přijede už z kopce se skoro 60 km/h na budíku a najednou má brzdit a odbočovat po asfaltu s kamínky a písečkem, příp. ještě nesrazit lidi na bufetu, no nic moc. Na jednu stranu chápu, že z technického hlediska to takto bylo výhodné, v podstatě se jen přendal koberec z jedné silnice za roh na druhou stranu a měřícím autem asi ani nemuseli hýbat vůbec, ale bezpečné ty oba dojezdy na křižovatce pod Keply nebyly ani náhodou, tak tady by to šlo pro příště určitě vylepšit. Na bufetu se vybírají čipy, já naopak doplňuji pití a čeká mě už jen závěrečný přesun do Klatov. Kluci ze Šlapek pod Svojšema sice říkali ještě něco o Pancíři, ale já Krále přes Pancíř nikdy nejel, navíc nohy už se tváří docela unaveně a hlavně mě začíná ukrutně pálit levé chodidlo a bolet levý malíček na noze, takže tuto variantu si rychle škrtnám a už se koukám jen svalit z hor dolů. Zpočátku jedu sám, někde okolo Jesenného mě dojede nějaký kluk a jde přese mě, střídat ani nechce, asi dvakrát mu tedy zkusím vystřídat, ale hned mě zase předjíždí zpátky, no tak ho nechám jet a jen se celkem pohodlně vezu. Za Běšinama dojedeme ještě další dva, takže už jsme čtyři a nikdo nechce zůstat pozadu, prostě se docela uhaní (40 km/h po rovině) a já si připadám jako na dojezdu opravdového Krále v původní podobě, i když dnes už o žádný čas nejde, protože měření skončilo na Vysokém hřbetu po projetí cíle poslední erzety. V Lubech už zvolňujeme a dojezd na náměstí je na pohodu, dávám zmrzlinu a guláš (v uvedeném pořadí), dopíjím zbytky pitných zásob z lahví a po chvíli odjíždím zpět k zimnímu stadionu k autu. Na náměstí jsem měl asi 198,9 km, dojezdem to dostanu na sympatických 201,03 km (průměr 25,4 km/h, průměr tepy 155, max. tepy 191), což je moje nejdělsí vyjíždka letos. Tož hezké to bylo na Králi, i když už je to tak trochu jiný Král, ale ta Šumava je krásná tak nějak stejně, takže je to v podstatě jedno.

Pokud jde o nějaké mé subjektivní zhodnocení vlastního výkonu, tak v podstatě všechny kopce jsem odmakal celkem poctivě na 180-190 tepů, akorát ten poslední úsek, který jsem začínal na nějakém svém 165. km, už to bylo asi tak o 5 – 10 tepů méně, takže za sebe mohu s klidným svědomím říci, že líp to asi o moc nešlo a že ti, co jsou ve výsledkové listině přede mnou, tak tam jsou zcela právem, protože na ně nemám. Výsledkově průměr, ale aspoň jsem bojoval. V každém případě pokud to za rok okolnosti dovolí (zdraví, počasí), tak se v Klatovech objevím rád zase.

V celkovém pořadí delší trasy mi nakonec patří 37. ze 104 účastníků (konečně aspoň první polovina, ale dnes to asi dost lidí jelo spíš nostalgicky a ty měřené kopce až tak ani pořádně nemakali, tak se to těžko objektivně hodnotí) za součet časů 1:31:58 h. Zvítězil Michal Koš, AC Sparta Praha 1:06:26, druhý Jiří Voráček, CK Kramolín, 1:06:58, třetí Jiří Zárybnický, CK Vinohradské šlapky, 1:07:05. Ať žije Král!